

DE STER

Augustus 1974

74e Jaargang · Nummer 8

Doelloos – of doelbewust?

DOOR RICHARD L. EVANS

In een toespraak over de problemen, waarmee de jeugd zich ziet geconfronteerd, zei Levering Tyson als president van het Muhlenberg College enige jaren geleden: „Geen van ons weet wat de komende maanden zullen brengen, of wat de eerstvolgende jaren voor ons in petto houden... Ik geloof dan ook dat wij allereerst blijk van ons verstand moeten geven door het bestaan van die onzekerheid te erkennen, en, eenmaal tot dit inzicht gekomen, een steeds toenemende mate van verstandelijk aanpassingsvermogen aan de dag moeten leggen, zodat wij al wat er op onze weg moge komen met kalmte en vertrouwen tegemoet kunnen treden... Daarbij mogen we nooit ons vertrouwen verliezen in de wijsheid van de Almachtige, die ons levenslot leidt.” Dit is een wijze, vertroostende en versterkende raad: Kalm en vol vertrouwen voorwaarts gaan, inzien- de dat er altijd een zekere mate van onzekerheid bestaat, maar

ook dat een zorgzaam Vader aan ons denkt en dat wij door Gods macht kunnen worden geleid. Het valt niet te ontkennen dat wij in een woelige zee van onzekerheden leven. Te veel mensen staren zich echter maar al te vaak blind op die onzekerheden en moeilijkheden, op de negatieve zijde van het leven. Eén van de onfeilbaarste middelen om onzekerheid en besluiteloosheid het hoofd te bieden is een goed en nuttig doel voor ogen houden en dat nastreven. Theodore T. Munger, een Amerikaans geestelijke (1830 – 1910) heeft eens gezegd: „Er bestaat geen kans op succes, dan alleen via een duidelijke, krachtige doelstelling; die is door niets anders te vervangen. Een doelbewuste instelling vormt een grondslag voor iemands karakter, positie, kortom voor al zijn prestaties en capaciteiten.” Van Thomas Carlyle zijn deze welbekende woorden afkomstig: „Een man zonder doel is als een schip zonder roer, een dakloze

zwerfer, een nietsnut, een nul. Stel u in het leven iets ten doel en werp u dan met alle krachten van lichaam en geest die God u gegeven heeft op dat werk.” Dr. Willis R. Whitney van het General Electric Research Laboratorium zei eens: „Er zijn mensen die duizend redenen hebben waarom ze niet kunnen doen wat ze willen, terwijl ze toch maar één enkele reden nodig hebben om het wèl te kunnen.” In weerwil van alle moeilijkheden en teleurstellingen, ondanks alle besluiteloosheid en onzekerheid, zijn de noden nog nooit zo groot geweest als thans en hebben er zich nog nimmer zoveel gunstige gelegenheden voorgedaan om er iets aan te doen. Wij moeten dan ook zoveel kennis vergaren als we maar kunnen en zoveel mogelijk tot stand brengen en voorwaarts streven. Dan zullen wij steeds nuttiger en oprechter worden, zowel voor onszelf als voor Hem, die ons het leven en de zin van het leven heeft geschonken. *

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Augustus 1974
74e Jaargang · Nummer 8

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Gordon B. Hinckley
Mark E. Petersen	Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley	Boyd K. Packer
LeGrand Richards	Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry

Adviseurs

J. Thomas Fyans,
Managing Director of Internal Communi-
cations;
John E. Carr, Director of Distribution and
Translation;
Doyle L. Green, Director of Church
Magazines;
Daniel H. Ludlow, Director of Instructional
Materials.

Redactie

Larry Hiller;
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042
2502 Utrecht

Correspondent Hollandse Ring

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 8,- per half jaar, f 15,- per jaar.
Girnummer 240615 t.n.v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N.H.), Post Bussum
Voor leden van de Hollandse Ring:
girnummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingén.

Druk

Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1974 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, Salt Lake City, VS.

Inhoudsopgave

Doelloos — of doelbewust? Richard L. Evans	310
Zegeningen der herstelling , N. Eldon Tanner	312
Laat allen die ervóór zijn het bekend maken ,	
Alma P. Burton	315
Bijzondere verhalen uit het leven van onze apostelen ,	
Leon R. Hartshorn	318
Het ontstaan van het geschreven woord , Hugh Nibley	321
Schriftonderzoek — Oplossingen voor onze moeilijkheden ,	
Robert J. Matthews	326
Mormoons dagboek	
Trots op mijn erfenis , Rosalie Berke	328
Weerkeer van de verloren zoon , Lewis W. Cottle	329
Opdat onze kinderen mogen weten , Paul F. Royall	331
Richtlijnen voor reinheid , Spencer W. Kimball	334
De belangrijkheid van het gebed , N. Eldon Tanner	339
De Heilige Geest , Marion G. Romney	344
Nieuws	349

DE kleine STER

Saulus van Tarsen	57
Van vriend tot vriend , Gordon B. Hinckley	58
Voor de grap	61
Een monster met een rare snor , Murray T. Pringle	62
Tiendengeld-zegeningen	64

OP DE OMSLAG:

Een onderdeel van de torenspitsen op de
tempel van Salt Lake City (Foto Eldon Linschoten)

Zegeningen der herstelling *

DOOR PRESIDENT N. ELTON TANNER
Eerste Raadgever in het Eerste Presidium

Wat zijn wij toch gelukkig, als leden van Gods kerk en koninkrijk hier op aarde! Toen ik nog de West-Europese Zending presideerde, werd mij dikwijls gevraagd: „Waarom komt u hier, en waarom stuurt u uw zendingen hierheen om dit christenvolk uw Amerikaanse godsdienst bij te brengen? Wij waren immers al christen voordat de Verenigde Staten van Amerika bestonden? Waarom gaat u niet naar de niet christenen en de ongelovigen?” Betreffende het Boek van Mormon werd er dan gezegd: „Wij hebben de Bijbel en wij aanvaardden die, en wij hebben verder geen Heilige Schrift meer nodig. Wij geloven trouwens niet dat er tegenwoordig nog iets nieuws door God wordt geopenbaard.”

Wij brengen deze vraagstellers met alle vriendelijkheid in herinnering dat dezelfde Bijbel die zij aanvaardden vele daarin als noodzakelijk genoemde geschriften niet eens bevat – die eenmaal wel als canoniek werden beschouwd, en waaruit ze meer te weten zouden zijn gekomen over de waarheden van het Evangelie en deze beter hadden kunnen leren begrijpen. Bovendien bevat de Bijbel profetieën, waarin de afval is voorspeld, en tevens de herstelling die daar noodzakelijkerwijze op moest volgen ter vervulling van Gods bedoelingen. Wij zouden in de Bijbel vele onduidelijkheden kunnen aanwijzen, of teksten die zelfs niet zijn begrepen door hen die de Schriften bestuderen en door predikanten en leraren van het Oude en Nieuwe Testament. La-

ten we eens een paar van die bijbelse profetieën in ogenschouw nemen.

Zo schreef Jesaja met betrekking tot de laatste dagen: „Het land is belevt vanwege zijn inwoners; want zij overtreden de wetten en veranderen de inzettingen, zij vernietigen het eeuwig verbond.” (Jes. 24 : 5.)

Amos vermeldde: „Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere Heere, dat Ik een honger in het land zal zenden; niet een honger naar brood, noch dorst naar water, maar om te horen de woorden des Heeren. En zij zullen zwerven van zee tot zee, en van het noorden tot het oosten; zij zullen omlopen om het woord des Heeren te zoeken, maar zullen het niet vinden.” (Amos 8 : 11, 12.)

Vervulde profetie

De geschiedenis bevestigt op overtuigende wijze dat deze voorspellingen aangaande de afval in vervulling zijn gegaan, evenals die ten aanzien van de herstelling. Deze beide profetieën vinden wij zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament. De apostel Johannes heeft gezegd: „En ik zag een anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenegen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk; zeggende met een grote stem: Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen; en aanbidt Hem, Die den hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteynen der wateren gemaakt heeft.” (Op. 14 : 6, 7.)

Nu kan men dit schriftgedeelte niet begrijpen zolang men de geschiedenis van de herstelling

* Toespraak gehouden op 26 aug. 1973 tijdens de Algemene Interregionale Conferentie van München.

van het Evangelie door Joseph Smith nog niet heeft gehoord, waarin wordt verteld hoe er een engel uit de hemel kwam om hem de in het Boek van Mormon voorkomende geschriften te overhandigen, die een nieuw getuigenis van Christus zijn, en waarvan de inhoud volkomen in overeenstemming is met de leer van de Bijbel. Hierdoor worden vele bijbelteksten, die door de vertaling aan duidelijkheid hebben ingeboet, zoals de bijbelgeleerden toegeven, met bewijzen ge-

staafd en verhelderd, evenals bepaalde passages die nadere toelichting en kennis behoeften om ten volle te worden begrepen.

De Bijbel

Tot hen die ernaar vragen, kunnen wij dan ook zeggen dat wij de Bijbel even letterlijk aanvaarden als de meeste mensen op de wereld, zo niet letterlijker. Wij kunnen hun ook zeggen dat wij zijn gekomen om hun de verzekering te geven

dat wij over nog meer bewijzen voor de waarheidsgetrouwe inhoud van de Bijbel beschikken, dat God een liefhebbend Vader is, die tegenwoordig nog evenveel belangstelling voor Zijn kinderen heeft als in oude tijden, en dat Hij Zijn mening en wil zal blijven openbaren via Zijn profeten. „Wij geloven alles wat God heeft geopenbaard, alles wat Hij op onze tijd openbaart, en wij gloven dat Hij nog vele heerlijke en belangrijke dingen van het Koninkrijk Gods zal openbaren.” (Art. 9.)

De Godheid

De belangrijkste openbaring die in deze laatste dagen is gegeven was waarschijnlijk wel die, waarbij God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus verschenen en Zich openbaarden aan Joseph Smith, die toen nog een jongen was, terwijl hij neerknielde en om goddelijke leiding bad, daar hij te weten wilde komen bij welke kerk hij zich moest aansluiten.

Bij deze hemelse openbaring zag Joseph twee Personen, „Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan”, boven zich in de lucht staan. Eén Hunner sprak tot hem: „(Joseph,) Deze is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!” (JS 2 : 17.) Toen Joseph het bos verliet, wist hij zo zeker als hij wist dat hij zelf leefde, dat God leeft, dat Jezus Zijn Zoon is en dat ook Hij leeft, dat de mens naar Hun beeld en gelijkenis werd geschapen en dat God inderdaad de gebeden hoort en verhoort. Het was noodzakelijk dat Joseph Smith dit getuigenis kreeg om te zijn voorbereid op het werk waartoe hij was gekozen.

De wereld begreep of kende Gods aard niet. Sommige mensen waren van mening dat Hij in wezen zo groot was dat Hij het heelal vervulde, en tevens zo klein dat Hij in een mensenhart kon wonen. Anderen begrepen niet dat God en Jezus Christus afzonderlijke Wezens zijn. Dit getuigenis werd echter aan Joseph Smith geschonken, en wel net als aan Johannes de Doper, toen bij de doop van Christus de hemelen werden geopend en de Heilige Geest neerdaalde, terwijl de stem van God vanuit de hemel sprak. Zo is komen vast te staan dat de Godheid uit drie afzonderlijke, van elkaar onderscheiden Wezens bestaat.

Het verlossingswerk of het plan van zaligheid

Evenals de profeten van oudsher hadden verkondigd, heeft God door middel van hedendaag-

se openbaring bekendgemaakt dat wij naar de geest kinderen van God zijn, dat wij bij Hem in de hemelen woonden voordat de aarde werd geschapen, en dat wij vanuit een voorbestaan naar de aarde werden gezonden om ons waardig te betonen om terug te keren in de tegenwoordigheid van God, onze Vader.

Christus is op aarde gekomen om voor de zonden der mensheid te boeten en verzoening teweeg te brengen. Hij heeft gezegd: „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Moz. 1 : 39.) Dank zij Zijn verzoeningswerk zullen alle mensen eenmaal uit het graf worden opgewekt, maar alleen zij die gehoorzaamheid betrachten aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zullen zich mogen verheugen in het eeuwige leven bij God. Wij geloven in een letterlijke opstanding, daar wij weten dat ons lichaam met de geest herenigd zal worden, en dat wij dan volgens onze daden in het vlees geoordeeld zullen worden. Wij hebben onze vrije wil gekregen, en het is daarom van het hoogste belang dat wij het goede kiezen en de leringen en geboden van God aanvaarden en naleven.

Tempelwerk

Een van de prachtige waarheden van het Evangelie, een zaak die de wereld over het algemeen niet begrijpt, is het tempelwerk dat wij voor onszelf en voor onze overleden bloedverwanten doen. Het is onredelijk te geloven dat God hen die zonder kennis van het Evangelie gestorven zijn geen gelegenheid zou verschaffen om dezelfde zaligmakende verordeningen te ontvangen als zij die het wel hebben gehoord en geloofd. Wij zijn het enige volk dat, daartoe door God gemachtigd, plaatsvervangend werk voor de doden verricht. Zo ontsluiten wij voor hen de gevangenispoorten en kunnen zij vooruitgang maken en ingaan tot de vreugde des Heren.

Diegenen onder u die al in de tempel zijn geweest weten en begrijpen welk een groot voorrecht en wat een zegen het is als men daar voor tijd en alle eeuwigheid aan zijn gezin wordt verzekerd en als men mag weten dat men bij het nakomen van de daar gesloten verbonden het eeuwige leven zal hebben en verhoging in het koninkrijk der hemelen. Er is ons gezegd dat

(Wordt vervolgd op blz. 343)

„Laat allen die er vóór zijn het bekend maken !”

DOOR ALMA P. BURTON

Hoogleraar dogmatiek en kerkgeschiedenis aan de Brigham Young Universiteit

Vrijwel ieder heilige der laatste dagen heeft de woorden: „Allen die er vóór zijn maken het bekend door het opsteken van de rechterhand” wel eens gehoord. In bijna elke avondmaalsvergadering worden wij zo in de gelegenheid gesteld onze steun te verlenen aan nieuwe ambtenaren of leerkrachten in de wijkorganisatie. Deze schijnbare-routinehandeling, of die nu plaatsvindt in vergaderingen op wijk- of ringniveau of op algemene conferenties, is in werkelijkheid een gewichtige gebeurtenis.

Toch zijn er vele mensen, aan wie de ware betekenis van dit beginsel van de algemene instemming ontgaat, zoals dit door de leden van de Kerk in acht genomen wordt.

In juli 1830, het jaar waarin de Kerk werd geïnstituëerd, gaf de Here de leiders en leden der Kerk voorschriften inzake dit principe van de algemene instemming. In deze openbaring komen de volgende woorden voor:

„En alle dingen in de kerk moeten met algemene instemming worden gedaan, door veel bidden en geloof, want gij zult alle dingen door geloof ontvangen. Amen.” (LV 26 : 2.)

In september van datzelfde jaar onderstreepte de Here nogmaals dit beginsel van de algemene instemming, toen Hij dit openbaarde:

„Want alle dingen moeten ordelijk worden gedaan, en met algemene instemming in de Kerk, door het gebied des geloofs.” (LV 28 : 13.)

Voorts openbaarde de Here aan de profeet Joseph Smith dat alle in de presiderende quorums der Kerk genomen besluiten eenparig moesten zijn, en dat ieder quorumlid met die beslissingen moest instemmen. (Zie LV 107 : 27.) Verder gaf Hij hun de raad dat die besluiten moesten worden genomen „in alle gerechtigheid, heiligheid, nederigheid des harten, zachtmoedigheid en lankmoedigheid, en in geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, godsvrucht, broederlijke liefde en naastenliefde.” (LV 107 : 30.) De presiderende quorums en raden van de Kerk verschillen in hun beraadslaging van groepen of lichamen die hun zaken in wereldse trant afhandelen. Dit verschil is als volgt onder woorden gebracht:

„... In de Raden der Kerk moet iedere beslissing eenparig zijn. In de wereld huldigt men het principe ‚de meeste stemmen gelden’ en heeft de meerderheid het dus voor het zeggen, terwijl de minderheid buiten beschouwing wordt gelaten. In onze kerkelijke raadsvergaderingen heeft men de mogelijkheid om eenstemmigheid te verkrijgen, omdat daarin niemand voor zijn eigen belangen strijdt. Als de Geest des Heren in dergelijke bijeenkomsten heerst, geschiedt alles ‚in alle gerechtigheid, heiligheid, nederigheid des harten, zachtmoedigheid en lankmoedigheid, en in geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, godsvrucht, broederlijke liefde en naastenliefde.’ Als ieder lid zijn zienswijze inzake elk in overweging genomen vraagstuk met deze vereisten in overeenstemming tracht te brengen, met uitschakeling van alle persoonlijke voorkeur, kan de eenheid gehandhaafd blijven. In deze raadsvergaderingen brengt elk lid zijn inzichten vrijmoedig naar voren, maar nadat is vastgesteld welke mening de meerderheid is toegeedaan, blijkt die altijd op waarheid te berusten en gaat de minderheid gaarne daarmee akkoord. Van onze kerkelijke raden kan immers volstrekt naar waarheid worden gezegd: ‚Vox populi, vox Dei’ (de stem des volks is de stem van

God).” (*Doctrine and Covenants Commentary*, Deseret Book Company, 1951, p. 701.)

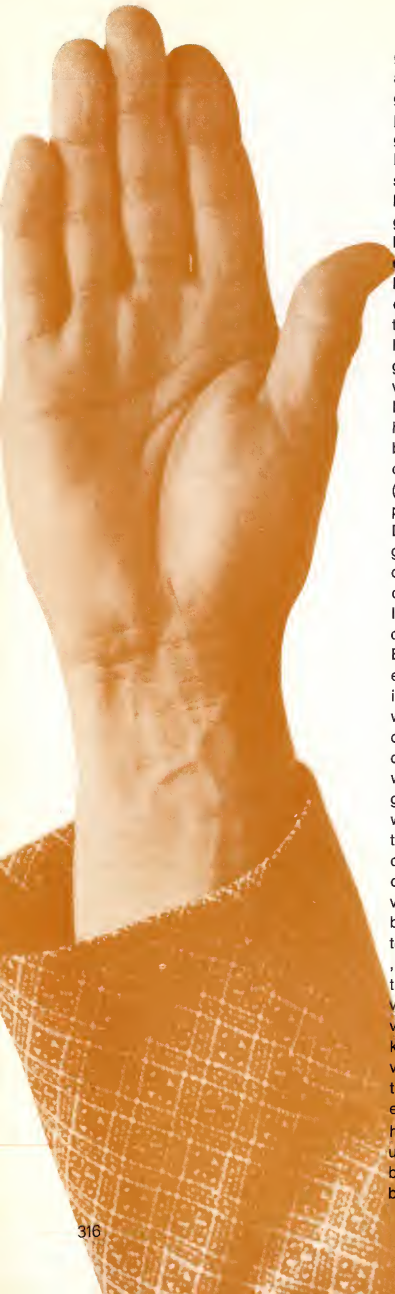
De heiligen kunnen gerust vertrouwen in hun leiders stellen en alle ingediende voorstellen met eenparige stemmen aannemen, daar zij weten dat al hetgeen waarvoor hun steun wordt gevraagd, reeds door hun leiders aan de Here ter goedkeuring is voorgelegd, alvorens de voorstellen bij de leden der Kerk worden ingediend.

President Stephen L. Richards heeft eens gezegd dat wij in de Kerk eensgezind zijn in denken en handelen, omdat de Kerk op rechtvaardige beginselen is gegrond. Hier volgen zijn eigen woorden:

„Sommigen onder ons zijn misschien van mening dat het ondermijnd is voor onze persoonlijke vrijheid van denken en spreken om door de opvattingen van onze leiders te worden bestuurd. Dezulken zou ik de verzekering willen geven dat alle gevoelens van gedwongenheid zullen verdwijnen, wanneer zij eenmaal de ware geest van dit werk te pakken krijgen. Onze eensgezindheid in denken en handelen ontstaat niet, zoals wel eens wordt verondersteld, uit vrijheidsberoving of dwang in welke vorm ook, maar deze spruit voort uit onze algemene instemming met rechtvaardige beginselen en gemeenschappelijk gehoor geven aan de inwerking van de Geest van onze Vader. Hierbij worden wij door geen enkele vrees gedreven, behalve door de vrees om tegen God te zondigen, die de Bewerker is van de zaak waarvoor wij staan.” (*Conference Report* van oktober 1938, p. 116.)

Het is het ernstig verlangen van de broeders die de Kerk presideren dat gehoorzaamheid op geloof en vrouwen berust, en voortkomt uit bedachtzame overweging, met een gebod in het hart. President Joseph F. Smith verkondigde dat wij naar onze leiders moeten luisteren als zij ons raad geven, maar dat deze gehoorzaamheid op begrip moet zijn gebaseerd.

„... Wanneer onze leiders iets zeg-

gen is het aan ons te gehoorzamen; als zij ons iets opdragen, moeten wij gaan en als zij ons ergens toe roepen, moeten wij daar gevolg aan geven, en dat niet als in slavernij of knechtschap gebrachte wezens; niet slaafs of blindelings moeten wij gehoorzamen, niet als werktuigen of gereedschappen. Er is geen enkele heilige der laatste dagen die dat doet. Niemand die het Evangelie heeft omhelsd heeft ooit zo gehandeld, maar deze mensen hebben integendeel gemeend blijmoedig gehoor te moeten geven aan de raadgevingen van Gods dienstknechten, voor zover zij die begrijpen konden. De moeilijkheid is niet zozeer om de heiligen der laatste dagen ertoe te bewegen het goede te doen, als wel om ze te doen inzien wat goed is." (*Journal of Discourses*, deel 12, p. 329.)

Dit inzien wat goed is weegt in de gedachten der leidinggevende broeders het zwaarst. Gehoorzaamheid dient voort te komen uit een behoorlijk inzicht en begrip van het gebodene.

Een lid van de Kerk kan door geloof en gebed zelf te weten komen dat de in geding zijnde zaak, het onderwezen beginsel of degene die door de leiders der Kerk wordt voorgedragen voor een bepaalde functie, waarvoor uw steun wordt gevraagd, goed is. Broeder Erastus Snow beoordeelde dat wij verplicht zijn iets zelf te weten te komen. Hij zette uiteen dat de leiders de wil van God aan de leden voorleggen, en dat de leden verplicht zijn hiervan ook zelf de bevestiging van de Geest des Heren te verkrijgen.

„Ik zou graag tot onze jongelui en tot al onze leden willen zeggen, doch vooral tot onze kinderen, de jeugd van Israëi, dat de leiders van dit kerkvolk niet hun eigen gedachten verkondigen. Hetgeen zij de mensen trachten in te prenten is van de Here, en niet van mensen afkomstig. De heiligen der laatste dagen zijn niet uit de verschillende naties der aarde bijeenvergaderd en niet hier in de bergen tezamengebracht om mensen

te vereren of te dienen, om hun slaven te zijn of om aan mensen onderdanig te zijn, en als iemand die gedachte of bedoeling koestert, heeft hij de verkeerde mensen voor. De hier bijeenvergaderden zijn er de mensen niet naar om zoiets te doen. Het geloof dat wij onderwijzen stelt iedereen aansprakelijk voor zichzelf; iedereen is vrij om zelfstandig te handelen en te kiezen en allen zullen door God verantwoordelijk worden gehouden voor hun eigen geloof en leven." (*Journal of Discourses*, jaargang 24, p. 158.)

Als de plicht om zelf te weten of iets goed is op de enkeling wordt overgedragen, wordt deze hierdoor in een positie gebracht waarin hij zijn aanvaarding of verwerping van de aan de orde gestelde kwestie moet kunnen verantwoorden. Hij wordt dan voor de door hem genomen beslissing aansprakelijk gesteld: Als hij de zaak verkeerd beoordeeld heeft, zal hij de gevolgen daarvan moeten ondergaan, omdat hij zich heeft gekeerd tegen hen die tot verantwoordelijke posities in des Heren Kerk zijn geroepen.

Aan een stemming in de Kerk deelnemen is een persoonlijke aangelegenheid, voor ieder lid afzonderlijk. Aangezien ieder voor zich de waarheid te weten kan komen, moet zijn gehoorzaamheid geheel vrijwillig zijn. Er mag in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen nooit enige sprake zijn van geweld of dwang. Het is een feit dat elk lid naar zijn eigen overtuiging zijn stem kan uitbrengen, maar dat toch alle leden eensgezind zijn. Mormonen mogen hun leiders niet blindelings volgen. Zij moeten hen met verstand en begrip volgen, daar de leiders het Woord des Heren aan de leden doorgeven, en de Here wil de kennis hiervan aan ieder lid persoonlijk openbaren.

President Charles W. Penrose heeft erop gewezen dat wij nog een reden te meer hebben voor het beginsel van algemene instemming in de Kerk. Hier volgt zijn uiteenzetting ervan:

„Wij steunen onze broeders... als profeten, zieners en openbaarders. Nu heb ik broeders wel eens de opmerking horen maken dat zij de noodzaak daarvan eigenlijk niet inzagen, daar die mannen immers geen profeten, zieners en openbaarders worden doordat anderen hun hand ervoor opsteken. Tot op zekere hoogte is dat ook waar. Door deze broeders echter op de bij ons gebruikelijke wijze onze steun te verlenen, betuigen wij voor God en voor de machten achter de sluiert, die met onze leidinggevende broeders samenwerken, dat wij gewillig zijn alle openbaringen te ontvangen, die het de hogere machten moge goeddunken ons via hen in die hoedanigheid mede te delen. Er zijn ons heel wat beginselen en leerstellingen bekendgemaakt door middel van de Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden enz., waarmee wij ons door en door vertrouwd behoren te maken. Tegelijkertijd worden wij in deze Kerk bestuurd door mannen, door wier bemiddeling het Woord des Heren als voorlichting in onze huidige omstandigheden tot ons kan komen, en tevens tot leiding van heel de Kerk in haar opmars, al naar de toestand zulks vereist. Wanneer wij dan ook onze handen ten hemel heffen om hun onze steun te verlenen, geven wij daarmee te kennen dat wij ons gereed houden het Woord des Heren te ontvangen, wanneer Hij het ook geschikt moge achten het ons bekend te maken. Zij zijn de wettige kanalen, de aangewezen reservoirs voor het ontvangen van de woorden des Heren die voor ons als kerkelijke organisatie bestemd zijn. Door op deze wijze onze handen ten hemel te heffen, tonen wij God en de engelen dat indien de Here ons een woord van openbaring heeft mede te delen, wij te allen tijde gereed zijn het te ontvangen, hoe het ook tot ons moge komen, hetzij door inspiratie, van de Heilige Geest of anderszins, hetzij door middel van de Urim en Thummim, als het Hem goeddunkt deze aan de Kerk terug te geven. (Zie Ex. 28 : 30.) ... Door

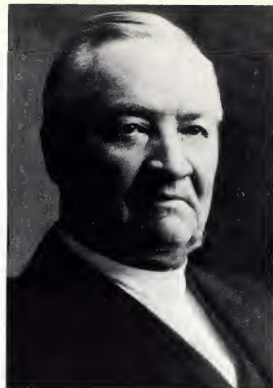
handopsteking geven wij Hem te kennen dat wij Zijn woord willen ontvangen, hetzij door inspiratie, hetzij door middel van de Urim en Thummim, door openbaring, of door de

bediening van engelen, of hoe het Hem ook moge behagen het aan ons bekend te maken. Het past ons dus dit steeds te doen." (*Journal of Discourses*, jaargang 21, p. 47.) x

BIJZONDERE VERHALEN UIT HET LEVEN VAN ONZE APOSTELN

PRESIDENT ANTHON H. LUND

Korte levensbeschrijving

Anthon H. Lund werd op 14 mei 1844 te Aalborg in Denemarken geboren. Zijn vader was soldaat en zijn moeder was op zeer jonge leeftijd overleden, waarna hij onder de hoede van zijn grootmoeder achterbleef.

Zijn grootmoeder werd in 1853 gedoopt, en Anthon op 15 mei 1856. In 1862 vertrok hij uit Denemarken en verhuisde naar Utah. Onderweg naar de Verenigde Staten werd hij als scheepsarts aangesteld. Na een reis van 71 dagen arriveerde hij op 23 september 1862 in Salt Lake City. In 1870 trad Anthon in het huwelijk met Sarah Ann Petersen, de dochter van een bisschop. Zij kregen samen negen kinderen, die zeer voorspoedig opgroeiden. Anthon was zeer geacht en geliefd, zowel thuis als in het kerkelijk werk en gemeenschapsleven.

In 1874 deed hij dienst bij de hoge raad van Sanpete, in centraal Utah; in 1877 is hij ringsecretaris en lid van de hoge raad geweest, terwijl hij in 1878 tevens superintendent van de zondagsschool werd.

Anthon keerde als zendingspresident aldaar naar Denemarken terug. Hij bleef er twee jaar en drie maanden, en werd na zijn terugkeer naar Utah verkozen als functionaris bij de territoriale wetgevende macht en ook voor de volgende ambtstermijn als zodanig herkozen. Terwijl hij deze positie bekleedde, werkte hij mee aan de oprichting van de Landbouwhogeschool van de Staat Utah.

In 1888 werd hij vice-president van de tempel van Manti, onder president Daniel H. Wells; in 1889 werd hij tot apostel geordend, en in 1891 als president van de tempel van Manti aangesteld.

Van 1893 tot 1896 presideerde hij de Europese zending.

In 1897 bracht Anthon H. Lund met F. F. Hintze een bezoek aan de Oriënt, waar hij de Turkse Zending heeft gereorganiseerd.

In 1899 werd hij tot kerkhistoricus benoemd. Tot 1919 is hij superintendent van de zondagsschool geweest.

In 1910 werd hij gesteund als raadgever in het Eerste Presidium, onder president Joseph F. Smith. Hij heeft eveneens dienst gedaan als eerste raadgever van president Heber J. Grant.

In 1911 werd president Lund waarnemend president van de tempel van Salt Lake City, en in 1918 president van die tempel.

Hij overleed op 2 maart 1921 te Salt Lake City.

„Nu kan ik de hele dag heerlijk in de Bijbel lezen”

Op de prille leeftijd van vier jaar werd Anthon H. Lund al naar een particuliere school gezonden, waar hij de eerste beginselen van lezen, schrijven, rekenen enz. machtig werd. Op zijn zevende jaar ging hij naar de openbare lagere school van de stad Aalborg. Zijn vlijt als leerling en zijn studieaanleg blijken uit het feit dat hij snel van de ene klas naar de andere overging, en de tweede klas geheel heeft overgeslagen. Terwijl hij zich voorbereidde op het behalen van het eindexamen van zijn school, nam hij bovendien privéles Engels en studeerde hij tevens Frans en Duits. Op 11-jarige leeftijd was hij de beste leerling van zijn school. Al heel jong koesterde broeder Lund een onweerstaanbaar verlangen om het Woord van God te bestuderen. In het huis van zijn grootmoeder lag een Bijbel, die aan zijn oom toebehoorde. Zijn oom had hem verboden deze aan te raken, uit angst dat hij dat kostbare boekwerk smoezelig zou maken, of anderszins zou ontsieren. Zijn grootmoeder vroeg hem echter vaak dat hele boek te lezen, en, hierin door haar aangemoedigd, begon hij bij het begin en maakte zich ver-

(Uit: *Exceptional Stories From the Lives of Our Apostles*, samengesteld door Leon R. Hartshorn. [Salt Lake City, Deseret Book Co., 1973, met toestemming van de auteur.]

trouwd met de voornaamste gebeurtenissen die in dat heilige boek worden verhaald. Op een dag in de vastentijd vóór Pasen, toen de straten vol mensen liepen die naar de processie kwamen kijken, dacht hij: „Nu kan ik heerlijk de hele dag in de Bijbel lezen!” Hij meende dat zijn oom zich wel onder de kijklustige menigte zou bevinden. Hij had zich met de opengeslagen Bijbel op zijn liefleukoosde plekje genesteld en las de boeiende geschiedenis van Israël onder de heerschappij der koningen, toen hij voetstappen op de trap hoorde. De deur werd geopend, en daar stond zijn oom vóór hem. Hij vroeg zijn oom excuus voor het feit dat hij zonder toestemming de Bijbel had gepakt, maar zijn oom antwoordde: „Het verheugt me, mijn jongen, je op een dag als deze zo bezig te vinden. Lees er maar zoveel in als je wilt.” Daar hij pas zeven jaar was, verbaasde zijn oom zich erover hoeveel hij al gelezen had, en hoe goed hij de betekenis van het gelezene had begrepen. Broeder Lund zei dat die jeugdige lees oefeningen hem van zeer veel nut zijn geweest, daar de draad van de Bijbelse geschiedenis hierdoor stevig in zijn geest verankerd werd. Broeder Lund was pas dertien jaar, toen hij tot de arbeid in des Heren wijngaard werd geroepen. Zijn zending bestond uit het geven van Engelse les aan emigrerende heiligen, het verspreiden van trakaten en het assisteren van zendingen bij het houden van vergaderingen. Toen hij tijdens de conferentie zijn eerste verslag uitbracht, tilde broeder Fjeldsted hem op en zette hem op een tafel. Zo maakte hij zijn openbaar debuut. Behalve zijn traktaatjes had hij altijd een aantal nummers bij zich van de *Millennial Star* (een in Engeland gedrukte HLD-publikatie), waaruit hij de heiligen voorlas, daar hij de inhoud ervan bijna even vlot in het Deens kon vertalen alsof hij een Deens blad las. De heiligen luisterden dan verrukt en werden zo in hun geloof gesterkt. Een in de *Mil-*

lennial Star voorkomende artikelenreeks, getiteld „Antwoorden op tegenwerpingen” was hem van zeer veel nut bij het weerleggen van de argumenten der predikanten, die toentertijd in Denemarken dezelfde leugens omtrent de „mormonen” publiceerden als die welke in Amerika en Engeland de ronde hadden gedaan. Toen hij voor het eerst als zending werd uitgezonden, meenden sommige mensen dat de „mormonen” gek geworden waren om zo'n jong „broekje” uit te zenden. Op zekere keer kwam broeder Lund een opmerking van die strekking ter ore, waarop hij zei: „Nu, wat zou dat, ik word nog wel eens goede vrienden met die man.” Dat is hij ook geworden, want na verloop van tijd verzocht dezelfde man die zo geringschattend over hem gesproken had of hij gedoopt kon worden, en hij zou dan graag willen dat broeder Lund die verordening zelf bediende.

„Ze greep haar vuurtang en begon te gillen”

Het gebeurde niet vaak dat broeder Lund werd lastiggevallen. Zelfs in plaatsen waar andere zendingen vervolging hadden ondergaan, gelukte het hem vriendschap met de mensen te sluiten. Hij maakte echter ook wel eens het tegenovergestelde mee. Toen hij eens op pad was om mensen uit te nodigen 's avonds een vergadering bij te wonen, kwam hij ergens binnen en deelde de vrouw des huizes mede dat er die avond een vergadering zou worden gehouden, waarvoor hij haar uitnodigde. „Wat voor een vergadering?” vroeg zij.

„Een ‚mormoonse’ vergadering,” antwoordde hij.

Haar gelaatsuitdrukking veranderde op slag en ze werd een echte furie. Ze greep haar vuurtang en begon te gillen: „Ik zal jou leren met je ‚mormoonse’ vergadering!” en stooft op hem af. „Beter blo Jan dan do Jan,” dacht Anthon en hij holde het huis uit, maar de vrouw achtervolgde hem, uit alle macht krijsend dat haar man die „mormoon” zou neerschie-

ten. Ze maakte zo'n misbaar dat de burens kwamen aangelopen om te zien wat er aan de hand was.

Jaren later, toen broeder Lund in Utah was belast met de leiding van de Ephraim-Coöperatie, kwam er een dame de winkel binnen, die tegen hem zei: „U kent mij niet, maar ik heb u wel eens gezien. Weet u nog hoe u door een vrouw met een vuurtang achterna werd gezeten?”

„Ja zeker,” antwoordde hij, „maar die vrouw bent u niet, want haar gezicht is me altijd bijgebleven.”

„Nee,” zei ze, „ik was haar buurvrouw, en toen ik haar u zo zag achtervolgen, heb ik haar gevraagd wat u had gedaan. Ze zei toen dat u haar had uitgenodigd een ‚mormoonse’ vergadering bij te wonen. Toen wilde ik zelf graag iets over die ‚mormonen’ te weten komen en ben naar die vergadering toegegaan. Daar hoorde ik u spreken en ik werd van de waarheid overtuigd.”

„Ik maak je tot mijn erfgenaam”

Toen broeder Lund op zekere dag zendingstraktaatjes aan het verspreiden was, bezocht hij de eigenaar van een grote fabriek, die hij in gezelschap van een andere heer in zijn bibliotheek aantroft. Nadat hij een uur lang hun vragen had beantwoord, zei de heer des huizes: „Jammer dat jij ‚mormoon’ bent. Als je aan de universiteit van Kopenhagen theologie wilt gaan studeren en dan Luthers predikant wordt, zal ik de kosten betalen en je tot mijn erfgenaam maken.”

Daarop gaf broeder Lund ten antwoord: „Ik twijfel er niet aan dat u een rijk man bent, maar u hebt toch geen geld genoeg om mijn trouw aan de Kerk van God te kopen.” Dit antwoord scheen de beide heren genoeg te doen. Later heeft broeder Lund zich nog wel eens afgevraagd of die man echt heeft gemeend wat hij zei of niet. Destijds geloofde hij wel dat de man in ernst sprak, maar hij werd er niet door in verzoeking gebracht. Hij wist immers dat hij de parel van grote waarde reeds had gevonden.

Op het zendingsveld heeft hij uiteenlopende en interessante ervaringen opgedaan. Eens had hij beloofd op een bepaalde plaats aanwezig te zullen zijn om zijn collega's bij een daar te houden vergadering te assisteren. Om de overeengekomen plaats te bereiken moest hij zo'n 16 km tegen een zware sneeuwstorm in lopen. Ter plaatse aangekomen, vond hij een zaal vol mensen, maar de zendelingen waren niet gekomen. Hij nam tussen de aanwezigen plaats en hoorde hen zeggen: „Die „mormonen“ hebben ons vandaag lelijk beetgenomen.” Toen het tijd was geworden en hij zag dat er niemand anders kwam opdagen, stond Anthon op en verzocht de mensen vriendelijk om hun aandacht. Wat hebben die mensen verbaasd naar die jongen gekeken! Toch waren ze zo stil dat men wel een speld kon horen vallen. Na afloop van de bijeenkomst kwamen alle aanwezigen één voor één naar hem toe, schudden hem hartelijk de hand en bedankten hem. Verscheidene van hen die daar aanwezig waren hebben zich later bij de Kerk aangesloten en zijn naar Zion gëmigreed.

„De dokter van het gezelschap”

Op zestienjarige leeftijd werd broeder Lund tot ouderling geordend en aangesteld als gemeentepresident van Aalborg, en tevens als reizend ouderling voor vijf andere gemeenten. Dit was destijds een heel verantwoordelijke positie, daar zijn gemeente groot was en voortdurende zorg vereiste.

Ouderling Lund zette zijn zendingswerk voort tot in het jaar 1862, toen hij op de leeftijd van 18 jaar naar Utah emigreerde. Met de „Benjamin Franklin” vertrok hij uit Hamburg. Terwijl het schip nog in die Duitse havenstad voor anker lag, braken er aan boord mazelens uit, die verschrikkelijk onder de kinderen huishielden. Er was geen scheepsarts aan boord, en de kapitein wilde de voorradige medicijnen en de wijn voor de zieken alleen op last van een dokter verstreken. Daarop legde bisschop

C. A. Madsen de zaak voor aan de heiligen, die met algemene stemmen besloten broeder Lund aan te stellen als de dokter van het gezelschap. Hij nam de medicijnkist in ontvangst, benevens een boek dat handelde over de meest voorkomende ziekten en de genezing daarvan. Dit bestudeerde hij ijverig, en hij kweet zich zo goed van zijn taak dat hij ieders vertrouwen won, zowel van de bemanning als van de passagiers. Er werd altijd naar broeder Lund gevraagd. Soms moest hij zich ergens verstoppen om zijn zo broodnodige rust en slaap te kunnen krijgen. Dit was nogal opmerkelijk voor een dokter, die in plaats van door een medische faculteit, door middel van een volksstemming als zodanig was gediplomeerd.

„De naam Anthon H. Lund”

(Uit een bij de begrafenis van president Lund gehouden toespraak van Heber J. Grant, de zevende president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.)

Alle schitterende huldeblijken die vandaag zijn bewezen aan president Anthon H. Lund kan ik van ganser harte onderschrijven. Mijn omgang met hem is zo vertrouweljk geweest als ik meen dat de omgang tussen stervelingen maar wezen kan. Hij is tot de Raad der Twaalf Apostelen toetreden toen Wilford Woodruff, George Q. Cannon en Joseph F. Smith werden voorgedragen en gesteund als het Eerste Presidium der Kerk. Aan elk der overige apostelen, negen in getal, en aan hun raadgever, Daniel H. Wells, werd gevraagd de namen van drie mannen op een briefje te schrijven ter indiening bij het Presidium, om daarmee te kennen te geven door wie zij de vacatures, die waren ontstaan doordat deze drie mannen waren gekozen om over de Kerk te presiden, vervuld wilden zien. Zonder elkaar te hebben geraadpleegd, hebben toen al die tien mannen zonder uitzondering de naam Anthon H. Lund opgeschreven. Sindsdien heb ik tot op de huidige dag van Anthon H. Lund

nooit een woord gehoord of een daad gezien, en is mij van zijn werkzaamheden, hetzij in het openbaar of in zijn privéleven, nimmer iets bekend geworden, dat niet in ieder opzicht een heilige der laatste dagen waardig was, en een volgeling of een apostel van de Here Jezus Christus, tot welk ambt hij geroepen was, niet alleszins waardig. Terwijl ik in Japan was, kwam president Lorenzo Snow te overlijden. Ik heb toen tot mijn collega's gezegd: „Als president Joseph F. Smith nu als een van zijn raadgevers de verstandigste, best ingelichte, nuchterste en bezaaidgste man wil kiezen, degene die naar mijn oordeel de meeste kennis van zaken bezit en het opmerkelijkste geheugen van alle leden van de Raad der Twaalf Apostelen, dan moet hij Anthon H. Lund kiezen.” Het is dan ook onnodig te zeggen dat ik zeer verheugd was toen mij het bericht bereikte dat broeder Lund inderdaad als raadgever was gekozen. *

Op zending

DOOR COR VAN DROGEN Jr
van de gemeente Zwolle

*Ik zoek mensen die levenslust hebben
of wie ik dat geven kan
Ik maak hun het Evangelie van
Christus bekend
Ik help hen zich te bekeren
Mijn werk zie ik bekroond met hun
opstanding uit de doop*

Het ontstaan van het geschreven woord

DOOR HUGH NIBLEY

Wij zijn allen opgegroeid in een wereld, waarin we zijn grootgebracht met de aangename gedachte dat al wat er in deze wereld gebeurt wel zo ongeveer op hetzelfde neerkomt: wat vóór ons ligt is min of meer gelijk aan wat achter ons ligt. Dezelfde krachten die thans op aarde werkzaam zijn, waren in het verleden immers ook al op dezelfde wijze, met dezelfde intensiteit en dezelfde resultaten aan het werk, en zullen ook wel altijd en eeuwig precies zo blijven werken. Er is dan ook eigenlijk geen enkele reden tot verontrusting in een wereld, waarin alles wordt geregeld en in bedwang gehouden, onder het waakzaam oog van de wetenschap, terwijl de vooruitgang onverstoort voortschrijdt, gesta dig en gewis, betrouwbaar, onmerkbaar zachtjes en langzaam, en toch zo verheugend berekenbaar.

Men zou menen dat de mens zich in een dergelijke wereld niet meer op God behoeft te verlaten ter vertroosting. De praktische, van alle bijgeloof ontane wijze waarop de wetenschap het natuurgebeuren benadert heeft alle kinderlijke angsten uitgebannen. Opvallende of onverklaarbare gebeurtenissen die in het verleden hebben plaatsgehad of voor de toekomst zijn voorspeld worden tegenwoordig naar het rijk der fabelen verwezen of pure fantasie genoemd.

Nog maar heel kort geleden echter zijn de natuurgeleerden tot de schokkende ontdekking gekomen dat ons, niet in de heel verre toekomst, maar in de zeer nabije, een verandering te wachten staat, die niet alleen maar een „beetje meer van hetzelfde” inhoudt, maar iets volslagen anders zal zijn, iets waarop zij volgens hun eigen woorden volstrekt onvoorbereid zijn, daar dit alles volkomen onverwacht is. (Aldus John

Lear in de *Saturday Review* van 10 jan. 1970, p. 99, waarin hij met name bevolkings- en milieuvorontreinigingsvraagstukken bespreekt.)

Joseph Smith heeft als profeet ook zowel voor- als achteruit gekeken, en toen van beide werelden een beeld onthuld, waardoor zijn gezapige, zelfvoldane tijdgenoten hevig werden opgeschrikt en geërgerd. Zijn eigen beeld van het verleden gaf hij op de meest gedurde wijze, namelijk in de vorm van een aantal boeken, die, naar hij beweerde, van eeuwenoude oorsprong waren, en waarvan de inhoud hem „door de Geest” was bekendgemaakt. Zijn beeld van het verleden en de toekomst werd echter niet uit mystieke uitspraken gedestilleerd. Zijn bood-

schap is veeleer te vinden op de bladzijden van aloude boeken, die vermoedelijk nog bestonden, en die hetzij de tand des tijds hadden getrotseerd, hetzij onmiskenbare sporen van hun bestaan op aarde hadden achtergelaten.

„De heiligen der laatste dagen zijn dubbel gezegend,” zo schreef president Joseph Fielding Smith eens, „met het Woord des Heren dat door de herstelling van het Evangelie is geopenbaard. Wij hebben de geschiedboeken van de Nefieten en de Jaredieten ontvangen ... De Here heeft veel hersteld van hetgeen oorspronkelijk aan Adam, Henoeh en Abraham was geopenbaard ... en het is tot hun eigen veroordeling, als de leden der Kerk geen gebruik ma-

ken van de hun geboden gelegenheden om hetgeen die geschriften bevatten te lezen, te bestuderen en zich eigen te maken." (Joseph Fiending Smith, *Antwoorden op vragen betreffende het Evangelie*, lesboek voor de Melchizedekse priester-schap, 1972, hoofdstuk 2.)

Slechts weinigen beseffen dat er in de dagen van Joseph Smith geen oorspronkelijke oude handschriften bekend waren. Egyptisch en Babylonisch schrift kon men toen niet lezen; de oudste beschikbare literatuur waren de Griekse en Latijnse klassieken, die dan bijna alle slechts bewaard gebleven waren in slechte middeleeuwse afschriften, niet ouder dan het Byzantijnse tijdperk. De oudste tekst van de Hebreeuwse Bijbel was de *Ben Asher Codex*, een handschrift uit de negende eeuw van onze jaartelling. Tegenwoordig hebben we hele bibliotheken vol documenten van meer dan 4.000 jaar oud – en niet alleen de inhoud daarvan, maar de oorspronkelijke handschriften zelf – daterend dus uit het allereerste begin van de beschavings-geschiedenis der mensheid. Het is even gemakkelijk om daaruit iets op te diepen van 6.000 jaar terug als om het stof van 5.000 jaar te verwijderen. Maar als wij dat nu doen, wat voor documenten vinden wij dan? Hierbij willen wij drie hoefpunten in aanmerking nemen, namelijk: (1) Wat kunnen wij opmaken uit hetgeen

door Joseph Smith omtrent de aarde der alleroudeste geschriften is vermeld? (2) Wat hadden de oude volken zelf over deze geschriften te zeggen?, en (3) wat blijkt uit de werkelijke toestand der bestaande geschriften?

Ten eerste moeten, als Joseph Smith gelijk heeft, geschriften of geschiedkundige verslagen even oud zijn als het mensdom zelf, want, zo zegt hij, „er werd een gedenboek bijgehouden ... in de taal van Adam." (Mozes 6:5.) Hierbij zij opgemerkt dat in de vroeg-Joodse apocriefen nadrukkelijk wordt gewezen op het nauwe verband tussen Adam en de kunst van het schrijven, een onderwerp waarop binnen het bestek van deze verhandeling niet nader kan worden ingegaan. In de *Sibyllijnse Orakelen* 111:24 wordt Adam „de vierletterige Adam" genoemd, hetgeen betrekking heeft op de bekende Joodse leer dat alle dingen in eerste instantie uit letters werden geschapen. Dit is het thema van de zgn. *Sefer Yeshirah*. Wat zeggen nu de ouden zelf over dit onderwerp? Verwonderlijk veel, waarvan wij hier slechts enkele citaten kunnen vermelden. Volgens de Egyptenaren was dat goddelijke boek, dat ten tijde van de schepping der wereld werd geraadpleegd, toegankelijk voor hun koningen. Een van de eerste farao's heeft het volgende gezegd: „Ik ben een der schrijvers van

het boek der Goden, dat zegt wat is, en dat tot stand brengt wat nog niet is ..." (R. O. Faulkner in *The Ancient Egyptian Pyramid Texts*, Oxford, 1969, nr. 510:1146.) Zo memoreert een latere farao uit de 13de dynastie, dus nog steeds in de oudheid: „Mijn hart smachtte ernaar de oudste boeken van Atum te mogen aanschouwen ... Open ze voor mij, om ze ijverig te kunnen onderzoeken, opdat ik God moge leren kennen, zoals hij in werkelijkheid is!" (Dat deze „Atum" met onze Adam is te vereenzelvigen, is een door vooraanstaande egyptologen zelf geopperde gedachte, bijv. door E. Lefebure, in *Biblical Archaeological Society Proceedings*, 9:174 e.v., en A. Moret in *Histoire de l'Orient* (Paris: Presses Universitaires, 1945, 1:209 e.v.) Boven de deurpost van de aloude bibliotheek in de grote tempel van Edfu prijkte een reliëf, waarop twee knielende gestalten waren afgebeeld, die lof toebrachten aan het hemelse boek dat op aarde nederdaalde; uit de boven hun hoofden aangebrachte hiërogliefen bleek dit een voorstelling te zijn van Sai en Hw, waarmee de godsspraak of Gods Woord werd aangeduid, waardoor de wereld werd geschapen. Volgens de schrijfwijze der oude Egyptenaren werden er uitsluitend medeklinkers gebruikt; klinkers werden wel uitgesproken, maar niet geschreven. Wij kennen dus alleen de tegen-

woordig ook gebruikte medeklinikers.) Een reproductie van deze afbeelding van de hand van J. Capart komt voor onder het opschrift „Exaltation du Livre” in *Chroniques d’Égypte*, 41 (1946), p. 25. Men moest in Egypte bij de grondlegging van een nieuwe tempel stap voor stap te werk gaan volgens de voorschriften die werden gegeven in dat hemelse boek, daar dit fundament een voorstelling vormde, waarin de schepping der aarde zelf werd uitgebeeld.

Wat geeft nu de werkelijke toestand van de bestaande documenten te zien? Als de schriftkunst zich geleidelijk en langzamerhand heeft ontwikkeld, zoals van alle ontwikkeling wordt verondersteld, zou er een uitgebreide opeenstapeling moeten bestaan van voorwerpen uit steen, been, leem en hout, waaruit de onhandige eerste schrijfpogingen van de mens zouden moeten blijken. Dergelijke verzamelingen vindt men echter nergens. De aard van de schriftkunst op zichzelf sluit overigens reeds uit dat er zoiets als een langzame, geleidelijke, trapsgewijze ontwikkeling heeft plaatsgehad; immers, of men weet en verstaat hoe men iets moet doen, of men weet het niet; weet men het eenmaal, dan verstaat men de kunst en is daarmee het hele „geheim” der schriftkunst meteen aan het licht gebracht. Uit al het bestaande bewijsmateriaal blijkt dat het inderdaad zo geweest moet zijn. „Plotseling” ... werd „de schriftkunst op grafstenen op uit de predynastieke periode daterende begraafplaatsen” tentoongespreid, „waaraan een vrij langdurige ontwikkelingsperiode was voorafgegaan,” zo schrijft Engelbach. „... Dit handschrift was inderdaad het beeldschriftstadium reeds lang voorbij...” (W. Engelbach in *Annales du Service*, 42 [1942], p. 197.)

Zowel de langdurige ontwikkelingsperiode als het bestaan van een aanvankelijk primitief beeldschrift moet hier door Engelbach maar worden verondersteld, aangezien hiervoor geen bewijsstukken aanwezig zijn. Als de schriftkunst inderdaad in

Egypte is ontstaan, heeft dit ontwikkelingsproces slechts „enkele tientallen jaren” geduurd, waarna deze kunst volgens Capart „duizenden jaren” onveranderd is gebleven. (J. Capart in *Egyptian Religion and the East*, 1, 1930, p. 117.)

Er hapert iets aan dit ontwikkelingsproces, waarbij het ene volk bijna van de ene dag op de andere een schrijfsysteem uitdenkt en vervolgens weigert er ook maar een stap verder mee te komen. Nog vreemder is het feit dat op de allerberoemdste ... predynastieke leifafeltes met hun onduidelijk gestamelde woorden, die onwillekeurig doen denken aan een schriftkunst die nog maar in haar kinderschoenen stond, een duidelijke afbeelding voorkomt van een koning (Narmer), voorafgegaan door een bediende die de twee klassieke inktpotten van een Egyptische klerk draagt! Uit de graven van de eerste Egyptische dynastie „blijkt dat zij een goed-ontwikkelde schrifttaal hadden en op de hoogte waren van de vervaardiging van papyrus...”

(W. B. Emery in *The Scientific American*, 197, 1957, p. 112.) Opschriften op etiketten en labels van kruiken uit het tijdperk der eerste dynastie, die wegens hun beknoptheid en onbeholpenheid vaak als primitieve schrijfpogingen werden beschouwd, zijn zo beknopt en onbeholpen omdat ze bedoeld waren als herkenningstekenen zonder meer, en niet als literaire opstellen. In werkelijkheid waren ze volgens S. Schots’ uiteenzetting „in een precieus, lopend handschrift geschreven.” (K. Sethe, „Vom Bilde zum Buchstaben”, deel 12 van *Untersuchungen zur Geschichts- und Altertumskunde*, herdruk Hildesheim: G. Olms, 1946, p. 27–28.) Immers, ofschoon „hiërogliefen zo maar opeens omstreeks 3.000 v. Chr. als een Egyptische uitvinding in de wereld verschenen, was het hiëratische of cursieve schrift waarmee dezelfde tekens werden weergegeven, precies even vroeg eveneens in gebruik.” (A. Scharff & A. Moortgat, *Aegypten und Vorder-*

asien im Altertum, München, F. Bruckmann, 1951, p. 46.)

Dit alles is volkomen in tegenspraak met de koppig volgehouden theorieën over de geleidelijke ontwikkeling van de schriftkunst in Egypte. Maar hoe staat het nu met de rest van de wereld? Waarheen wij onze blik ook wenden, overal staan de oudste schrijfsystemen op de een of andere wijze in verband met het Egyptische en komen ze plotseling op dezelfde raadselachtige manier te voorschijn.

„Het schrift dat in het begin van de eerste dynastie (van Egypte) zonder voorafgaande ontwikkelingsfase opdook, was geenszins primitief,” zo schrijft Frankfort. „Het is in feite ingewikkeld van opbouw, met ... precies dezelfde ingewikkelde samenstelling die het in Mesopotamië had bereikt ... De ontkenning dat ... het Egyptische schrijfsysteem met het Mesopotamische verwant is, betekent dat men vasthoudt aan de veronderstelling dat Egypte onafhankelijk daarvan een ingewikkeld en samenhangend stelsel uitvond op hetzelfde moment waarop de schilderkunst en de architectuur van dat land door die van Mesopotamië werd beïnvloed, alwaar ook juist een schrift tot ontwikkeling was gebracht dat nauwkeurige overeenkomst daarmee vertoonde ...” (Frankfort, *Birth of Civilization*, London 1957, p. 106–107.) Er bestaat niet alleen verband tussen deze twee stelsels, maar ze vertonen tevens een merkwaardige verwantschap met het oudste Chinese schrift, evenals met de Hettitische, de vroeg-Indische en de Elamitische handschriften. (Zie A. David, in *Archiv Orientalni*, 18², 1950, p. 51–54, B. Hrozný, *Ancient History of Western Asia*, etc., Praag, *Artia*, ongedateerd nummer, p. 116–117; J. Jordan, in *Archiv für Orientforschung*, 6, 1930/31, p. 318.) P. Mordell beweert dat het Hebreeuwse alfabet verwant is aan een lineair Egyptisch schrijfsysteem, een echt alfabet, dat „ontstaan is in een tijd waarin het hiërogliefenschrift nog onbekend was, dat daarna met een

verwonderlijke levensvatbaarheid heeft standgehouden en dat nimmer in andere stelsels is opgegaan of erdoor is verdrongen." (P. Mordell, in *Jewish Quarterly Review*, 2, 1911/12, p. 575.) Dit was het geheimzinnige voorhistorische „Middellandse Zee-alfabet", dat nog ouder moet zijn geweest dan het hiërogliefenschrift, en dat zich op het einde van de tweede duizendjarige periode v. Chr. plotseling door heel het Midden-Oosten heeft verbreid. (Zie E. Massoulaud, *Préhistoire et proto-histoire d'Égypte*, Paris, Institut d'Ethnologie, 1950, p. 323 e.v.)

Vele taalgeleerden hebben erop gewezen dat het alfabet het wonder der wonderen is, de grootste aller uitvindingen. Ze zijn het er ook over eens dat dit wonder zich maar op één bepaalde tijd en plaats kan hebben voorgedaan en alleen het werk van één enkele uitvinder kan zijn geweest. Er bestaat onder hen ook overeenstemming over dat het van Egyptische of Westsemitische oorsprong is geweest.

Uitgaande van de veronderstelling dat er een evolutie moet hebben plaatsgehad, hebben andere voortreffelijke geleerden beschreven hoe de primitieve mens zijn eenvoudige gedachten vastlegde door het maken van ruwe tekeningen. Volgens hun theorie hebben de mensen het overal langzaam maar zeker van het beeldschrift tot het huidige alfabetische schrift gebracht. Als het echter in werkelijkheid zo in zijn werk was gegaan dan zouden wij overal sporen van een zich ontwikkelende schrijfkunst kunnen aantreffen. Bekraste stukken been en steen zouden aantonen hoe de mensen overal ter wereld in de loop van vele duizenden jaren stuntelige vorderingen hebben gemaakt totdat ze het alfabet uitvonden. Die uitgebreide opeenstapeling van schrijfpogingen bestaat echter gewoonweg niet. Er is eenvoudig geen enkel bewijs voor dat het schrijven door geleidelijke ontwikkeling is ontstaan, zoals door bepaalde geleerden is getheoretiseerd.

Zelfs van degenen die geloven dat het alfabet zich uit beeldschrift ontwikkeld heeft moeten sommigen toegeven dat „het laatste stadium in deze ontwikkelingsgang slechts op enkele plaatsen op aarde tot stand is gekomen. Er bestaan maar heel weinig schrijfsystemen en de herkomst daarvan is qua tijd en plaats zo nauw verwant dat het onafhankelijke ontstaan daarvan heel moeilijk te bewijzen valt.

De mensen hebben altijd tekeningetjes gemaakt, maar waar komt het beeldschrift vandaan? Is er wel ooit een echt beeldschrift geweest? Dit „schrijven in beelden", dat volgens E. Döbeline „ongelofelijk oud" is, omschrijft hij als „een reeks plaatjes of tekeningetjes, (die) wellicht voor elkeen die ze bekijkt nauwkeurig te 'lezen' zijn. (E. Döbeline, *Voices in Stone*, New York, Viking Press, 1961, p. 22.) K. Sethe kan zich daarmee verenigen: Een „zuiver" beeldschrift is volgens hem „een schrift dat in elke willekeurige taal op het eerste gezicht leesbaar is." (Zie p. 24 – 25 van het reeds eerder in dit artikel geciteerde opstel „Vom Bilde zum Buchstaben".) Hiermede wordt de strijdvrage meteen aan de orde gesteld: Als er ooit een echt beeldschrift heeft bestaan, dan is dat nog niet ontdekt. Waar ter wereld vindt men één enkele inscriptie, waaraan allen die die bekijken een gelijkkluidende uitlegging geven, ongeacht hun taal, ontwikkeling of beschaving? Toen Sethe op zoek ging naar een echt beeldschrift ter toelichting van het ontwikkelingsproces der hiërogliefen, kon hij nergens ter wereld andere voorbeelden vinden dan de Noord-Amerikaanse Indiaanse petrogliefen, die geen mens tot nog toe heeft kunnen „lezen" of ontcijferen, (Idem, blz. 30, p. 9.)

Ook is het interessant op te merken dat de Egyptenaren, terwijl het zeer primitieve Egyptische „beeldschrift" nog in gebruik was, eveneens gebruik maakten van een zuiveralfabetische schrijfwijze. Evenals de oudste Egyptische documenten, zijn de Babylonische schrijf-

tafeltjes, waarop de oudste tot dusverre bekende schrifttekens voorkomen, zeer gestileerd of abstract van inhoud en niet te lezen. (H. J. Lanzen in *Archaeology*, nr. 17 van 1964, p. 125.)

Gesteld al dat dit nu beeldschrift is, waarom zijn er dan geen twee taalgeleerden, die er hetzelfde uit „lezen“? Op het ogenblik biedt Mesopotamië ons de enige kans om via opgravingen de juiste volgorde van de ontwikkelingsgang der schriftkunst aan het licht te brengen, doch dit levert niets op. De onder wetenschappelijk toezicht opgegraven inscripties schijnen veeleer de verwachte gang van zaken te weerleggen, daar voorbeelden van de meest primitieve schriftkunst juist in de bovenste aardlagen (dus van latere datum) zijn gevonden, en omgekeerd. De paradoxale stelling dat zoiets progressiefs en gekunstelds als de schriftkunst kant en klaar als bij toverslag ter wereld is gekomen, is voor het evolutionaire denken ten enen male onverteerbaar. Ten aanzien van de „werktuig-theorie“ van de beschaving hebben de anthropologen in de afgelopen jaren krachtig stelling genomen. Men is van opvatting dat de primitieve mens er volstrekt gedachteloos en toevallig toe is gekomen om dit of dat stukje hout, been of steen als werktuig te gebruiken, en dat „door het succes van de eenvoudigste werktuigen de hele ontwikkeling van het menselijk vernuft op gang is gebracht, hetgeen tot het ontstaan der heden-daagse beschavingen heeft geleid.“ (S. Washburn, *Scientific American*, van september 1960, p. 63.)

In een markant studiewerk heeft Petrie echter uiteengezet dat de mensen, in plaats van een beter werktuig, zodra dit hun werd bekendgemaakt, grif te hebben overgenomen, „zich bijna altijd voor 100% hebben verzet tegen de invoering van elk nieuw stuk gereedschap van buitenaf.“ Zo zijn de Zuidamerikanen nu juist het enige oude volk geweest dat de beter gevormde bijlen van de Egyptenaren heeft overgenomen,

hoewel deze bij alle buurlanden van Egypte al duizenden jaren bekend waren. (W. F. Petrie, in *Smithonian Report* van 1918, p. 588, 568 – 569.)

Waarin zou dan het ene volk aanleiding vinden het schrift van een ander volk over te nemen? Hierbij is het interessant op te merken dat hoewel het principe vlug genoeg werd overgenomen, elk volk er daarbij op stond het tot zijn eigen uitsluitend bezit te maken en van meet af aan een eigen stijl ontwikkelde, waardoor het zich van alle andere volken onderscheidde. Zowel de populariteit als de verscheidenheid van oude handschriften moet door de godsdienstige aard ervan worden verklaard. Door A. von Mulinen is opgemerkt dat nieuwe schrifturen en schrifttekens steevast verschijnen als hulpmiddelen ter verbreiding van nieuwe godsdiensten. (A. von Mulinen, in *Zeitschrift der Deutsch-Palästina-Verein*, Nr. 47 (19—), p. 90, 88.) Intussen heeft J. Smolian erop gewezen dat de voornaamste uitvindingen of ontdekkingen van de mens alle blijkbaar in de eerste plaats ten doel hebben hem met de geestenwereld in verbinding te stellen. (J. Smolian in *Numon* Nr. 10 van 1963, p. 203, waarin hij als voorbeelden heeft genoemd het vuur, het wiel, de wagen, de bouwkunst en de scheepsbouw.) Als Joseph Smith het bij het rechte eind had, dan zijn boeken en geschriften een geschenk aan de mens uit de hemel, „want het was gegeven aan zovelen, als er God aanriepen, om door den geest van inspiratie te schrijven.“ (Moz. 6 : 5.) De schriftkunst was een bijzondere gave en een grote zegen, waardoor de rechtaardigen in staat werden gesteld de herinnering aan goddelijke verschijningen en bekendmakingen levendig te houden. Die was hen behulpzaam bij het in overeenstemming brengen van hun aardse werkzaamheden met de orde des hemels. De profeet Joseph Smith heeft immers gezegd dat „de directe wil van de hemel in de Schriften wordt gevonden.“ (Joseph F. Smith,

(Wordt vervolgd op blz. 347)

Oplossingen voor onze moeilijkheden

DOOR ROBERT J. MATTHEWS

De Schriften geven aan dat we de Here moeten vragen om bijstand bij het oplossen van onze moeilijkheden:

„Wees nederig, en de Here, uw God, zal u aan de hand leiden, en u antwoord geven op uw gebeden.” (LV 112 : 10.)

„Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden.

Want een iegelijk, die bidt, die ontvangt; en die zoekt die vindt; en die klopt, dien zal opengedaan worden.” (Mt. 7 : 7 en 8.)

Die aanwijzingen spreken voor zichzelf, maar uit onze levensonderervinding en uit andere teksten van de Schriften blijkt dat de uitnodiging tot *bidden*, *zoeken* en *kloppen* meer betekend dan alleen maar vragen. Bij monde van Jeremia heeft de Here gezegd: „En gij zult Mij zoeken en vinden, wanneer gij naar Mij zult vragen met uw ganse hart.” (Jer. 29 : 13.) Het is nodig dat er wordt onderzocht, overdacht en voorbereid. Toen Oliver Cowdery destijds niet de assistentie ontving die hij verlangde legde de Here uit: „Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.

Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij voelen dat het juist is.

Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar zult gij een verdoving van gedachten hebben, die u het onjuiste zal doen vergeten . . .” (LV 9 : 7 – 9.) Toen er voor Izak een vrouw moest worden gevonden hield men zich ook aan dit be-

ginsel. Abraham belaste zijn dienstknecht met de taak de vereiste vrouw te vinden en haar te bewegen met hem mee te gaan. Daarop stelde de dienstknecht een plan op en vroeg de Here om hulp. „En hij zeide: Heere! God van mijn heer Abraham! doe haar mij toch heden ontmoeten, en doe mij weldadigheid bij Abraham, mijn heer.

„Zie, ik sta bij de waterfontein, en de dochteren der mannen dezer stad zijn uitgaande om water te putten;

„Zo geschiedde, dat die jonge dochter, tot welke ik zal zeggen: Neig toch uw kruik, dat ik drinke; en zij zal zeggen: Drink, en ik zal ook uw kemelen drinken; diezelve zij, die Gij Uw knecht Izak toegewezen hebt, en dat ik daaraan bekenne, dat Gij weldadigheid bij mijn heer gedaan hebt.

„En het geschiedde, eer hij geëindigd had te spreken, ziet, zo kwam Rebekka uit, . . . en zij had haar kruik op haar schouder.

„. . . en zij ging af naar de fontein, en vulde haar kruik, en ging op.

„Toen liep die knecht haar tegemoet, en hij zeide: Laat mij toch een weinig waters uit uw kruik drinken.

„En zij zeide: Drink, mijn heer! en zij haastte zich en liet haar kruik neder op haar hand, en gaf hem te drinken.

„Als zij nu voleindigd had van hem te drinken te geven, zeide zij: Ik zal ook voor uw kemelen putten, totdat zij voleindigd hebben te drinken.

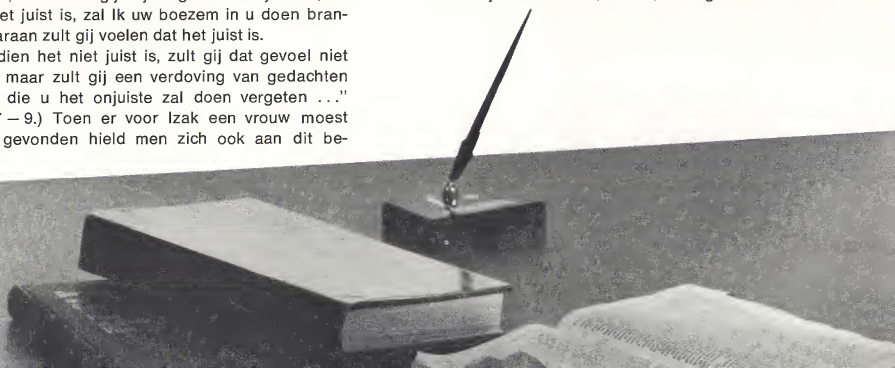
„En de man ontzette zich over haar, stilzwijgende, om te merken, of de Heere zijn weg voorspoedig had gemaakt, of niet.

„Toen neigde die man zijn hoofd, en aanbad den Heere.” (Gen. 24 : 12 – 21, 26.)

Toen Nehemia, de bestuurder, de problemen van zijn volk trachtte op te lossen, zei hij: „En mijn hart be-raadslaagde in mij . . .” (Neh. 5 : 7.)

Nehemia bad regelmatig tot de Here. Dat betekent waarschijnlijk dat hij de dingen eerst zelf overdacht.

We zien dat beginsel ook toegepast toen de broeder van Jared de Here vroeg: „. . . Ik heb de vaartuigen voor mijn volk bereid, en zie, er is geen licht in. Zie,

o Here, wilt Gij ons dit grote water in duisternis laten oversteken?" De Here verwachtte van de profeet dat hij zelf zich inspanning zou getroosten om de moeilijkheid te overwinnen, en dus gaf Hij ten antwoord: "... Wat wilt gij, dat ik zal doen, opdat gij licht in uw vaartuigen zult hebben?" Toen ging de profeet "... op naar de berg ... en hij smolt uit een rots zestienv kleine stenen, die wit en helder waren ... en riep wederom de Here aan, en zeide: ... raak ... deze stenen met Uw vinger aan ... en bereid ze, zodat ze in duisternis mogen schijnen; en ze zullen ons licht geven in de vaartuigen ..." (Ether 2 : 22 en 23; 3 : 1, 4.)

De Here zet ons aan tot net zulk initiatief in de laatste dagen: „Want ziet, het is niet goed, dat Ik in alles moet gebieden; ... Voorwaar zeg Ik: De mensen dienden ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen; Want de macht is in hen ..." (LV 58 : 26 – 28.)

Laman en Lemuël begrepen dat beginsel blijkbaar niet:

„... Ik [Nefi] [sprak] tot mijn broeders, daar ik van hen de aanleiding van hun twistgesprek wilde weten. En zij zeiden: Zie, wij kunnen de woorden, die onze vader heeft gesproken ... niet begrijpen ...

En ik zeide tot hen: Hebt gij de Here gevraagd?

En zij zeiden tot mij: Dat hebben wij niet gedaan, want de Here maakt ons zulke dingen niet bekend." (1 Ne. 15 : 6 – 9.)

Kennelijk ontbrak deze mannen het geloof om de Here om informatie te vragen en ze hadden er niet ijverig genoeg aan gewerkt om een antwoord te verkrijgen. Nefi zei dat „... zij de handelingen van de God, die hen geschapen had, niet begrepen." (1 Ne. 2 : 12; zie ook Mos. 10 : 14.)

Zo zien we dat de Schriften erop wijzen dat een van de beste manieren om een oplossing te vinden voor onze problemen is zelf aan die oplossing naar beste inzicht, te werken. Wij vragen de Here daarbij om leiding te geven bij het bepalen van de juiste procedure en voeren die daarna uit.

Dat betekent niet dat de weg steeds plotseling in volle helderheid wordt geopenbaard, want zoals Nefi heeft gezegd: „... Ik werd door de Geest geleid, van tevoren niet wetende, wat ik moest doen. Nochtans ging ik voort ..." (1 Ne. 4 : 6 en 7.)

Het antwoord kan een gedeeltelijke openbaring zijn: „... Gij kunt nu niet alle dingen verdragen; niettemin, wees goedsmoeds, want Ik zal u voortleiden." (LV 78 : 18.)

„... En Ik zal alles voor uw welzijn regelen, zo snel, als gij in staat zijt het te ontvangen." (LV 111 : 11.)

Daarom, „Zoekt ijverig, bidt altijd, en weest gelovig, en alle dingen zullen voor uw welzijn samenwerken, indien gij oprecht wandelt ..." (LV 90 : 24.) *

MORMONS DAGBOEK

Het hart van iedere heilige der laatste dagen is vol van wat hij elke dag weer ondervindt door het Evangelie na te leven en de Here lief te hebben. Iedereen kan daarover meepraten. Maak andere leden van de Kerk deelgenoot van wat uw getuigenis heeft versterkt, van uw gebedsverhooring, van de inspiratie die uitgaat van een fijn gezin en goede vrienden, over de priesterschap in actie en over de hulporganisaties. Stuur uw belevenissen op schrift aan de redactie van *De Ster*, postbus 13042, 2502 Utrecht.

Trots op mijn erfenis

DOOR ROSALIE BERKE

„God volgt voor ons verborgen paân, bij al Zijn heilig werk.” Deze woorden [uit lofzang 18 uit onze bundel] hebben de laatste drie jaren een bijzondere betekenis voor me gehad. Juist drie jaar geleden hoorde ik van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Tot op dat ogenblik wist ik niet wat een mormoon was. De godsdienst betekende niet zo veel voor me. Ik was opgevoed als onorthodoxe Joodse maar wist erg weinig over mijn geloofsrichting. Mijn overgrootouders waren orthodox maar in de loop der jaren was mijn familie van bepaalde geloofspunten en tradities van het Jodendom afgestapt. Ik begon me af te vragen, of God wel bestond, hoewel ik wel dacht, dat er ergens een grote scheppende macht moest zijn. God volgt voor ons verborgen paân. Nu weet ik dat het niet alleen maar een toevalligheid is, dat ik in Ameri-

ka ben geboren, maar dat het te maken had met wat onze hemelse Vader met mij voor had.

In 1969 begon ik grond onder de voeten te verliezen. Ik was van mijn man gescheiden en ik moest, alleen, opnieuw beginnen, met twee kleine kinderen, en zonder echt levensdoel. Een jaar lang ging alles steeds slechter. Ik was ontevreden met het leven in het algemeen en begon te twijfelen aan de zin van mijn bestaan. Juist toen kwam ik in contact met mormoonse zendelingen. De Here wachtte tot ik nederig genoeg was om Zijn hulp te vragen.

Toen gaf Hij die. Ik besepte al gauw dat me iets heel bijzonders werd aangeboden, maar als Joodse lag ik overhoop met de vraag of ik Jezus Christus als Messias mocht aannemen. Toch vond ik het getuigenis van Joseph Smith alleszins geloofwaardig en begon ik het Boek van Mormon te lezen. Niet lang daarna bezocht ouderling Mark E. Petersen de ring Boston en sprak op een haardvuuravond.

Toen hij die avond sprak werd ik geroerd door de Geest des Heren en wist ik, dat ik gedoopt moest worden.

Natuurlijk veroorzaakte dat moeilijkheden met mijn familie. Hun ont-

„Vele Joden wachten nog steeds op de beloofde Messias ... Maar ik heb Hem gevonden.”

steltentis uitte zich in beledigingen, boosaardigheid en spot. Ook voelde ik duidelijk de dreiging mijn kinderen op juridische aanwijzingen af te moeten staan. Ik kon bijna alles verdragen maar dat niet. Ik wist dat er echt een God was, en dat ik op de proef werd gesteld. Ik zei tegen mezelf, dat als dit de Kerk des Heren was en als Hij wilde dat ik gedoopt zou worden, alles wel terecht zou komen als ik vertrouwen in Hem zou stellen.

Ik bad om leiding en consulteerde een advocaat die mij verzekerde dat mijn kinderen mij niet zouden worden afgenomen. Toen wilde ik zeker gedoopt worden.

Binnen twee weken waren mijn ouders en ik weer met elkaar verzoend. Ze vroegen me toen wel, mijn kinderen niet te laten dopen, maar toen mijn zoon vorig jaar acht jaar oud werd, zijn ze geweest om hem gedoopt te zien worden en bevestigd te zien worden tot lid van deze Kerk. Ik ben ervan beschuldigd mijn Joodse erfenis te hebben verworpen, maar ik heb sinds ik lid ben van de Kerk meer over het Jodendom geleerd dan in alle voorafgaande jaren en ik ben trots geworden op mijn erdeel, hetgeen ik aan mijn kinderen kan doorgeven.

Afgelopen april was mijn familie thuis voor het traditionele pascha. De blik van trots en respect in de ogen van mijn ouders deed me inzien, dat ze mijn nieuwe leven als mormoonse konden waarderen.

Mijn verhouding tot mijn ouders is nu beter dan ooit tevoren. Ja, God volgt voor ons verborgen paân. Vorige week nog hoorde ik mijn moeder op het verlovingsfeest van een neef aan een groepje mensen vertellen over haar dochter die mormoonse was geworden. Ze hield hun de verdiensten van de Kerk voor.

Maar wat heb ik zelf ontdekt als lid van de Kerk? Dat er echt geluk te vinden is, liefde, vriendschap, een echt levensdoel, en leiding bij het opvoeden van mijn kinderen. Waar ik erg veel baat gevonden heb toen ik pas lid was van de Kerk, is de

Bijzondere-Belangengroep. De eerste maand van mijn lidmaatschap ontving ik kracht door mijn doop. Maar toen ik hoorde van het werk onder de jeugd en de gehuwden voelde ik me buitengesloten. Toen werd mijn bidden weer verhoord. Er kwam mij ter ore dat er een nieuwe organisatie in het leven zou worden geroepen voor de alleenstaande volwassenen.

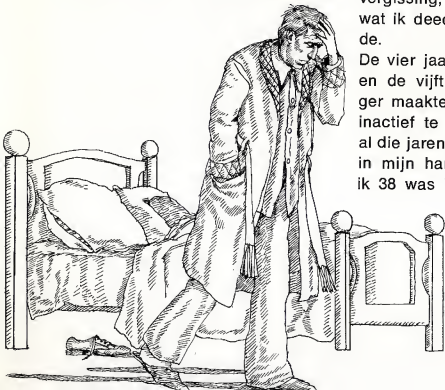
Ik wil graag getuigen dat ik weet dat de Bijzondere-Belangengroep door God geïnspireerd is. Ik heb inactieve leden actief zien worden. Ik heb niet-leden lid zien worden door de liefde waarmee ze in deze groep werden bejegend en de manier waarop ze werden opgevangen. Ik heb vriendschappen zien ontstaan die uitgroeiden tot oprechte liefde.

Ik weet dat de Kerk de ware Kerk is. Vele Joden wachten nog steeds op de beloofde Messias. Nog meer hebben de hoop op Zijn komst laten varen. Maar ik heb Hem gevonden. Ik weet dat Jezus Christus de beloofde Messias is en dat Hij vandaag de dag aan het hoofd staat van deze Kerk.

Weerkeer van de verloren zoon

DOOR LEWIS W. COTTLE

Tot mijn zeventiende was ik nauw bij het kerkgebeuren betrokken. Ik woonde al mijn vergaderingen bij

„Voor het eerst in mijn leven ijsbeerde ik heen en weer, in het besef dat ik moest veranderen.”

en verrichtte mijn priesterschaps-taken. Het kwam niet bij me op het anders te doen. Ik voelde alles voor de Kerk en haar programma's.

Toen ik zeventien was wilde ik echter wel eens iets doen wat ik zelf wilde. Ik kwam in opstand tegen de betutteling van vader en moeder en wilde „vrij” zijn. Een van mijn beste vrienden had een andere geloofsovertuiging en ik liep in de val door enkele dingen uit te proberen die hij me aanbood — alcohol en tabak. Ik ging uit met niet-HLD meisjes en werd al gauw verliefd op een beeldschone jonge vrouw. Haar ouders nodigden me vele weekends uit in hun buitenhuisje en daardoor werd ik natuurlijk afgehouden van mijn kerkelijke bezigheden.

Toen brak de Tweede Wereldoorlog uit en toen mijn bisschop me vroeg of ik op zending wilde gaan zei ik dat ik liever soldaat werd, om mijn land te dienen. Ik geloof nog steeds dat het belangrijk is je land te dienen, maar ik geloof dat ik er verstandiger aan had gedaan eerst dienst te nemen voor mijn hemelse Vader.

Ook kwam ik er toen achter dat sommige leden van de Kerk voor wie ik altijd grote bewondering had gehad, zich niet aan alle normen van de Kerk hielden. Ik had de pretentie hun rechter te zijn en ik beschouwde ze als huichelaars. Ik nam me voor dat als ik mij ooit niet meer aan de normen hield ik liever uit de Kerk weg zou blijven dan een huichelaar zijn, door het ene voor te houden en het andere te doen. Nog zo'n grote vergissing, want dat is nu precies wat ik deed en wat de verleider wilde.

De vier jaar als piloot bij de marine en de vijftien jaar als handelsreiziger maakten het me niet te moeilijk inactief te blijven. Toch geloofde ik al die jaren in de waarheden die diep in mijn hart waren ingeplant. Toen ik 38 was kwam mijn jongste broer

Tom zes weken bij ons wonen. Elke zondagochtend ging hij alleen naar zijn priesterschapsvergadering en andere bijeenkomsten, en mijn geweten begon te knagen. Ik was niet gelukkig. Ik wist dat er iets fout zat en dat gevoel kwam steeds vaker terug. Vroeger kon ik het roken opgeven wanneer ik maar wilde, maar nu bleek dat ik dat niet meer kon. Ik zocht Tom vaak op in zijn kantoor en bekritiseerde daar de Kerk. Daarna voelde ik me schuldig, maar dat zou ik hem nooit vertellen.

Het uur van mijn crisis kwam nabij. Dat brak aan 's nachts na een cocktailparty. Ik ging lang naar bed maar kon de slaap niet vatten, wat voor mijn doen ongewoon was. Ten slotte stond ik zachtjes op om mijn lieve vrouw niet wakker te maken, en voor het eerst in mijn leven ijsbeerde ik heen en weer, in het besef dat ik moest veranderen.

Ik heb nooit mijn gevoel kunnen uiten met tranen en ootmoed, maar wat ik me nog kan herinneren is dat ik op mijn knieën lag en voor het eerst in 19 jaar mijn hemelse Vader om hulp vroeg. Toen ik bad vervulde een overstelpend gevoel van liefde, medeleven en geluk mijn hele wezen, en de Heilige Geest omringde me met zo'n kracht dat ik geruime tijd luid lag te snikken. Toen ik opstond voelde ik me beter. Mijn hart was van dankbaarheid vol. Nog nooit in mijn leven had ik zo'n gevoel van warmte gekend, en binnen in me brandde er iets dat mijn gehele wezen zo intens vervulde, dat ik dacht dat ik zou verteren. Ik ging naar onze slaapkamer en maakte mijn vrouw wakker. Ik huilde nog en zij vroeg wat er aan de hand was. Ik zei haar dat ik mijn leven wilde veranderen en het Evangelie van Jezus Christus wilde naleven. Ze zei meteen dat ze mij daarin zou steunen. Vanaf dat ogenblik heb ik nooit meer naar een sigaret, een drankje of een kopje koffie verlangd.

De Here begon me te zegenen en is daarmee tot op deze dag niet opgehouden. Binnen een jaar had ik het voorrecht mijn kinderen te do-

pen, en spoedig daarna mijn vrouw. Een jaar later gingen we naar de tempel in Logan om voor alle eeuwigheid te trouwen en onze kinderen aan ons te laten verzegelen. Ik getuig dat het de Here behaagt als zijn verloren schapen thuiskomen. Hij geeft blijk van Zijn liefde voor ons allen, als we ons van onze zonden bekeren en Zijn geboden naleven.

Lopen en niet moede worden

DOOR LEO W. SPENCER

Zo'n 60 jaar geleden, toen ik nog geen twaalf jaar was, werkte ik al naast mijn vader op het korenveld. Hij maaide en ik bond het koren aan garven. Dat was uitputtend werk, dag in, dag uit.

Op 'n zaterdag begonnen we bij het ochtendgloren te binden en we hielden die avond om half negen pas op. Ik was zo moe dat ik alleen maar wilde gaan slapen, zelfs zonder avondeten.

Vader keek me aan en zei zacht: „Lee, het graan dat ik vandaag heb gemaaid was erg groen. Als we met binden wachten tot maandag zullen de korrels verschrompeld zijn. We zullen het vanavond moeten doen. Het is volle maan. Kun je me helpen?”

Ik vocht tegen mijn tranen en knikte. Mijn vader zei: „Goed, we zullen even een hapje eten, dan zal ik de varkens voeren, en dan gaan we koren binden”.

Het brood en de melk hadden we al gauw naar binnen maar ik was zo moe dat ik nauwelijks mijn hoofd overeind kon houden. Toen mijn vader de varkens ging voeren zat ik aan tafel en dacht bitter: „Ik heb nooit gerookt of gedronken; ik heb altijd het Woord van Wijsheid gehoorzaamd. In de Leer en Verbonden staat dat als je leeft volgens het Woord van Wijsheid je zult lo-

pen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden. En nu ben ik zo moe dat ik nauwelijks mijn hoofd kan optillen.” Mijn mond vertrok toen ik probeerde mijn tranen van uitputting tegen te houden. Ik kan onmogelijk omschrijven wat er toen gebeurde, maar het was alsof een prachtige zuil wit licht mijn lichaam binnendrong die elke vezel van mijn lichaam vervulde. Toen mijn vader terugkwam stond ik op en gingen we naar buiten, de akker op. Mijn vader was een snelle werker, maar die avond kon hij me niet bijhouden, ook al werkte hij zo hard als hij kon. Ik haalde de garven bijeen en mikte ze aan hokken, of het luciferstokjes waren. Ik zal nooit mijn vaders verbaasde blik vergeten.

Dertig jaar later pas vertelde ik hem wat er was gebeurd, maar hij kon zich die avond nog heel goed herinneren. Ik zal het nooit vergeten. *

„Mijn vader was een snelle werker, maar die avond kon hij me niet bijhouden ...”

De plechtige vergadering van 6 april 1974

De heiligen der laatste dagen waren weer vergaderd in een plechtige, officiële bijeenkomst, om de stem van de Kerk tot uitdrukking te brengen in hun eerste steunverlening aan een nieuwe president van de Kerk. Aan president Spencer Woolley Kimball, die na de dood van president Harold B. Lee in december 1973 was geordend en aangesteld, werd steun verleend als profet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, door de priesterschap en de leden van de Kerk. Deze gang van zaken is gewoonte in de Kerk, sinds de stemming door een algemene conferentie tot het verlenen van steun aan president John Taylor.

President N. Eldon Tanner zei: „Dit is een zeer plechtige gebeurtenis, broeders en zusters. Zo benaderen wij het ... Iedereen is volkomen vrij om te stemmen zoals hij verkiest. Er is geen dwang bij deze stemming. Als u vóór stemt, sluit u een plechtig verbond met de Here dat u uw steun zult verliezen, dat wil zeggen, dat u uw volledige steun en trouw geeft; zonder voorbehoud, aan de ambtenaar voor wie u stemt ...

„Moge de Here ons leiden en moge Zijn Geest met ons zijn nu wij met deze plechtige dienst voortvaren, die vastgesteld is door de Here, en elk lid van Zijn Kerk stem kan hebben om steun te verlenen aan degenen die Hij heeft geroepen om die te presideren en haar werk te leiden, tot heil en verhoging van het mensdom.”

De quorums en priesterschapsgroepen stemden in deze volgorde:

1. Het Eerste Presidium
2. Het Quorum der Twaalven
3. De patriarchen
4. De hogepriesters
5. De zeventigers
6. De ouderlingen
7. De Aäronische priesterschap (priesters, leraren en diakenen)
8. Alle aanwezigen samen

Aan president Nathan Eldon Tanner werd steun verleend als eerste raadgever in het Eerste Presidium van de Kerk en aan Marion George Romney werd steun verleend als tweede raadgever. Aan de andere algemene autoriteiten en algemene ambtenaren van de Kerk werd ook steun verleend.

Saulus van Tarsen

(Flanelbordverhaal)

Hand. 9 : 1 – 22

Na de dood van Jezus Christus hadden de leden van Zijn Kerk veel te lijden van vervolgingen. Iemand met een goede scholing, Saulus geheten, ging daarin voor. Voor hem waren de christenen zeer bevreesd, want hij jaagde ze na van dorp tot dorp en van huis tot huis.

Op zekere dag was Saulus op weg naar Damascus, toen hem plotseling een licht van de hemel omscheen.

Blind door het felle licht viel Saulus ter aarde. Toen hoorde hij een stem die zei: „Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij?”

„Wie zijt Gij?” vroeg Saulus.

De stem antwoordde: „Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt.”

Bevend van verbazing zei Saulus:

„Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?”

De Here zei tot hem: „Sta op, en ga in de stad, en u zal gezegd worden, wat gij doen moet.”

Aangezien Saulus niet kon zien leidden de mannen die met hem waren hem bij de hand Damascus in. Hij bleef daar drie dagen, vastende, biddende en nadenkende over wat hij moest doen.

Een van de volgelingen van Christus, Ananias geheten, woonde in Damascus. In een visioen zei de Here hem: „Ananias, sta op, en ga en vraag naar een zekere Saulus van Tarsen. Hij bidt, en heeft een visioen gezien dat een man, genaamd Ananias, inkwam en hem de handen oplegde, zodat hij weer kon zien.”

Toen antwoordde Ananias: „Here, ik heb over deze man gehoord, hoe slecht hij is.”

Maar de Here zei hem: „Ga heen, want deze is Mij een uitgeverken vat. Ik zal hem tonen hoeveel hij lijden moet om Mijn Naam.”

Ananias ging naar Saulus. Hij legde hem zijn handen op en zei: „Saul, broeder! de Heere heeft mij gezonden, namelijk Jezus, Die u verschenen is . . . opdat gij weder ziende en met den Heiligen Geest vervuld zoudt worden.”

Saulus kon terstond weer zien. Hij stond op en werd gedoopt. Saulus bleef enkele dagen bij de discipelen in Damascus. Daarna ging hij naar de synagogen en predikte het Evangelie van Christus.

Allen die naar hem luisterden waren hogelijk verbaasd en zeiden: „Is deze niet degene, die . . . verstoorde, wie dezen Naam aanriepen . . . ?”

Maar Saulus vergaarde steeds meer kennis en zijn getuigenis werd steeds krachtiger, en hij ging op weg, onderrichtend dat Jezus waarachtig de Zoon van God is.

Aanwijzingen:

Knip elke figuur op blz. 60 voorzichtig uit. Plak flanel op de achterzijde, zodat het op het flanelbord op zijn plaats blijft.

Van vriend tot vriend

DOOR BROEDER GORDON B. HINCKLEY

Van de Raad der Twaalfen

Wij danken U, Heer, voor profeten

Meer dan honderd jaar zingen de leden van de Kerk al „Wij danken U, Heer voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd.“ Deze woorden zijn voor miljoenen heiligen in heel de wereld tot een dankbare uiting van hun waardering geworden. Ik heb ze horen zingen in eenentwintig verschillende talen als eerbiedig dankgebed voor de godsopenbaring.

We zijn erg dankbaar voor een profeet die ons in woorden van goddelijke wijsheid raad geeft in deze moeilijke tijden. We *geloven*, omdat we in ons binnenste zeker weten dat God Zijn wil aan Zijn kinderen bekend zal maken door middel van Zijn profeet. De mensen kunnen niet meer gezegend zijn dan met iemand boven zich te weten die verneemt wat God met ze voor heeft en hem daarvan op de hoogte stelt.

Profeten waarschuwen de mensen tegen wat komen gaat, maar ze openbaren de mensen ook de waarheid. Ze geven aan hoe de mensen moeten leven om vredig en gelukkig te zijn.

Ik ken een jongeman die als Christen de ene kerk na de andere onderzocht heeft, maar er niet een kon vinden met een profeet. Alleen onder de Joden bleek men te spreken van profeten en dus trad hij toe tot de Joodse geloofsrichting. In de zomer van 1964 ging hij naar New York en bezocht er de wereldtentoonstelling. Hij liep er het

mormoonse paviljoen binnen en zag afbeeldingen van profeten uit het Oude Testament. Zijn hart begon sneller te kloppen toen hij de zendingelingen met respect hoorde spreken over deze grote persoonlijkheden van weleer door wier mond Jehova zijn wil openbaarde.

Toen hij zijn rondgang door het paviljoen vervolgde, hoorde hij over profeten uit deze tijd, Joseph Smith en anderen, die profeten, zieners en openbaarders genoemd werden. Binnenin hem ontwaakte er iets. Zijn geest stond open voor het getuigenis van de zendingelingen. Hij werd gedoopt en ging later op zending naar Zuid-Amerika, waar hij velen bekeerde. Nu hij weer thuis is, heeft hij zijn familie en anderen tot de Kerk gebracht. Het doet je goed hem te horen getuigen dat Joseph Smith een waarachtig profeet van God was, alsmede allen, die hem zijn opgevolgd in deze heilige roeping.

Ik ben dankbaar voor Joseph Smith die als profeet een instrument in de handen van de Almachtige was, om Zijn werk te herstellen. Maar ook ben ik dankbaar voor allen, die hem opgevolgd zijn. Als je hun leven bestudeert, wordt je duidelijk hoe de Here hen heeft verkozen, veredeld en gevormd tot Zijn eeuwige bedoelingen. Door jaren van toegewijde dienstbaarheid zijn ze voorbereid op de doelstellingen van de Almachtige.

Net als president Lee, die hij is opgevolgd, is Spencer W. Kimball, de huidige profeet van de kerk, van eenvoudige afkomst. Van jongsaf heeft hij geleerd wat hard werken betekent. Hij werkte als zendingeling. Hij moest zich alles ontzeggen voor zijn studie. Hij heeft ernstige ziekte gekend en zijn leven scheen soms aan een zijden draad te hangen. En hij heeft de diepe en donkere valleien der smart doorwaad.

Een terugblik op zijn leven leert u dat alles deel van een groot concept blijkt te zijn, een veredelingsproces, zodat hij de beproevingen en smarten van anderen beter kan begrijpen. Ondanks dit alles is zijn geest verheven, een geest die iedereen met wie hij in aanraking komt, opbeurt en beïnvloed.

Er is voor de kinderen in de Kerk geen fijnere vriend dan president Kimball. Degenen die in zijn directe omgeving verkeren, weten dat hij erg veel van kinderen houdt. Als iemand tot wie de Geest heeft getuigd, leg ik getuigenis af van de profetische roeping van president Spencer W. Kimball. Graag zing ik met alle andere mensen

op de hele wereld: „Wij danken U, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd.”

Spencer W. Kimball is geordend en aangesteld als de profeet en twaalfde president van De Kerk van Jezus Christus van de Heilige der Laatste Dagen.

Zijn raadgevers zijn N. Eldon Tanner en Marion G. Romney, voorheen raadgevers van president Lee.

Hij heeft gezegd: „De Here heeft beloofd dat als de jongens en meisjes en hun ouders getrouw zijn, Hij grotere zegeningen over hen zal uitstorten. Ik weet dat Hij Zijn belofte houdt.”

De redactie van *De Ster* verleent president Kimball en zijn raadgevers steun en bidt voor hen, evenals de jongens en meisjes en de leden van de Kerk dit overal ter wereld doen.

Deze grootse mannen houden van kinderen, en hun liefde voor de Kerk maakt van hen heel speciale vrienden, maar ook geïnspireerde leiders.

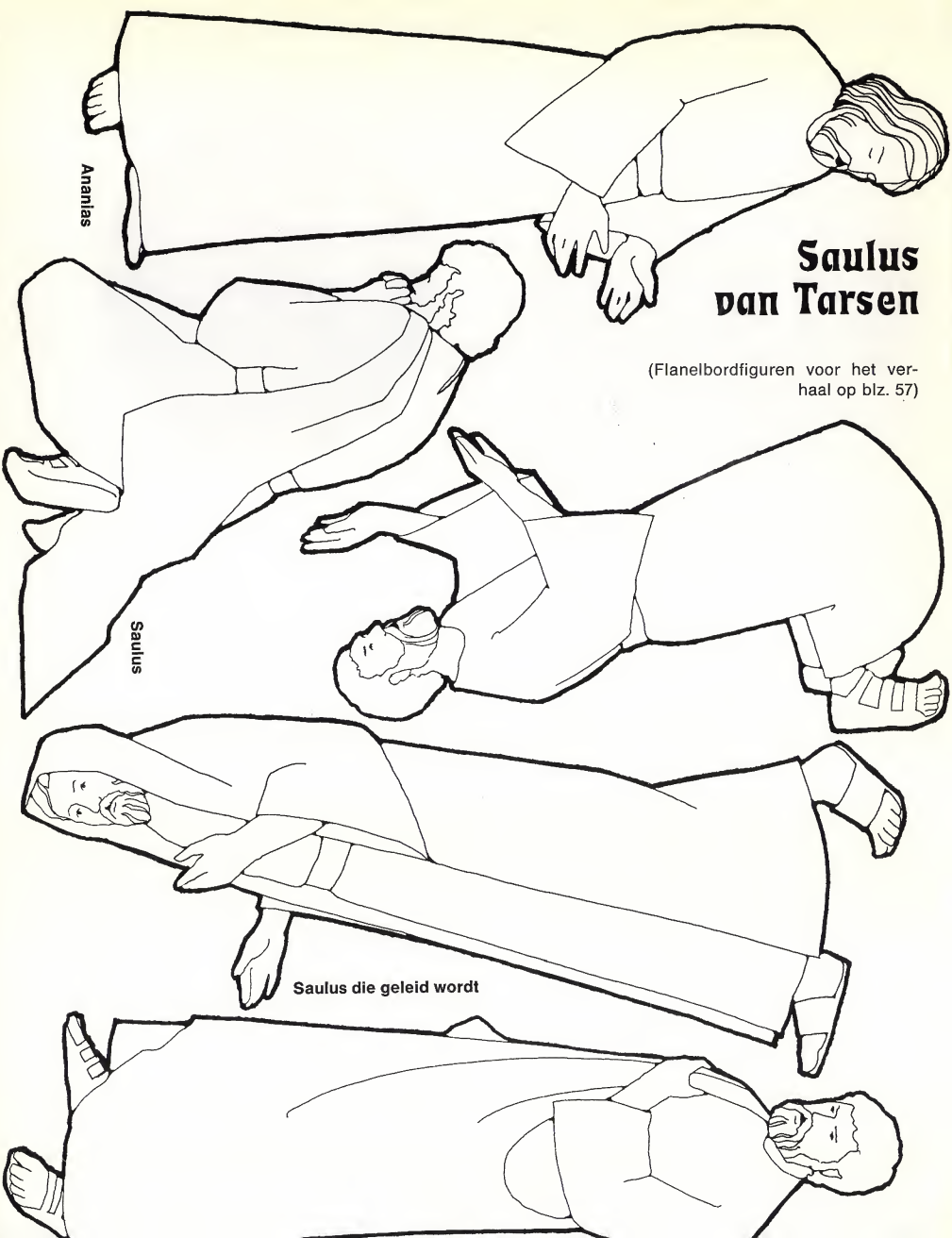
Saulus van Tarsen

(Flanelbordfiguren voor het verhaal op blz. 57)

Ananias

Saulus

Saulus die geleid wordt

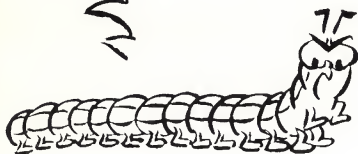
Voor de grap

Kleur-puzzel

DOOR CAROL CONNER

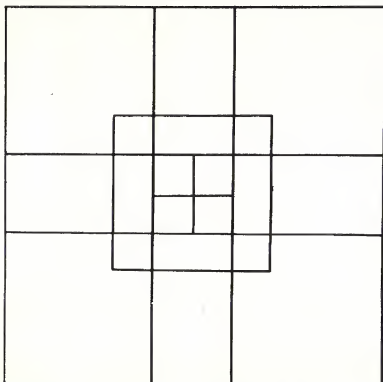
Neem een rode pen of een rood potlood en kleur alle vakjes met een stip erin rood. Als je klaar bent zie je een gekuifde vogel die van zonnepitten houdt.

Oplossing: Een kardinaalvogel

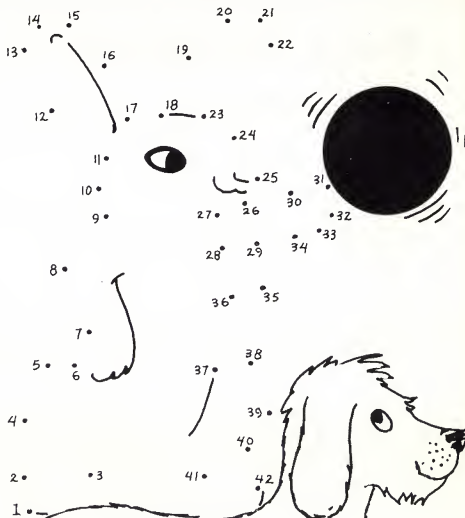

Paris

... En loop niet zo te sloffen!

Hoeveel vierkanten kun je ontdekken in dit diagram? Kijk goed. Zo eenvoudig is het niet.

Volg de stippen

DOOR CHARLOTTE STEVENSON

Als we het hebben over de Noordpool, die woestenij van ijs en sneeuw bovenop de aarde, denken we altijd aan drie dieren. Het zijn de ijsbeer, de zeehond en de walrus. De ijsbeer en de zeehond zijn glad-gestroomlijnde dieren, de arme walrus echter niet. Maar ofschoon monsterachtig van afmetingen (een volwassen mannetje kan 4 meter lang zijn en ruim 1.100 kilo wegen) is dit schepsel een fantastische zwemmer. Zelfs op het land beweegt

hij zich verrassend snel en behendig voort.

Het wonderlijkste van de walrus is dat hij van alle zeezoogdieren het aardigst is en van mensen houdt. Een jonge zeehond kan zijn hoofd ter ruste leggen op een mensenknie, terwijl de vriendelijke babywalrusen graag tegen je opklimmen.

Als een baby-walrus opgroeit ontdekt hij echter dat de mens voor hem vijand nummer één is en al gauw wordt hij prikkelbaar en

achterdochtig. Dat is een van de weinige dingen die een walrus ooit leert, want jammer genoeg ziet een walrus er niet alleen wat dom uit, maar ook handelt hij zo. Zijn verstand is zeker niet tegen dat van de mens opgewassen, of tegen dat van de ijsbeer — een van de verstandigste dieren in dit noordelijke land en na de mens de grootste vijand van de walrus. Hoewel de walrus zachtmoedig van aard is, is hij in staat zichzelf tegen bijna iedereen en alles te

Een monster met een rare snor

DOOR MURRAY T. PRINGLE
Geïllustreerd door Richard Hull

verdedigen als hij wordt aangevallen. Hij heeft een taaië pukkelige huid als harnas, en zijn sterke woeste slag tanden kunnen verschrikkelijke schade aanrichten.

Een Eskimo moet moedig en bekwaam zijn wil hij dit beest te baas worden. Voor de mensen uit het noorden is de walrus het voor naamste bestaansmiddel. Hij voorziet in voedsel, kleding en onderdak en nog veel meer.

De Eskimo kan praktisch elk gedeelte van het monster met de zارة snor gebruiken, zowel de buiten- als de binnenkant. De huid van de mannetjeswalrus is te taai om te gebruiken, maar met de huid van de vrouwtjes kunnen de boten bekleed worden. Het vlees van de walrus levert voor vele maanden voedsel op en de grote hoeveelheid olie uit zijn enorme lichaam wordt gebruikt voor koken, voedsel, warmte en licht. De maag wordt als voorraadzak en de kop als vat gebruikt.

De slag tanden van de walrus worden gebruikt als wapens of gereedschap of worden tot kleine besneden voorwerpen verwerkt, die verkocht worden als souvenir. Die slag tanden zijn lange tanden als dolken. Hieraan heeft de walrus zijn latijnse naam *Odobenus*, te danken hetgeen „die met hun tanden lopen” betekent. En dat

doen ze werkelijk ook. Dit monster stuwt zich letterlijk voort met zijn tanden, die hij gebruikt als een houweel of benen. Hij gebruikt zijn tanden ook als dodelijk wapen; dat heeft menige ijsbeer tot zijn schade en schande moeten ontdekken. Ze vormen een goede hark voor het uitgraven van mosselen en het bijeengaren van de andere schaaldieren waarmee een walrus zich voedt.

De mens heeft de walrus bijna uitgeroeid door ongebreidelde jachtpartijen. Nu worden de dieren door de wet beschermd. De Eskimo's mogen echter nog op ze jagen omdat zelfs nu nog sommige dorpen voor hun bestaan totaal afhankelijk zijn van de walrus.

Een walrus begeeft zich zelden ver landinwaarts. Het hele jaar door zoekt hij zijn voedsel aan de rand van het polaire pakijns. Als dat pakijns zich in de herfst zuidwaarts uitbreidt, gaat de walrus mee. Hij is een sociaal voelend dier en houdt zich op in lawaaiërige kudden van honderden dieren. Hij beweegt zich voort op ijschotsen en zwemmend.

In het water kan een walrus vast in slaap vallen zonder gevaar te lopen dat hij zinkt en verdrinkt. Dat doet hij door zijn nek uit te zetten en op de golven te drijven. Je zou zeggen dat dat de beste

gelegenheid is om een walrus te schieten, maar de jagers doen dat liever niet omdat het beest na geraakt te zijn zou kunnen zinken en verloren gaan. En al zou dat niet gebeuren, dan is het een heel karwei een dood gewicht van ruim 1.100 kilo op het droge te krijgen. En in geval van een misser is de walrus op zijn hoede en klaar voor een gevecht. In het water is een walrus zowel de mens als de ijsbeer de baas.

Een ijsbeer houdt van walrusvlees als afwisseling op zijn normale voedsel van zeehond, vis en wortels. Hij probeert dan ook soms een baby-walrus te vangen. Zelden zal hij een volwassen exemplaar aanvallen omdat dat twee tot drie keer zo groot is als de beer. Zou een beer een walrus in het water aanvallen, dan betekent dat de dood voor de beer of hij verdrinkt bijna.

Zowel de Eskimo als de ijsbeer jagen het liefst op de walrus als hij uit het water komt om te slapen of te zonnebaden. Zich bewegend met de geluidloosheid en omzichtigheid van een grote witte kat neemt de ijbeer een stuk steen of een groot stuk ijs en smijt dat op de kop van zijn vijand. Het klinkt misschien ongehoorzaam, 'n beer die stenen gooit, maar het is in de poolstreken heel gewoon en men heeft het meermalen kunnen aanschouwen.

Voor degenen die hun thuis hebben in die polaire woestenij is de strijd om het bestaan erg moeilijk, en de walrus maakt daarop geen uitzondering. Hongerige mensen en slupende, stenen gooiende ijsberen zorgen wel dat zijn leven allesbehalve gelukkig en zorgeloos is. Een toch is een jonge walrus dat wél – gelukkig en zorgeloos.

*

Tiendengeld-Zegeningen

Gave des geloofs

Broeder Robert L. Simpson werd getroffen door het geloof van een oude broeder, een Maori, in Nieuw Zeeland.

Toen de zendingen bij zijn afgelegen nederige vissershutje kwamen ging hij snel een enveloppe halen waarin hij een grote som zuur verdiend geld had gestopt. Hij overhandigde de enveloppe met het geld erin gelijk aan de zendingen.

In de enveloppe stak een brief van het zendingskantoor gericht aan de man. Hij kende geen Engels, maar herkende in de brief de cijfers. Hij dacht dat de zending het genoemde bedrag in contanten nodig had voor een speciaal doel, en hij had het klaarliggen.

Toen de zendingen de brief voor hem vertaald hadden was hij verbaasd te vernemen dat de brief alleen de ontvangst bevestigde van de tienden van het afgelopen jaar. Hij had zo'n groot geloof dat hij bereid was hetzelfde bedrag nog eens te betalen als de dienstknachten des Heren dat voor Zijn werk nodig hadden.

Anderen deelgenoot maken van onze zegeningen

Op zekere dag ontmoette broeder LeGrand Richards, toen presidentende bisschop van de Kerk, een jongetje dat een vreemd gevormde pompoen droeg. Bisschop Richards vroeg de jongen wat hij met de pompoen ging doen.

„Ik ga hem de bisschop geven als tiende van wat ik zelf heb verbouwd”, gaf de jongen ten antwoord.

Bisschop Richards vroeg hoe de jongen heette en maakte een praatje met hem over de betekenis van de tienden. Hij legde uit dat we door tiendenbetaling worden gezegend omdat we dan anderen deelgenoot maken van het onze.

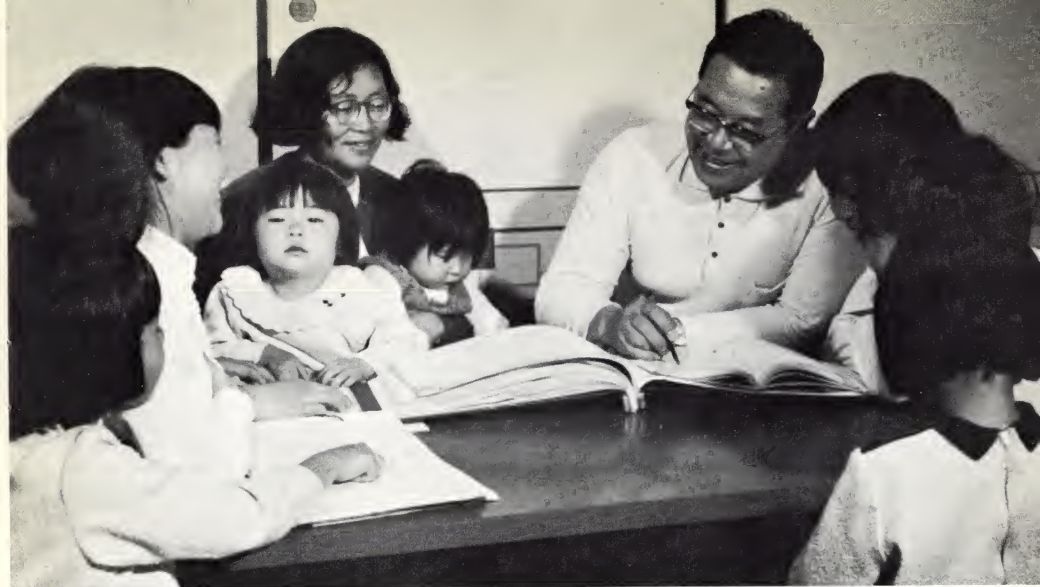
Enkele dagen later, toen bisschop Richards uit het regionale magazijn in Salt Lake City kwam om terug te keren naar zijn kantoor, zag hij een blij echtpaar op leeftijd een wagentje laden. Ze stonden op het punt de goederen die ze zojuist uit het magazijn hadden gekregen naar huis te brengen. Toen hij wat dichterbij kwam zag bisschop Richards de pompoen van de jongen in hun wagentje liggen. Zijn enorme afmeting en vreemde vorm sloot een vergissing uit.

Stel je de verrassing van de jongen eens voor toen hij een brief kreeg van bisschop Richards waarin stond welk een vreugde zijn pompoen dat dankbare bejaarde echtpaar had gebracht. Omdat een jongetje zijn zegeningen met anderen had gedeeld door tienden te betalen hadden ze nu iets bijzonder fijns bij hun avondeten. *

Geïllustreerd door Ted Henninger

„Opdat onze kinderen mogen weten”

DOOR PAUL F. ROYALL

„Alsdan spreken, die den Heere vrez-
zen, een ieder tot zijn naaste: De
Heere merkt het toch op en hoort, en
er is een gedenboek voor Zijn aange-
zicht geschreven, voor degenen,
die den Heere vrezden, en voor dege-
nen, die aan Zijn Naam gedenken.

En zij zullen, zegt de Heere der
heirscharen, te dien dage ... Mij een
eigendom zijn ...” (Mal. 3:16 en
17.)

Is het niet prachtig eens stil te blij-
ven staan bij de gedachte dat het de
wens van God is dat de naam van
Zijn uitverkoren getrouwe zonen en
dochteren die zich hebben verbonden
Hem te dienen opgeschreven worden
in een gedenboek, zodat Hij het kan
doornemen en beoordelen of de daarin
genoemde

mensen werkelijk zijn getrouwe zo-
nen en dochteren zijn. Geen enkele
vader of moeder die waard is zo ge-
noemd te worden gaat 's avonds
slapen zonder te denken aan de kin-
deren met wie ze zijn gezegend, en
te bidden dat God die kinderen wil
zegenen en dat zij het geloof van
hun vader en moeder zullen behou-
den. Ook ouders van weleer waren
zo. Zij verlangden ook dat hun na-
komelingen aandacht zouden schen-
ken aan de woorden van de profeten
en wijze mannen die God onder hen
had doen opstaan. Een juweeltje
van profetische wijsheid zien we bij
Lehi, in het Boek van Mormon. Toen
hij stervende was strekte hij in lief-
de zijn hand uit naar zijn kinderen
om ze raad te geven, en leiding voor

hun verdere leven. Tot een van zijn
zonen zei deze patriarch:

„Want de Here God heeft dit gezegd:
Voor zoverre gij Mijn geboden zult
onderhouden, zal het u wel gaan in
het land, en indien gij Mijn geboden
niet zult onderhouden, zult gij van
Mijn tegenwoordigheid worden afge-
scheiden.

Doch ziet, mijn zonen en dochteren,
ik kan van dit leven niet scheiden,
zonder u een zegen na te laten,
want ziet, ik weet, dat indien gij
wordt opgeleid voor de weg, die gij
dient te gaan, gij er niet van zult af-
wijken.” (11 Ne. 4:4 en 5.)

Je kunt een kind niet toelaten op te
groeien voor galg en rad; het moet
worden bekwaamd en onderwezen
in het leven en de wegen van de

Here. Wat dit gedenboek van ons eist is ons kind de rechtvaardigheid voorhouden, zodat zijn denken zal vervuld zijn van het geloof en de fijne ondervindingen van zijn ouders en grootouders en met begrip van de wegen des Heren. Nog zo'n interessant verhaal uit het Boek van Mormon is dat van koning Benjamin, die zijn volk bijeenriep om naar het woord des Heren te luisteren. De menigte was toen zo talrijk dat er rondom de tempel niet voor iedereen voldoende plaats was om de boodschap te kunnen horen. Het verslag zegt ons dat elk gezin zijn tent op sloeg met de tentdeur naar de tempel gericht, en de koning liet een toren bouwen zodat hij door zijn onderdanen kon worden gezien en gehoord. Het bleek zelfs nodig dat de woorden van de koning werden opgeschreven zodat ieder gezin bekend kon worden met wat hij aan de menigte verkondigde.

Koning Benjamin wilde dat zijn volk de Here zou kennen, dat ze daardoor tot zaligheid en verhoging zouden komen in het koninkrijk Gods. Ze luisterden zeer aandachtig naar hem en toen zij de geest ontvingen hadden, vielen zij op hun knieën en getuigden dat zij Jezus Christus aanvaardden en in Hem geloofden. De uitstorting van de geest was zo groot dat er een grote verandering in de harten der mensen plaatsvond, en ze hadden er geen behoefte meer aan kwaad te doen.

De bijeenvergaderde mensen maakten die dag echter een ernstige vergissing. Hoewel het gebeuren door de toenmalige profeet-geschiedschrijver werd opgeschreven, legden de mensen geen gedenboek aan om hun kinderen in de taal hunner vaders te onderwijzen omtrent die geweldig inspirerende boodschap. Mosiah vermeldt dat nadat zijn vader, koning Benjamin, was gestorven, de kinderen waren opgegroeid en zelf volwassen geworden „... velen van het opkomend geslacht ... de woorden van koning Benjamin niet konden verstaan, daar zij kleine kinderen waren toen hij tot zijn volk

sprak; en zij geloofden niet in de overlevering hunner vaders.

Zij geloofden niet wat er aangaande de opstanding der doden was gezegd, noch geloofden zij in de komst van Christus. En wegens hun ongelooft konden zij het woord van God niet verstaan, en was hun hart verstokt.

En zij wilden niet worden gedoopt; evenmin wilden zij zich bij de kerk aansluiten. En wat hun geloof aangaang waren zij een afgescheiden volk en bleven dit immer daarna, ja, in hun vleselijke en zondige staat; want zij wilden de Here, hun God, niet aanroepen." (Mos. 26 : 1-4.)

Hebben wij ook dergelijke kinderen, wier hart tegen de waarheid gekeerd is, die zich niet in rechtvaardigheid bij de Kerk willen aansluiten, die wat anders geloven en doen, en die in hun vleselijke en zinnelijke staat willen blijven? Zou het mogelijk kunnen zijn dat sommigen onder ons geweldige geestelijke dingen hebben meegemaakt maar ze niet hebben opgeschreven voor onze kinderen, en dat ze daardoor onze bekering tot de Kerk niet willen geloven noch in wat er in ons leven allemaal is voorgevallen door ons geloof in God? In II Nefi staat:

„Om deze reden heeft de Here God mij beloofd, dat deze dingen, die ik schrijf, bewaard zullen blijven en zullen worden doorgegeven aan mijn nakomelingschap, van geslacht op geslacht, opdat de belofte van Jozef moge worden vervuld, dat zijn nageslacht nimmer zou worden verdelgd, zolang de aarde zou bestaan." (II Ne. 25 : 21.)

Dit vers leert ons dat de geschriften die het Boek van Mormon vormen in feite gedenboeken zijn. Zo zouden wij ons gedenboek ook schriftten kunnen noemen, want zo'n gedenboek is eigenlijk heilige schriftuur voor onze familie, mits geschreven zoals de Here heeft aangegeven. Nefi vervolgt:

„... en de volken, die ze zullen bezitten, zullen worden geoordeeld naar de woorden, die staan geschre-

Want wij schrijven naastiglijk om onze kinderen, en ook onze broeders, ertoe te brengen in Christus te geloven, en om met God te worden verzoend; want wij weten, dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden.

En wij spreken van Christus, en verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen mogen weten" (II Ne. 26 : 22, 23 en 26.)

Die korte zin geeft het doel aan van het gedenboek: „... opdat onze kinderen mogen weten." Met zo'n boek thuis worden we in staat gesteld een deugdelijke vestiging op te trekken tegen de macht van de duivel, zodat hij onze familiebanden en ons geloof niet zal vernietigen. Door openbaring heeft de Here aangegeven dat een ieder afzonderlijk in de opstanding zalig kan worden en een dienstknecht kan zijn; maar waar het woord des Heren spreekt over verhoging, wordt die genoemd in verband met de gezinseenheid. Daarom is het voornaamste oogmerk van het gedenboek de eeuwige beloften te laten zien, die zowel aan de directe familieleden als aan diegenen die als voorouders worden aangeduid, zijn gedaan.

Uit het programma voor de genealogie leren we:

„Het gezinsgedenboek moet in HLD-gezinnen op de tweede plaats komen, na de standaardwerken. Die gezinsverslagen vullen de Schriften aan, onderwijzen mede het Evangelie van Jezus Christus aan het nageslacht van trouwe kerkleden. Kennis van de geschreven getuigenissen en geestelijke belevenissen van de familieleden en van de geverifiëerde stambomen van de vaders draagt ertoe bij dat het hart van de kinderen tot hun vaders wordt wedergebracht en doet ze de leer begrijpen die betrekking heeft op de verhoging van het gezin ...

Ieder getrouw gezin moet ijverig een gedenboek samenstellen. Het moet de gezinsgeschiedenis bevatten, met

name de geschiedenis van het geestelijke leven, onder inspiratie geschreven. Ook moet de familiestamboom erin voorkomen zodat de kinderen in de gelegenheid zijn kennis op te doen over hun vaderen." (*Improvement Era*, april 1966, p. 294 – 295.)

Wat moet er nu in ons gezinsboek staan zodat onze familie de dingen kan zien waarvan hier sprake is? In de eerste plaats moet er in voorkomen een stamboom van onze familie, zover terug als we kunnen achterhalen. Die stamboom, een familie-index, laat niet alleen zien wie onze familieleden zijn, maar geeft ook aan waar we bij het naspeuren op moeten letten.

Het volgende gedeelte van een gedenboek moet bestaan uit volledige gezinslijsten, met daarop de naam van man en vrouw volgens de stamboom. Teneinde te weten wie al zijn familieleden zijn, moet een gezin die familieleden als gezinnen zien. De stamboom maakt de afstammingslijn duidelijk, de gezinslijst geeft de voorvaderen weer.

Vervolgens moet er van elk gezinslid – de vader, de moeder en de kinderen – een persoonlijk verslag aanwezig zijn. Alle geloofsversterkende ondervindingen moeten in ons persoonlijk verslag worden opgenomen. De kinderen moeten ze hebben om na te kunnen denken over Gods zegeningen en goedheid voor hen en voor hun ouders. Wij zijn verplicht ons gezin deze dingen voor te houden met zo'n kracht dat hun hart verandert en zij zich bekeren.

Als we die persoonlijke geschiedenis schrijven moeten we vermelden welke gebeurtenissen de gezinsbanden nauwer hebben aangehaald, en melding maken van tijden van zegening en beproeving, maar ook van tijden toen de zegeningen des Heren blijkbaar het goede tot stand brachten.

We houden ook voor onze kinderen een gedenboek bij. Geen plakboek met voorvallen die in ieders leven wel voorkomen, maar gebeurtenissen die ze karakteriseren als persoon-

lijkheden. Ik kan me nauwelijks voorstellen dat het gedenboek waarover Henoch spreekt een plakboek was. Uit dat boek zijn vast geen plaatjes gevallen, er waren geen verwelkte rozen gelegd tussen de bladzijden, en er vielen beslist ook geen andere prullen uit dat boek. Het was een boek waaruit hij, toen hij het las, over zijn voorvaderen vernam, en zijn geloof nam toe naarmate hij begreep hoe God met zijn voorvaderen handelde.

Een goed samengesteld gedenboek toont ons welk spuurwerk er is verricht naar onze familienaam en geeft richting aan spuurwerk dat nog moet worden gedaan, zodat voor onze voorouders tempelwerk kan worden verricht. Bij het huidige kerkelijke programma kunnen we individuele namen inzenden naar de tempel. Daarom is een gedegen gedenboek nu meer dan ooit nodig. Als de namen zijn bijeengebracht en het tempelwerk verricht, moeten we de gezinslijsten systematisch behandelen zodat zeker is dat voor elk familiaal lid het werk wordt gedaan.

Een hoogst belangrijke reden voor een gedenboek is ons nageslacht een verslag na te laten van ons geloof, waaraan ze zich goed kunnen vastklampen, in het besef dat hun familie hetzelfde geluk en dezelfde vreugde, dezelfde moeilijkheden en hetzelfde verdriet hebben ondervonden als zij en dat we dezelfde beoordelingsfouten maken. Zij kunnen zien dat God al Zijn kinderen die willen proberen de geboden te onderhouden vergeeft en zegent.

Op deze wijze moeten we in staat zijn aan de hand van het gedenboek voor onze familie de af te leggen weg vast te stellen. Het is waar dat het gedenboek slechts een stuk gereedschap is, maar hoe kunnen wij bouwen zonder gereedschap?

Een gedenboek voor elk lid van het gezin hoeft niet duur te zijn. Er zijn priesterschapsleiders in elke wijk van de Kerk die graag willen helpen het materiaal voor zo'n boek te verkrijgen. Het is een van de taken van de hogepriesters en zij en hun

quorumleden zullen alles doen wat in hun vermogen is om te zorgen dat de leden van de Kerk de hulp ontvangen die ze nodig hebben om de raad des Heren op te volgen.

Het gedenboek is ons tot steun bij het vormen van een gelukkig, harmonieus gezinsleven. Ik geef u mijn getuigenis dat ik weet dat dit werk waarachtig en goed is.

Broeder Royall is tien jaar lang algemeen secretaris geweest van de Genealogische Vereniging. Vijf jaar lang was hij hogaaradslid in de ring Pionier. Tegenwoordig is hij leraar van de onderzoekersklas in de tweede wijk van Capitol Hill in de ring Salt Lake City.

*

Sport op Europees niveau

DOOR COR VAN DROGEN
Lid van de gemeente Apeldoorn

In Lübeck waren op zaterdag 25 mei vertegenwoordigers van de Nederlandse Zending aanwezig in verband met een voorronde van het Europese kampioenschap sport, dat uitgaat van de Kerk. Iets na enen in de nacht arriveerden drie auto's in Lübeck, slechts enkele kilometers van de Oostduitse grens. Elf voetballers stapten uit, zes volleybalsters en een paar supporters. Na kort en intens te hebben geslapen begon om tien uur de voetbalwedstrijd tegen de ring Hamburg. De 2-1 achterstand bij de rust werd door de Nederlanders toch als hoopvol ervaren. Een indirecte vrije trap echter, vijf meter voor het doel, en een strafschop (niemand weet waarom) deden onze kansen verkeren in het minimum.

Een unieke gebeurtenis op de grammat was ongetwijfeld dat toen twee Duitse verdedigers tegen de paal botsten, het houtwerk onder veel gekraak langzaam naar beneden kwam... Op een aangrenzend veld werd de strijd voortgezet.

De thuisclub won met 5-2.

Na tafeltennis van Duitse teams begonnen rond vijven de Nederlandse volleybalsters aan hun wedstrijd tegen dames uit Berlijn. De openingsfase bracht maar liefst 13-1 in ons voordeel op het scorebord.

Het vervolg van de krachtmeting vertoonde een evenwichtiger beeld. Een drietal sets, en dus de partij, kwam op naam van de Nederlandse afvaardiging, die zich hierdoor een plaats in de finale veroverde.

Met een fijne dansavond werd de geslaagde dag afgesloten.

Richtlijnen voor de reinheid

DOOR PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Geliefde broeders, zusters en verder vrienden, het is wederom april en op de zesde van deze maand hebben wij de geboorte herdacht van onze Heer en Meester, Jezus Christus. Aanstaaend weekeinde houden wij de 144ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De laatste drie conferenties presideerde de man, die wij vandaag zo zeer missen, president Harold B. Lee. Hij was een man met vele talenten, krachtig, moedig; hij volgde de instructies des Heren met grote toewijding.

Sinds 26 december voelen wij ons erg eenzaam zonder hem. Hij was als een hoge bergtop te midden van een uitgestrekt en ondoordringbaar berglandschap. Hij vervult nu een belangrijke rol in de eeuwigheid.

Zuster Jo M. Shaw schreef te zijner nagedachtenis een gedicht; met deze woorden wil ik nederig, maar oprecht, onze gevoelens van liefde en genegenheid voor onze president Harold B. Lee vertolken. Wij zijn dankbaar dat zuster Lee vandaag in ons midden verkeert.

Ter nagedachtenis aan een profeet van God, president Harold B. Lee.

Een profeet stierf en bij zijn graf stonden heiligen van God en rouwden.

Wij stortten met de hemelen onze tranen, die neervielen op het winters grastapijt.

Sommigen leefden, stierven en wisten niet

de waarde van zijn woord omdat zij hem nimmer kenden, een profeet van de Here God. Ver voonden sommigen vertroosting in hem, zonder zijn gezicht te zien hem de hand te reiken of zijn stem te horen; toch kenden zij zijn oprechte liefde. Sommigen verbleven dicht bij de profeet en knielden met hem in gebed; vertrouwd met een nobel mens; zij kenden zijn liefderijke zorg. Ik verheug mij in zijn naam omdat ik wist en weet! En altijd zal blijven herinneren die dag dat ik met de hemel schreide; die droeve dag in december.

Wij kunnen hierbij niet stil blijven staan, maar dienen vastberaden voorwaarts te gaan.

Tijdens persconferenties werd telkens weer dezelfde vraag gesteld: „Meneer de president, wat gaat u doen nu de leiding van de Kerk in uw handen berust?”

Mijn antwoord was, dat ik door mijn 30 jaar van lidmaatschap van de Raad der Twaalven, wel vertrouwd was met de gedragslijnen en de samenstelling van de huidige uitgestrekte en veelomvattende programma's. Ik verwacht geen belangrijke veranderingen in de naaste toekomst, maar hoop enkele programma's te bevorderen. Vandaag dienen wij onze krachten te bundelen, vastberaden voort te gaan met ons werk en

onze gedragslijnen opnieuw vast te stellen.

Wij zien in dat de snelle groei van de Kerk ons grootste probleem is. De toename van het ledenaantal is fenomenaal; het ledenaantal is de laatste paar jaren verdubbeld.

Dertig jaar geleden telden wij onze leden nog bij honderd- of duizendtallen; nu zijn er meer dan drie miljoen leden. In 1943, toen ik voor het eerst de ringen bezocht, waren er 146, nu ongeveer 635. In 1943 telden wij 38 zendingsgebieden, nu 107. In 1943 waren er buiten Amerika geen ringen, nu zijn er 70. Deze weergalozе groei verheugt ons, maar legt ons eveneens een enorme taak op. Wij stellen niet alleen belang in aantallen.

In de eerste plaats streven wij ernaar ervoor te zorgen dat alle mensen het eeuwige leven verwerven.

Onze voornaamste taak in 1974 is het steeds toenemende aantal leden te voorzien van getrainde leiders en de leden te helpen zich rein te houden van de wereld waarin zij moeten leven. Daarom zullen wij enkele belangrijke aangelegenheden opnieuw bezien.

Eén daarvan is ons staatsburgerschap. Reeds eerder in deze bedeling legde de Here uit welke plaats de Kerk tegenover de regering diende in te nemen. In een openbaring aan Joseph Smith zei Hij: „En nu, voorwaar zeg ik u aangaande de... wet van het land, die volgens de grondwet is, en die dat grondbeginsel van vrijheid ondersteunt in het handhaven van rechten en voorrech-

ten, (zij) geldt voor alle mensen, en is in Mijn ogen gerechtvaardigd.

„Daarom, rechtvaardig Ik, de Here, u ... in het schragen van die wet, die volgens de grondwet van het land is.“ (LV 98 : 4 – 6.)

De Kerk aanvaardde later, in over-eenstemming met deze uitspraak, als een van haar Artikelen des Geloofs: „Wij geloven onderworpen te zijn aan koningen, presidenten, heersers

en overheidspersonen vereisen om de wetten er van te handhaven; en dat naar hen, die de wet in gelijkheid en rechtvaardigheid willen dienen, moet worden gezocht, en dat zij moeten worden ondersteund door de stem des volks, indien het een republiek betreft, of door de wil van de vorst.“ (LV 134 : 3.)

In 1903 zei president Joseph F. Smith: „De Kerk houdt zich niet op

voor de beginselen van een regering te verdedigen, die ten grondslag liggen aan rechtvaardigheid en vrijheid, de politieke integriteit van de bestuurders en de actieve medewerking van haar leden, alsmede de vervulling van hun plicht in maatschappelijke aangelegenheden. Zij zal echter de persoonlijke vrijheid om te kiezen niet in de weg staan ... als iemand in strijd met deze beginselen handelt, doet hij dit zonder enige autoriteit en recht.“ (President Stephen L. Richards, *Conférence Report*, oktober 1951, p. 114 – 115.)

Deze beginselen blijven de positie van de Kerk ten opzichte van de regering en politiek bepalen.

Elke heilige der laatste dagen moet de grondwet van het land waarin hij woont, hooghouden, eerbiedigen en gehoorzamen.

Naast onze weergalozе groei is de wereld ons probleem – niet de wereld van de hoge bergketens, de diepe valleien, de hete woestijnen en de diepe oceanen, maar de wereld van het levenspatroon, het levenspatroon waarnaar velen, ook te veel van onze mensen hun leven richten.

„Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is“, zei Johannes. „Zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem.

„Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld.“ (I Joh. 2 : 15 – 16.)

De aanval van de wereld op ons leven is verraderlijk! Hoe moeilijk is het niet voor velen onder ons om *in* de wereld te leven maar niet naar de wereld.

Eens sprak de Here tot Jesaja: „Want Ik zal over de wereld de boosheid bezoeken, en over de goddelozen hun ongerechtigheid; en Ik zal den hoogmoed der stouden doen ophouden, en de hovaardij der tirannen zal Ik vernederen.“ (Jes. 13 : 11.)

Toen satan de Here meenam naar een zeer hoge berg beloofde hij: „Al deze dingen zal ik U geven, in-

en overheidsdienaren, en de wet te moeten gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden.“ (12de Artikel des Geloofs.)

In 1835 aanvaardden de leden in een algemene vergadering eenstemmig een „Verklaring van ons geloof aangaande regeringen en wetten in het algemeen“, waarin wordt gesteld:

„Wij geloven, dat alle regeringen noodzakelijk burgerlijke ambtenaren

met politiek. Leden van de Kerk die deel uitmaken van een politieke partij doen dit uit eigen verkiezing ...“ („The Probable Cause“, *Improvement Era*, juni 1903, p. 626.)

In de oktoberconferentie van 1951 zei het Eerste Presidium: „Onze eenheid wordt bedreigd door een ongepaste persoonlijke vijandschap die zich ontwikkelt in politieke geschillen. De Kerk behoudt zich het recht

dien Gij, nedervallende, mij zult aanbidden." (Mt. 4 : 9.)

„Deze dingen" waren de kuilen der verdorvenheid, de zonden, wat het vlees bevrediging schenkt en de verledingen der wellust.

Reeds lang geleden stelde de Here met de grootst mogelijke nauwkeurigheid Zijn plannen samen, zeggende: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen." (Mozaes 1 : 39.)

Voorts sprak Hij: „... opdat gij van alle zonden moogt worden geheiligd, en gij u in deze wereld in de woorden des eeuwigen levens, en in de toekomstige wereld in het eeuwige leven moogt verheugen, ja, in onvergankelijke heerlijkheid." (Mozaes 6 : 59.)

Zoals Paulus al zei, zijn de werken van het vlees vele: „... in de laatste dagen zullen zware tijden ontstaan (zij zijn er al). Want de mensen zullen zijn liefhebbers van zichzelfven ... zonder natuurlijke liefde ... onmatig" (II Tim. 3:1-3), „... overgegeven tot oneerlijke bewegingen; want ook hun vrouwen hebben het natuurlijk gebruik veranderd in het gebruik tegen nature. En insgelijks ook de mannen, nalatende het natuurlijk gebruik der vrouw, zijn verhit geworden in hun lust tegen elkander ... vindens van kwade dingen ..." (Rom. 1 : 26, 27 en 30, dieven, dronkaards, uitbuiters.)

„Overspelers en overspelersessen, weet gij niet, dat de vriendschap der wereld een vijandschap Gods is? Zo wie dan een vriend van de wereld wil zijn, die wordt een vijand van God gesteld." (Jak. 4 : 4.)

Dit zijn dan enkele van de schandelijke praktijken en activiteiten, die wij in de wereld vinden.

Kort voor Zijn kruisiging bad de Here: „Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor den boze." (Joh. 17 : 15.)

Dit gebed zenden ook wij voortdurend op tot onze hemelse Vader. Onze voornaamste taak is ervoor te

zorgen dat de leden van de Kerk, door hun gerechtigheid worden ghehild.

Deze schandelijke overtredingen noemde Paulus „leringen der duivelen" en de scheppers ervan „verledende geesten." (Zie I Tim. 4 : 1.) Deze verworpingen van het normale leven zijn in deze eeuw niet ten goede veranderd, misschien worden ze alleen afschuwlijker, verachtlijker, ontoelaatbaarder en verwilderder.

En overal smeken wij onze mensen: „Zo onderwerpt u dan Gode; wederstaat den duivel, en hij zal u in vlieden." (Jak. 4 : 7.)

Wij willen dit opnieuw bevestigen en opnieuw verzekeren. Wij sporen onze mensen aan om „op heilige plaatsen te staan". (LV 45 : 32.)

Hetgeen wij vandaag zeggen vormt geen nieuwe lering, maar één zo oud als de dag van de schepping.

Sommigen zullen een gevoel van onbehagen hebben bij de toestand waarin de wereld verkeert en de groter wordende schaduwen van het kwaad, maar de Here zegt, „... wanneer gij bereid zijt, zult gij niet vrezē" (LV 38 : 30) en nogmaals: „Vrede laat ik u ... Uw hart werde niet ontroerd en zij niet versaagd." (Joh. 14 : 27.)

U bent hier gekomen om leiding te zoeken. Het is de taak van uw leiders om u die leiding te geven. U zult tijdens de toespraken van de broeders de inspiratie van onze Here voelen. Het Evangelie geeft het leven inhoud. Het is de weg naar de gelukzaligheid.

In lofzang 217 lezen we:

„Wat is het evangelie, dat u zozeer verblijdt?
Wat is 't en wat zal 't blijven,
voor nu en voor altijd?
Het is een eeuw' ge boodschap
van Vreed' en Zaligheid
voor hen die zich bekeren
van ongerechtigheid.

Het gezin is het fundament. Wij zijn kinderen van onze hemelse Vader en daar Hij van ons houdt, zijn

onze zielen nauw verbonden met onze nakomelingen. Alle zeden zitten verweven met het Evangelie van Jezus Christus.

Deze verlichte weg leidt ons tot een normale reïne verhouding tussen de jongens en de meisjes, die uiteindelijk voert tot een deugdame verbintenis aan het altaar, waar een volkomen gemachtigde dienstknecht van God de verbintenis voor eeuwig verzegelen kan.

De Hebreeuwse heiligen werd duidelijk onderwezen: „Het huwelijk zij in ere bij allen en het bed onbezoeeld, want hooreerders en overspelers zal God oordelen." (Heb. 13 : 4, NV.)

Paulus veroordeelde hen, die het huwelijk openlijk afkeuren, uitstellen of verbieden. Over het algemeen is het puur zelfzuchtig egoïsme dat mensen ertoe leidt de verantwoordelijkheden van het huwelijk te mijden. Velen bestrijden het huwelijk; zelfs onder ons zijn er, die het huwelijk uitstellen of disputabel stellen. Allen, die door deze „duivelse leringen" worden misleid, verzoeken wij met klem om terug te keren tot wat normaal is. Wij roepen allen op om het huwelijk te aanvaarden als de basis van het ware geluk. De Here gaf de mensen de sexualiteit niet als een stuk speelgoed. Het huwelijk vormt de basis van het gezin. De psalmist zegt: „Ziet de kinderen zijn een erfdeel des Heeren; des buiks vrucht is een beloning.

„Welgelukzalig is de man, die zijn pijlkoek met dezelve gevuld heeft ..." (Ps. 127 : 3, 5.)

Een ieder die zich opzettelijk het eerbare ouderschap ontzegt, is te beklagen want de grote vreugde van het ouderschap legt de basis voor het normale, volle leven en wij herinneren ons het gebod dat God in den beginne aan de mens gaf: „... Weest vruchtbaar, en vermenigvuldigt, en vervult de aarde, en onderwerpt haar ..." (Gen. 1 : 28.)

Dan vervolgt de schrijver: „En God zag al wat Hij gemaakt had, en ziet, het was zeer goed ..." (Gen. 1 : 31.) In onze bedeling hebben we de le-

ring gekregen: "... want (de maagden) zijn aan (de man) gegeven om zich overeenkomstig Mijn gebod te vermenigvuldigen en de aarde te vervullen, en ter vervulling der belofte, die door Mijn Vader werd gegeven ..., en voor haar verhoging in de eeuwige werelden, opdat zij de zielen van mensen mogen baren; want hiermede wordt het werk van Mijn Vader voortgezet, opdat Hij moge worden verheerlijkt." (LV 132 :63.)

Wij keuren het veelvuldig voorkomen van uiteengeslagen gezinnen publiekelijk af. Iedere man moet zijn vrouw zijn hele leven liefhebben en beschermen, evenals ook de vrouw haar echtgenoot moet liefhebben, eren en waarderen; wij horen Mozes de woorden van de Here uitspreken: „Daarom zal de man zijn vader en moeder verlaten, en zijn vrouw aankleven; en zij zullen tot één vles zijn.” (Gen. 2 :24.)

Paulus zegt: „Gij vrouwen, weest aan uw eigen mannen onderdanig, gelijk aan den Heere.

„Want de man is het hoofd der vrouw, gelijk ook Christus het Hoofd der Gemeente is ...

„Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelven voor haar heeft overgegeven.

„Alzo zijn de mannen schuldig hun eigen vrouwen lief te hebben, gelijk hun eigen lichamen. Die zijn eigen vrouw liefheeft, die heeft zichzelven lief.

„Want niemand heeft ooit zijn eigen vles gehaat, maar hij voedt het, en onderhoudt het, gelijk ook de Heere de Gemeente.” (Ef. 5 :22, 23, 25, 28 – 29.)

Dit wordt vaak, zowel door de mannen als de vrouwen, verkeerd begrepen. Overweeg het en disputeer niet met uw hemelse Vader. Als de man zijn gezin leidt zoals Jezus Christus Zijn Kerk, dan kan er weinig meer verlangd worden.

Analyseer de echtscheidingen eens die u kent en u zult ontdekken, dat vaak zelfzucht er de diepste grond van is.

De meeste echtscheidingen zijn onverantwoord, ontstaan uit zwakheid en egoïsme en hebben vaak groot verdriet voor de gescheiden partijen tot gevolg, alsmede bijna onherstelbare schade en teleurstellingen voor kinderen die eronder lijden moeten, die zo onzeker en losgeslagen zijn.

De zelfzucht viert ongetwijfeld de grootste triomfen als onschuldige kinderen de klappen krijgen voor de zonden van hun ouders. In de regel voert men aan, dat het voor de kinderen beter is om te worden opgevoed door één der ouders dan om op te groeien in een sfeer van ruzie. Het antwoord op deze valse redenering is: in gezinnen waar geruzied wordt, behoeven de ouders niet noodzakelijkerwijs die ruzie te maken.

Iemand onderzocht eens een lange lijst van echtscheidingen en ontdekte toen dat het merendeel voortspoot uit zelfzuchtigheid, uit huwelijken bestond waarin de echtelieden ieder voor zich er naar streefden zoveel mogelijk te ontvangen en zo min mogelijk te geven. Dit onderzoek onthulde dat bij ongeveer 90 procent echter overspel van één of beide partijen als reden voor de scheiding was opgegeven.

Overspel is volkomen zelfzuchtig. Kunt u een enkel onzelfzuchtig element vinden in die zonde? Zo ook, als twee goede mensen genegen zijn hun zelfzucht op zij te zetten, dan kunnen zij zich gewoonlijk wel aan elkaar aanpassen.

Voorts is de abortus een toenemend kwaad, dat wij afkeuren. De vreselijke zonde van een weloverwogen abortus is niet te rechtvaardigen. Het is bijna ondenkbaar dat er abortussen worden uitgevoerd om ons gezicht te redden, om moeilijkheden of ongemak te voorkomen of om aan verantwoordelijkheden te ontsnappen. Hoe kan iemand zich aan een dergelijke „operatie” onderwerpen of er enig aandeel in hebben door financiering of aanmoediging? In sommige gevallen is er aanleiding toe, maar deze zijn heel zeldzaam. Wij plaatsen dit kwaad hoog op de

lijst van de zonden waarvoor wij de mensen ernstig waarschuwen.

„Abortus moet beschouwd worden als één van de meest zondige en weerszinwekkende praktijken van deze tijd, waarin wij getuige zijn van de schrikaanjagende bewijzen van de vrije moraal, die tot seksuele immoraliteit leidt.”

(*Priesterschapsbulletin*, februari 1973, blz. 1.)

Met betrekking tot verdovende middelen heeft de Kerk zich steeds gekant tegen het ongepaste en schadelijke gebruiken van verdovende middelen of andere stoffen die tot verslaving, lichamelijke of mentale verzwakking of verlaging van de zedelijke normen zouden leiden. Wij doen deze duidelijke uitspraak hier opnieuw.

Dan waarschuwen wij onze leden, zowel jong als oud, nog ten eerste tegen een andere zonde, een van de verderfelijks zonden van satan. Men dient zich te hoeden voor de ketenen van slavernij die volgen op ongepast gebruik van zijn lichaam. Het menselijk lichaam is de heilige verblijfplaats van een geestelijk kind van God en onverantwoord knoeien met of ontwijding van deze heilige tempel kan slechts wroeging ten gevolge hebben. Wij dringen erop aan: blijf rein en onbesmet.

Judas zegt: „... dat er in de laatste tijd spotters zullen zijn, die naar hun goddeloze begeerten wandelen zullen.” (Judas 18.)

Wij waarschuwen u, met Petrus: „... dat gij u onthoudt van de vleselijke begeerlijkheden, welke krijg voeren tegen de ziel.” (1 Pet. 2 :11.) Geen onbetamelijke bloetheid of pornografie om verstand en geest te ontheligen. Geen liefkoozing van het lichaam, van het eigen of van dat van een ander, en geen bedrijven van sex behalve in de huwelijksverhouding. Het is beslist te allen tijde en overal door onze Schepper verboden en wij onderstrepen dit. Zelfs in het huwelijk kunnen excessen en misvattingen voorkomen. Met goedpraten kan niemand zijn teleurgestelde Vader in de hemel trevreden

stellen. In dit verband citeren wij een uitspraak van de bekende Amerikaanse evangelist Billy Graham: „... de Bijbel noemt sex gepast; het wordt vermeld als door God geschapen, op de wijze zoals God het ingesteld en gezegend heeft. De Bijbel maakt duidelijk dat God zelf om twee redenen de lichamelijke aantrekkingskracht tussen de seksen tot stand bracht: voor de voortplanting van het menselijke ras en om de liefde tussen man en vrouw uit te drukken die hen zozeer één maakt. Zijn gebod aan de eerste man en vrouw om tot „één vlees“ (Gen. 2 : 24) te worden was even belangrijk als zijn gebod om „vruchtbaar te zijn en zich te vermenigvuldigen“. (Gen. 1 : 28.)

„De Bijbel maakt duidelijk dat het kwaad met betrekking tot de sex niet het gebruikelijke betekend van iets dat van nature slecht is maar het misbruik van iets zuivers. Hij leert ons duidelijk dat sex ons grote diensten kan verlenen, maar ook ons verschrikkelijk kan knecten; dat het een scheppende kracht kan zijn die onovertroffen de macht bezit om liefde, kameradschap en geluk aan te kweken. Maar ook dat het de meest vernietigende van alle levenskrachten kan zijn.“

(Billy Graham, „Wat de Bijbel over sex zegt.“ *Reader's Digest* mei 1970, p. 118.)

Wij bevestigen nogmaals onze sterke, onveranderlijke veroordeling van elke vorm van onkuisheid.

Onze moeders hebben een verheven taak. Het volgende is een uitspraak van het Eerste Presidium van de Kerk. Wij onderstrepen die ten zeerste. Moeder zijn is een grote roeping, het heilige toegewijd zijn om de plannen van de Here uit te voeren, de toewijding om de opvoeding en instandhouding naar lichaam en geest te behartigen van hen die hun eerste staat hebben behouden en nu in hun tweede staat naar deze aarde komen „om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebieden“. (Abr. 3 : 25.) Het is de taak van een moeder om hen naar

deze tweede staat toe te leiden en hun „die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden.“ (Abr. 3 : 26.) Deze goddelijke dienstbaarheid kan alleen door een moeder tot stand worden gebracht. Dit kan aan niemand anders overgelaten worden. Geen verpleegsters, geen kindertehuizen, geen kindermisjes, alleen de moeder zelf kan, zoveel mogelijk bijgestaan door de liefderlijke handen van vader, broers en zusters, aan de maatstaven die echte liefdevolle zorg stelt voldoen.

Een moeder die haar kind aan de zorg van anderen toevertrouwt om uit werken te kunnen gaan buiten haar roeping als moeder om, om het geld, de eer of om aan maatschappelijk dienstbetoon te doen, dient zich bewust te zijn dat „een kind, dat aan zich zelf gelaten is, zijn moeder beschaamt.“ (Spr. 29 : 15.) In onze dagen heeft de Here geopenbaard, dat tenzij de ouders hun kinderen de leringen van de Kerk onderwijzen „de zonde op het hoofd der ouders“ komt. (LV 68 : 25.)

„Het moederschap voert op tot dicht bij God. Het is het hoogste dienstbetoon dat door de mens tot stand kan worden gebracht. Het plaatst hen die deze heilige roeping dienstvaardig eer aandoen, naast de engelen. Tot u, moeders in Israël, zeggen wij: God zegene en bescherm u, en geve u kracht, moed, geloof en kennis, de heilige liefde en de toewijding tot uw plicht, die u in staat zullen stellen aan uw heilige roeping ten volle te beantwoorden. Tot u moeders en u, die eens het moederschap hopen te verkrijgen, zeggen wij: Wees kuis, houd u rein, leef rechtvaardig, zodat uw nageslacht u tot de laatste generatie gezegend zal noemen.“ („Message of the First Presidency“ *Deseret News Weekly Church Edition*, October 1942, p. 5.)

Dit wordt ons programma: opnieuw Gods werk in reinheid en oprechtheid uit te dragen en dit Evangelie van waarheid te brengen in die delen van de wereld waar zoveel behoefte aan dit leven met God is.

Het eeuwige leven is ons doel. Het kan alleen bereikt worden door het pad te volgen dat de Here voor ons heeft bereid.

Ik weet dat dit waar is. Ik houd van onze hemelse Vader en van Zijn Zoon. Ik ben er trots op dat ik een instrument — al is het maar bescheiden — mag zijn bij de voortzetting van Hun grote en eeuwige werk. Ik getuig dit tot u in nederigheid en oprechtheid, in de naam van Jezus Christus. Amen.

Toespraak, gehouden tijdens de 144ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. *

De Bijbel en het Boek van Mormon

DOOR C. VAN DROGEN JR.,
Lid van de gemeente Apeldoorn

„Wij hebben al een boek.“ „Ik weet alles wat ik nodig heb.“ „Ik heb voldoende gereedschap in handen.“ „Ik hoef je Boek van Mormon niet.“

Die kreten doen me denken aan de technici op het werk, die veel met handrekenmachines hebben gewerkt en schroom koesteren voor elektronische rekenmachines. „Dat handding is veel eenvoudiger.“

Zo is het eerst met de logaritmetafels gegaan, later met de elektrische en de elektronische rekenmachines. Voor iets nieuws is de mens shuw, al beweert de bringer dat het beter is.

Zo heeft mijn buurman een mono-afspeelapparaat voor grammofoonplaten. Het is moeilijk hem ervan te overtuigen, dat stereo-apparaat de door het orkest gemaakte muziek beter overbrengt. „Op mijn apparaat hoor ik alles“, zo verzekert hij. „Trompet, piano, zang, drums.“ Ik kan eigenlijk niet anders dan hem bevestigen. Toen ik moest toegeven dat uit beide boxen van mijn stereo-geluidsinstallatie niet exact hetzelfde geluid komt, scheen ik mijn pleidooi te hebben verloren. Hij wilde niet komen luisteren naar mijn apparaat. Hij heeft al apparaat.

Hoe vreemd ik hem dat kwadrantie reeds lang bekend is? Aan iemand die jarig werd werd aangeboden dat men hem een boek gaf. Hij vond het geen geslaagd idee: „Wij hebben al een boek.“

Het spreekwoord zegt terecht: „Wie één boekje heeft gelezen, denkt een nieuwsijs mens te wezen.“ Zonder de hulp van de Heilige Geest kan ik niemand overtuigen dat de Here behalve de Bijbel ook het Boek van Mormon ter lezing geeft.

De belangrijkheid van het gebed

DOOR PRESIDENT N. ELDON TANNER
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Precies anderhalf jaar geleden werd mij in onze plechtige vergadering gevraagd een nieuwe president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen tot steunverlening aan de leden voor te stellen als profeet, ziener en openbaarder — Harold B. Lee — te zamen met de andere Algemene Autoriteiten en algemene kerkelijke ambtenaren.

President Lee was een uitstekende dynamische leider die door een ieder geliefd en gerespecteerd werd; in de korte tijd, dat hij de Kerk presideerde werd er veel tot stand gebracht. Wij waren allen zeer geschokt en bedroefd door zijn overlijden. Maar wij beseffen, dat de Here hem heeft geroepen om hem te belonen en geheel ander werk op te dragen. Na zijn overlijden werd onze geliefde president Spencer W. Kimball geroepen, aangesteld en geordend tot profeet, ziener en openbaarder en als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ik zou graag tot u getuigen dat president Kimball door de Here is gekozen en te voren geordend om te bestemder tijd te presideren over de Kerk. Er zijn wonderen geschied om het voor hem mogelijk te maken hier in goede gezondheid te zijn, om deze hoge eer te ontvangen en deze zware taak op zich te nemen. Hem werd zowel in de ringconferenties als in onze plechtige ochtendzitting enthousiast steun verleend. Het is voor mij waarlijk een eer, voorrecht en zegening om als raadgever te zijn geroepen; ik hoop en bid dat de Here mij de

wijsheid, het oordeel, de inspiratie en de bekwaamheid zal geven om met vastberadenheid onder zijn leiding op een voor hem en de Here aanvaardbare manier te dienen om het koninkrijk Gods op deze aarde te helpen opbouwen.

Ik doe een beroep op alle leden van de Kerk, waar zij zich ook mogen bevinden, om zich te verenigen en hem te accepteren en steun te verlenen als een door God geroepen profeet, ziener en openbaarder, een apostel van Jezus Christus en president van Zijn Kerk en Koninkrijk en hun persoonlijke verantwoordelijkheid op zich te nemen om deze zaak van gerechtigheid te helpen bevorderen, hun eigen verhoging en zaligheid uit te werken.

Voorts, zoals de Here zei: „Daarom moet gij, . . . acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen; „Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geloof en geduld, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.

„Want indien gij deze dingen doet, zullen de poorten der hel u niet overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor u welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden.” (LV21 :4–6.) Het is 144 jaar geleden dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen onder leiding van de Here werd georganiseerd en Hij de profeet Joseph Smith riep als de eerste president van Zijn Kerk in deze laatste dagen en de leden de

instructies ontvingen die ik zojuist aangehaald heb. Wij hebben allen de taak om voorwaarts te gaan en Gods Koninkrijk te helpen opbouwen en de zaak van de waarheid en gerechtigheid te bevorderen door zielen tot Jezus Christus te brengen.

Wij dienen eveneens te overdenken dat wij volgende week de dag herdenken waarop onze Here en Heiland door dat grote wonder van de opstanding, de banden des doods verbrak en als een opgestaan wezen uit Zijn graf voortkwam. Het is natuurlijk en gepast dat iedere christen uit de grond van zijn hart dankbaar is voor het grote offer dat Jezus Christus, de Zoon van de levende God, heeft gebracht, door voor u, mij en de gehele mensheid Zijn leven te geven, opdat onze zonden vergeven mogen worden en wij op zullen staan en ons mogen verheugen in een onsterfelijk en eeuwig leven, want Hij zei: „. . . dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Moz. 1 : 39.)

Voorts zei Hij: „. . . dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.” (Joh. 17 : 3.)

Zoals het in Johannes omschreven staat: „Jezus zeide . . . Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij geloofd zal leven, al ware hij ook gestorven.

„En een iegelijk, die leeft, en in Mij geloofd, zal niet sterven . . .” (Joh. 11 : 25–26.)

Er is in deze conferentie veel gezegd

en ik ben ervan overtuigd dat er nog veel gezegd zal worden over het offer van Jezus Christus en het grote wonder van Zijn opstanding en Zijn boodschap aan de wereld. Alleen door Zijn bemiddeling hopen wij op een opstanding en een leven na de dood. Zowel door Zijn profeten als door Zijn eigen leringen heeft Hij ons het plan van zaligheid gegeven, dat ons, als wij het aanvaarden en ernaar leven, zowel tijdens ons kortstondig verblijf op aarde als in het eeuwige leven hierna grote vreugde, succes en geluk zal brengen. Gedurende Zijn verblijf op deze aarde onderwees Hij de mensen de belangrijkheid van het gebed en hoe ze moesten bidden. Over dit onderwerp zou ik graag een ogenblik tot u spreken.

Hij zei: „... En wanneer gij bidt, zo zult gij niet gelijk zijn aan de geveinsden; want die plegen gaarne, in de synagogen en op de hoeken der straten staande, te bidden, opdat zij van de mensen mogen gezien worden... .

„Maar gij, wanneer gij bidt, gaat in uw binnenkamer, en uw deur gesloten hebbende, bidt uw Vader, Die in het verborgene is; en uw Vader, Die in het verborgene ziet, zal het u in het openbaar vergelden.

... zo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden... .

„Gij bidt dan aldus (En Hij zou gezegd kunnen hebben; „Gij leeft dan aldus“) ... Onze Vader, Die in de hemelen zijt! Uw naam worde geheiligd.

Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel also ook op de aarde.

„Geef ons heden ons dagelijks brood.

„En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren.

„En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. Want Uw is het Koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in der eeuwigheid, amen.“ (Mt. 6 : 5 – 7, 9 – 13.)

Vaak wordt dit het „Onze Vader“ genoemd, met het idee dat het regel-

matig en woordelijk herhaald dient te worden, maar in feite heeft Hij gezegd: „Op deze wijze zult gij bidden.“ erop doelende dat de dingen in ons hart en gedachten dienen te leven, maar het gebed is een rechtstreeks persoonlijk contact waarin wij onze hemelse Vader erkennen. Het dient nederig te zijn, en dient in eenvoudige bewoordingen onze gevoelens van dankbaarheid tot uitdrukking te brengen, waarbij wij vragen om de leiding en zegeningen waaraan wij behoefte hebben.

Ten eerste, zegt de Here, dienen wij de deur voor de vele verleidingen van de wereld te sluiten, zodat wij ons kunnen concentreren op datgene wat wij tot onze hemelse Vader zeggen. Laten wij de betekenis van de woorden van het eenvoudige gebed, dat de Here ons heeft gegeven, eens nader bekijken.

Hij zegt: „Onze Vader, Die in de hemelen zijt.“ Met deze woorden erkennen wij God als onze Vader, de Vader van de gehele mensheid; en alle mensen, wie of waar zij ook mogen zijn, worden uitgenodigd zich tot Hem te wenden als hun Vader in de hemel. Is het niet heerlijk om te beseffen en te weten dat wij zonder afspraak tot onze hemelse Vader kunnen gaan, in alle eenvoud en geloof ons hart kunnen uitstorten, wetende dat Hij daar is, en dat Hij bereid en gewillig is, ons aan te horen, dat wij Zijn geestkinderen zijn en dat Zijn Zoon, Jezus Christus, ons heeft onderwezen, ongeacht wie wij zijn, ons tot God te wenden en Hem te erkennen als onze Vader.

Vervolgens zei Hij: „Uw naam worde geheiligd.“ Hoe belangrijk is het niet, dat wij Gods naam heiligen in ons dagelijks leven en speciaal in onze aanbidding. Wij kunnen Gods naam het beste eren door Zijn naam te heiligen en anderen te helpen hetzelfde te doen. Wij moeten Zijn naam heiligen door liefde en eerbied te tonen en ons in aanbidding tot Hem te wenden en al die dingen te doen die tot Zijn glorie strekken.

Als wij denken: „Uw koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in de hemel

also ook op de aarde,“ dan dienen wij te beseffen, dat er slechts één manier mogelijk is om dit tot stand te brengen, dat is door Hem als onze God te aanvaarden en door Zijn geboden na te leven en Zijn koninkrijk hier op aarde te helpen opbouwen. Zijn Kerk en Koninkrijk zijn reeds op de aarde gevestigd en het kan alleen opgebouwd worden als wij Zijn leringen aanvaarden, er naar leven en ze aan de wereld onderwijzen.

De Here zei in 1831 tot de profeet Joseph Smith:

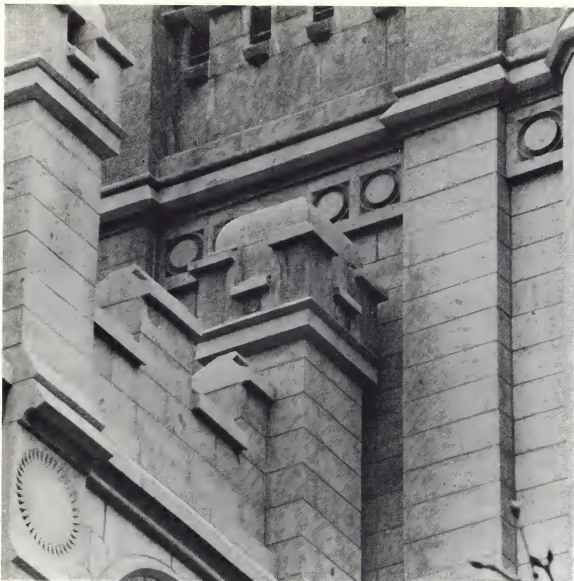
„De sleutelen van het koninkrijk Gods zijn overgedragen aan de mens op aarde, en van dit tijdstip af zal het evangelie voortgaan naar de eindere der aarde, zoals een steen, die zonder handen uit de berg is afgehouden, zal voortrollen, totdat deze de ganse aarde heeft gevuld... .

„Roep de Here aan, opdat Zijn koninkrijk over de aarde moge voortgaan, dat de bewoners er van dit mogen ontvangen en op de komende dagen mogen zijn voorbereid waarin de Zoon des Mensen uit de hemelen zal nederdalen, bekleed met de luiser van Zijn heerlijkheid om het koninkrijk Gods te ontmoeten, dat op de aarde is opgericht.

„Moge het koninkrijk Gods daarom voortgaan, opdat het koninkrijk der hemelen moge komen, opdat Gij, o God, zowel in de hemel als op de aarde moogt worden verheerlijkt, opdat Uw vijanden mogen worden onderworpen; want U is de eer, de macht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.“ (LV 65 : 2, 5 – 6.)

Als wij bidden dat Zijn wil geschiede, dan moeten wij bereid zijn ons aandeel te doen. Toen ik nog een jongen was zei mijn vader tot mij: „Als jij wilt dat je gebeden worden verhoord, moest je maar liever aan het werk gaan.“ Het heeft geen enkele zin om te bidden om de komst van Zijn Koninkrijk en dat Zijn wil geschiede als wij niet bereid zijn daar iets aan te doen.

Als wij zouden erkennen dat wij voor alles dat wij hebben geheel van de Here afhankelijk zijn, dan zouden wij als wij nadenken over de woorden

„Geef ons heden ons dagelijks brood” beter zeggen „onze dagelijkse behoeften”. De Here is onze Schepper en de Gever van alle dingen. Hij heeft ons hersenen gegeven waarmee wij kunnen denken, redeneren en leren; Hij verwacht dat wij de kennis en vaardigheid die wij ontwikkelen in overvloed zullen aanwenden zodat wij in onze eigen behoeften kunnen voorzien en met onze naasten kunnen delen. Wij worden aangemaand om al onze persoonlijke behoeften en alles met betrekking tot ons welzijn te bidden. Hoe belangrijk is het om waardig te zijn een beroep op onze hemelse Vader te doen, Zijn hulp te vragen en onze dankbaarheid voor de gaven van het leven en al Zijn wonderbaarlijke zegeningen tot uitdrukking te brengen. Als wij bidden moeten we bepalen dat we die zegeningen verstandig zullen gebruiken voor het welzijn van onszelf en anderen om het werk van de Here te bevorderen ter verheerlijking van Zijn naam. Alleen als wij Gods wil doen, erkennen wij Zijn oppermachtigheid.

Als wij de woorden „En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze” analyseren, dienen wij te beseffen dat Hij ons de Schriften gegeven heeft en profeten gezonden om ons te onderwijzen, en als wij deze leringen aanvaardden, zullen wij van iedere verzoeking worden weggeleid. Door ons aan de geboden te houden en de leringen van Jezus Christus te volgen zullen wij kracht ontvangen om verzoeken te weerstaan en zullen wij verlost worden van de boze, want wij zullen die situaties vermijden waarin wij verleid kunnen worden het verkeerde te doen.

In het evangelie van Markus lezen wij: „Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.” (Mk. 14 : 38.) Wij dienen te bidden om moed en kracht, het verlangen, de vastberadenheid, en de bekwaamheid om eerlijk, trouw, kuis, welwillend en deugdzaam te zijn en onze naasten zodanig te behandelen als

wij zelf behandeld willen worden. Als wij onophoudelijk en onder gebed de waarheid zoeken, dan moeten wij alles zoeken dat deugdzaam, liefelijk, goed en prijzenswaardig is. Door op deze wijze te leven helpen wij de Here onze gebeden te verhoren. „Leid ons niet in verzoeking” en wij zullen van de boze worden verlost.

Laten wij nu de woorden „En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren” eens nader beschouwen. Het is interessant om deze versie van Mattheus te vergelijken met die van Lukas en Markus. Lukas zegt: „En vergeef ons onze zonden; want ook wij vergeven aan een iegelijk, die ons schuldig is...” (Luk. 11 : 4.)

Markus drukt het als volgt uit: „En wanneer gij staat om te bidden, vergeef, indien gij iets hebt tegen iemand; opdat ook uw Vader, Die in de hemelen is, ulieden uw misdaden vergeve.

„Maar indien gij niet vergeeft, zo zal uw Vader, Die in de hemelen is, ook uw misdaden niet vergeven.” (Mk. 11 : 25 – 26.)

De Here heeft gezegd: „Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven.” (LV 64 : 10.) Voorts worden wij aangemaand om vele malen te vergeven, zelfs zeventig maal zeven. Wij dienen ons, voor wij de Here om vergeving van onze zonden en overtredingen vragen, te bedenken of wij onze vrienden en naasten hebben vergeven. Wat prachtig zou het zijn als wij allen onze naasten zouden vergeven en liefhebben. Het zou dan veel eenvoudiger voor ons zijn om de Here aan te roepen en vergeving te vragen voor onze zonden en als wij ons bekeren en vruchten voortbrengen die de bekeering waardig zijn, dan mogen wij rekenen op Gods vergeving en genade. De Schriften spreken zich duidelijk over deze vergeving uit. Wij lezen: „Want indien gij de mensen hun misdaden vergeeft, zo zal uw hemelse Vader ook u vergeven.

„Maar indien gij de mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal ook uw

Vader uw misdaden niet vergeven.” (Mt. 6 : 14 – 15.)

Verder: „Daarom zeg Ik tot u, dat gij elkander dient te vergeven; want hij, die zijn broeders zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde.” (LV 64 : 9.)

Onze Here heeft ons een voorbeeld van de ware geest van bekeering gegeven toen Hij aan het kruis hing en zei: „... Vader, vergeef het hun; want zij weten niet wat zij doen.” (Luk. 23 : 34.)

Wij lezen eveneens van de gelovige discipel Stefanus, die vervolgd en gestenigd werd. „En vallende op de knieën, riep hij met grote stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe! En als hij dat gezegd had, ontsliep hij.” (Hand. 7 : 60.)

De toepassing van deze beginselen van bekeering en vergeving zijn in ons leven van groot belang. Laten wij er steeds aan denken dat hij die een wrok koestert tegen zijn naaste en niet bereid is hem te vergeven, zich onbehaaglijk en ongelukkig voelt. Het zal aan zijn ziel blijven knagen en hij zal een groter zonde dragen. Er zijn talloze voorbeelden te noemen van mensen, die een wrok koesterden tegen anderen en later de moed en de kracht konden opbrengen zich te verontschuldigen, liefde te tonen en zich te verzoenen, wat tot een uitstekende nieuwe relatie leidde, die beide partijen verlichting en vreugde bracht.

Laten wij nu de woorden „Want Uw is het koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in der eeuwigheid, amen,” eens nader beschouwen. Wij worden er nogmaals aan herinnerd dat God onze Vader is, en erkennen dat het koninkrijk dat wij zoeken van Hem is en dat al het goede niet in ons of uit ons voortkomt, maar door Zijn macht en heerlijkheid. Wij dienen Hem onze dank te betuigen voor al wat wij ontvangen en te beseffen hoe belangrijk het is dat wij onze dankbaarheid tot uitdrukking brengen door de wijze waarop wij leven en onze naasten dienen.

Mogen wij er altijd aan denken en

erkennen dat Jezus Christus, de Zoon van God, de Verlosser van de wereld, naar deze aarde is gekomen en Zijn leven voor u en mij heeft gegeven, Zijn leringen aanvaardend als de weg van leven en zaligheid, dat wij bereid zijn zo te leven dat wij Zijn offer waardig zullen zijn als wij ons voorbereiden op een vreugdevol onsterfelijk en eeuwig leven. Door dit te doen verheerlijken wij Zijn naam en komen wij zelf tot zaligheid.

„Amen” is een slotwoord en een plechtige bekrachtiging van hetgeen gezegd is. Laten wij dit oprecht menen en in onze woorden en daden tonen.

Laten wij als wij bidden denken aan het gebed van Jezus Christus in de hof van Gethsemane:

„Toen ging Jezus met hen in een plaats genaamd Gethsemane, en zeide tot de discipelen: Zit hier neder, totdat Ik heenga, en aldaar zal gebeden hebben.

„En met Zich nemende Petrus, en de twee zonen van Zebedeüs, begon Hij droevig en zeer beangst te worden.

„Toen zeide Hij tot hen: Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe; blijft hier en waakt met Mij.

„En een weinig voortgegaan zijnde, viel Hij op Zijn aangezicht, biddende en zeggende: Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van Mij voorbijgaan! doch niet, gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.” (Mt. 26 : 37 – 39.)

Hoe belangrijk is het dat wij bereid zijn te zeggen: „Niet zoals ik wil, maar zoals U wilt.”

Laten wij naar de woorden luisteren, die de Here in de laatste dagen heeft gesproken:

„Luistert, o gij volk Mijner Kerk, aan wie het koninkrijk is gegeven; luistert en leent Hem het oor, Die het fundament der aarde heeft gelegd, Die de hemelen met al hun heirscharen heeft gemaakt, en door Wie alle dingen werden gemaakt, die leven, bewegen en bestaan.

„Wederom zeg Ik: Luistert naar Mijn stem, opdat de dood u niet overvalt;

op een tijdstip, waarop gij het niet verwacht, zal de zomer voorbij zijn en de oogst geëindigd, en uw ziel niet verlost.

„Luistert naar Hem, Die de Voorpraak bij de Vader is, Die uw zaak bij Hem bepleit.” (LV 45 : 1 - 3.)

Ik geef u mijn getuigenis dat God leeft, dat Hij bereid is onze geboden door Jezus Christus, onze Verlosser, te horen en te verhoren. Wij kunnen slechts door Zijn leringen na te leven en Zijn geboden te onderhouden Zijn naam verheerlijken en helpen bij de

opbouw van Zijn Koninkrijk dat op deze aarde gevestigd is. Dat wij dit mogen doen, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus, amen.

Toespraak, gehouden op de 144ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

(Vervolg van blz. 314)

God eenmaal was zoals de mens nu is, en dat de mens eens als God zal kunnen worden. Wat een heerlijk denkbeeld! Dit alles is echter afhankelijk van de mate waarin wijzelf het Evangelie van Jezus Christus aanvaarden en naleven.

Onderzoek de Schriften

Ik zal u graag een paar van de prachtige schriftgedeelten voorlezen betreffende de dingen waarover ik heb gesproken, maar ik wil ook zo graag dat u zelf de verrukkelijke geestelijke ervaring leert kennen van het onderzoeken der Schriften. Uw getuigenis zal worden versterkt en uw leven verrijkt door in de Parel van Grote Waarde de geschiedenis na te lezen van het visioen van Joseph Smith, en de dingen te overpeinzen die hem bij de verschijning van hemelse boodschappers hebben beziel.

Leest u in de Bijbel het scheppingsverhaal eens na, en slaat u dan de Parel van Grote Waarde open voor nadere toelichting hierop. Daaruit kunt u iets leren over de rol van satan, en krijgt u waarschuwingen, hoe u zelf en uw kinderen moet beschermen tegen de valstrikken die door hem worden uitgezet. U kunt er ook uit te weten komen wat de Heiland bedoelde, toen Hij zei, zoals Johannes in het Nieuwe Testament heeft opgetekend: „Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet ik ook toebrengen.” (Joh. 10 : 16.) Dit vindt u zo mooi uiteengezet in Ill Nephi in het Boek van Mormon, waar u leest over Christus' persoonlijk bezoek aan de Nefieten op het Amerikaanse continent.

Uw liefde voor de Schriften en voor Gods dienstknechten zal toenemen, naarmate u zich verdiept in de in het Oude Testament voorkomende geschiedenissen over Abrahams liefde tot zijn zoon Izaak, over Jozef, die door zijn broeders naar Egypte werd verkocht, en die door gehoorzaamheid aan de Here zijn familieleden heeft gered, over Mozes, Samuël, David en Jonathan, en over de grote wijsheid van Salomo. Het Nieuwe Testament zal u tot een betere levenswijze inspireren met de ervaringen van hen die het voorrecht had-

den te mogen omgaan met de grote Leermeester, onze Heiland Jezus Christus. Het Boek van Mormon kent zijns gelijke niet in de beschrijving van spannende gebeurtenissen en prachtige geschiedenissen. U leest daarin Gods bemoeningen met de vroege bewoners van Amerika, waarvan de eersten uit Jeruzalem waren gekomen, nadat ze van de Here de waarschuwing hadden ontvangen dat die grote stad de ondergang te wachten stond.

Maak u ook vertrouwd met de Leer en Verbonden, waarin u de eigentijdse openbaringen zult aantreffen, die werden gegeven „ter voorbereiding van de wederoprichting van de Kerk van Jezus Christus op aarde, en later voor de leiding van de aldus georganiseerde Kerk”. (Inleiding tot de LV.)

Getuigenis

Ik getuig heden tot u dat ik even zeker weet als ik weet dat ikzelf leef dat hetgeen waarover ik heb gesproken waar is, dat God werkelijk leeft, dat Jezus Christus Zijn Zoon is, die is gekomen, gestorven en opgestaan, opdat wij onsterfelijkheid en eeuwig leven zouden kunnen genieten, dat het Evangelie in deze laatste dagen is hersteld door Joseph Smith, een profeet van God, dat dit de kerk van Jezus Christus is, met dezelfde organisatie die in de oorspronkelijke, vroegchristelijke Kerk voorkwam, en dat God heden ten dage spreekt bij monde van Zijn woordvoerder en profeet, de tegenwoordige president die aan het hoofd staat van de Kerk van Jezus Christus hier op aarde, en haar werkzaamheden bestuurt.

Moge een ieder onzer het begrip, de moed, de kracht, het verlangen en de vastberadenheid hebben om acht te geven op de waarschuwingen van onze huidige profeet en zo leven dat wij de zegeningen waardig zijn die aan de getrouwen zijn beloofd, opdat eenmaal van ons gezegd kan worden: „Wel gedaan, gij goede en getrouwe dienstknecht . . .” (Mt. 25 : 21.) Nederig bid ik deze zegeningen voor ons allen af, in de naam van Jezus Christus. Amen.

*

De Heilige Geest

DOOR PRESIDENT MARION G. ROMNEY
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Mijn geliefde broeders en zusters, waar en wie u ook bent, ik vraag u om het verzoek, dat in het openingsgebed werd uitgesproken opdat de Geest des Here gedurende deze verdagening is ons midden zou zijn, in-dachtig te zijn. Want bij het onderwerp dat ik gekozen heb om te behandelen moet de Geest met ons zijn, willen de woorden die ik spreek niet leeg of zonder inhoud zijn. Het eerste artikel van de Artikelen des Geloofs van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen luidt: „Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon. Jezus Christus, en in de Heilige Geest.”

Een jaar geleden spraken wij over God, de Eeuwige Vader. Zes maanden later was ons thema Jezus Christus, de Zoon van God. Vandaag vragen wij uw aandacht voor goddelijke en geopenbaarde waarheden met betrekking tot de Heilige Geest.

De Schriften onderwijzen alle over de Heilige Geest. Herhaaldelijk noemen zij Hem de Trooster, de Geest Gods, de Geest der Waarheid of de Geest van de Here.

Volgens deze Schriften is de Heilige Geest een Persoon.

De profeet Joseph Smith zegt: „De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens, maar de Heilige Geest heeft geen lichaam van vlees en beenderen, doch is een Persoon van geest...” (LV 130 : 22.)

Jezus Christus beschouwt de Heilige Geest als een mannelijk persoon.

Tot Zijn discipelen sprekende, zei Hij:

„... Het is u nut, dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden.” (Joh. 16 : 7, cursivering toegevoegd.) En verder:

„... Maar wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden; want Hij zal van Zichzelf niet spreken, maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zo zal Hij spreken en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen.

„Die zal mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen.” (Joh. 16 : 13–14, cursiveringen toegevoegd.)

„Dat de Heilige Geest in staat is Zich in de vorm van een mens te manifesteren,” schrijft Dr. James E. Talmage, wordt bewezen door het gesprek tussen de Geest en Nefi, waarbij Hij Zichzelf aan de profeet openbaart, hem vragen stelt over zijn behoeften en geloof, hem instrueerde in de dingen Gods en met hem sprak van aangezicht tot aangezicht.

„... Want ik sprak tot Hem, gelijk een mens spreekt, want ik zag, dat Hij in de gedaante van een mens was; toch wist ik, dat het de Geest des Heren was; en Hij sprak tot mij, zoals de ene mens spreekt tot de andere.” (*Discourses on the Holy Ghost*, samengesteld door N. B. Lundwall, Bookcraft, Inc. 1959, blz. 13.)

„Want Drie zijn er,” zegt Johannes de Geliefde, „Die getuigen in den

hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze Drie zijn Een,” (1 Joh. 5 : 7.) Dit betekent vanzelfsprekend dat Zij één zijn in begrip en doelstelling. De profeet Joseph Smith zei over hen: „... deze Drie zijn één of met andere woorden, deze Drie vormen tezamen het grote, niet te evenaren Bestuur en de allerhoogste Macht over alle dingen; door wie alle dingen gecreëerd en gemaakt zijn ... deze drie vormen tezamen de Godheid en zijn een.” (Uitspraak van Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, tweede uitgave, Bookcraft, Inc., 1966, blz. 320.)

Als een lid van de Godheid en door Zijn eenheid met de Vader en de Zoon is de Heilige Geest, evenals de Vader en de Zoon, alwetend. Hij omvat alle waarheden en heeft „kennis van (alle) dingen.” (LV 93 : 24.)

Zoals het licht van Jezus Christus „van de tegenwoordigheid Gods uitgaat om de onmetelijke ruimte te vervullen” (LV 88 : 12), zo manifesteren ter zelfder tijd de invloed, macht en gaven van de Heilige Geest zich.

Uitspraken in de Schriften als „de Heilige Geest viel op hen” (Hand. 11 : 15), „met den Heiligen Geest vervuld” (Luk. 1 : 15), „de gave des Heilige Geestes” (Hand. 2 : 38), „ontvang de Heilige Geest” (Joh. 20 : 22), „de doop met vuur en de Heilige Geest” (LV 20 : 41) duiden niet altijd op Zijn persoon, maar op Zijn macht, invloed en gaven.

Een van de belangrijkste taken van de Heilige Geest is te getuigen van de Vader en de Zoon. In vroeger da-

gen vertelde een engel aan Adam dat het offer dat hij bracht „een gelijkenis was van de offerande van de Eniggeborene des Vaders; . . . te dien dage viel de *Heilige Geest* op Adam” en getuigde tot hem van de Vader en de Zoon. (Mozes 5 : 7, 9.)

Bij de doop van de Heiland gaf de Heilige Geest getuigenis van de goddelijkheid van Jezus Christus door „gelijk een duive” neder te dalen en op Hem te komen (Mt. 3 : 16.)

Een ieder die weet of ooit geweten heeft dat Jezus de Christus is heeft dit getuigenis ontvangen van de Heilige Geest.

„Daarom maak ik u bekend,” schreef Paulus aan de Korinthiërs, „dat niemand, die door de Geest Gods spreekt . . . kan zeggen, Jezus den Heere te zijn, dan door den Heiligen Geest”. (1 Kor. 12 : 3.)

Jezus Christus gaf Petrus als antwoord op zijn verklaring te kennen: „. . . Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.” Hij zegt: „. . . Zalig zijt gij, Simon, Barjona! want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is.” (Mt. 16 : 16 – 17.)

De Heilige Geest geeft niet alleen getuigenis van de goddelijkheid van de Vader en de Zoon, Hij geeft ook getuigenis van de waarheid, in het bijzonder van de Evangeliewaarheden.

„. . . wanneer gij deze dingen zult lezen” (over de Evangeliewaarheden in het Boek van Mormon) „. . . zou ik u willen vermanen,” schrijft Moroni, „dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken.” (Moro. 10 : 3 – 4.)

Hier doet Hij die grote belofte: „En door de kracht van de Heilige Geest kunt gij de waarheid van alle dingen weten.” (Moro. 10 : 5.)

Honderden, ja duizenden, hebben deze uitdaging aanvaard en gereageerd op deze oproep, en ontvingen

door de macht van de Heilige Geest het getuigenis van Zijn waarheden.

Naast het getuigenis van de waarheid is de Heilige Geest ook een grote Openbaarder en Leraar van de waarheid.

„Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden” (Joh. 14 : 15), zegt de Heiland tot Zijn discipelen.

„En Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven, . . . (en) Die zal u alles *leren*, en zal u alles indachtig maken, wat Ik u

Die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen, die ons van God geschonken zijn;

„Dewelke wij ook spreken, niet met woorden, die de menselijke wijsheid leert, maar met woorden, die de *Heilige Geest leert*, geestelijke dingen met geestelijke samenvoegende.” (1 Kor. 2 : 12 – 13. Cursivering toegevoegd.)

Ook voor de Schriften zijn wij de Heilige Geest dank verschuldigd; Hij openbaarde niet alleen de Evange-

gelogd heb.” (Joh. 14 : 16, 26. Cursivering toegevoegd.)

„En wanneer zij u heenbrengen zullen in de synagogen, en tot de overheden, . . . zo zijt niet bezorgd, hoe of wat gij tot verantwoording zeggen, of wat gij spreken zult;

„Want de Heilige Geest zal u in dezelfde ure *leren*, hetgeen gij spreken moet.” (Luk. 12 : 11 – 12. Cursivering toegevoegd.)

„Doch wij hebben niet ontvangen den geest der wereld, maar den Geest,

lietwaarheden die zij bevatten, maar Hij verleende tevens de profeten de geest der profetie.

„. . . Geen profetie der Schrift is van eigen uitlegging,” zegt Petrus, „want de profetie is voortijds niet voortgebracht door den wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods, van den Heiligen Geest gedreven zijnde, hebben ze gesproken.” (II Pet. 1 : 20 – 21.)

De Schriften zeggen dat in den be-

ginne „de Heilige Geest op Adam viel ...

„(En hij) prees God en werd vervuld (met de Heilige Geest) en begon te profeteren aangaande alle geslachten der aarde...” (Moz. 5 : 9 – 10.)

Zo is het altijd geweest. Lukas schrijft dat Zacharias, de vader van Johannes de Doper, „was vervuld met de Heilige Geest en profeteerde...” (Luk. 1 : 67.)

De belofte van de Here in deze laatste bedeling dat „God u kennis zal geven door de onuitsprekelijke gave van de Heilige Geest” (LV 121 : 26) werpt onmiddellijk de vraag op, op welke wijze men deze onuitsprekelijke gave zal ontvangen.

De voorgeschreven manier is: door oplegging der handen, nadat men geloof heeft ontvangen in de Here Jezus Christus, zich van zijn zonden heeft bekeerd en voor de vergeving van zijn zonden is gedoopt, door onderdompeling.

Dat was de manier waarop de Heilige Geest het de apostolische Kerk voorschreef.

„Als nu de apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden, dat Samaria het Woord Gods aangenomen had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes; „Dewelken, afgekomen zijnde, baden voor hen, dat zij den Heiligen Geest ontvangen mochten.

„(Want Hij was nog op niemand van hen gevallen, maar zij waren alleenlijk gedoopt in den Naam van den Heere Jezus.)

„Toen legden zij de handen op hen, en zij ontvingen den Heiligen Geest.” (Hand. 8 : 14 – 17.)

Toen Paulus te Efeze kwam en daar enkele discipelen aantrof „zeide hij tot hen: Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen, als gij geloofd hebt? En zij zeiden tot hem: Wij hebben zelfs niet gehoord of er een Heiligen Geest is.

„En hij zeide tot hen: Waarin zijt gij dan gedoopt? En zij zeiden: In den doop van Johannes.

„Maar Paulus zeide: Johannes heeft wel gedoopt den doop der bekering, zeggende tot het volk, dat zij gelo-

ven zouden in Dengene, Die na hem kwam, dat is, in Christus Jezus.

„En die hem hoorden werden gedoopt in den Naam van den Heere Jezus.

„En als Paulus hun de handen oplegde had, kwam de Heilige Geest op hen; en zij spraken met vreemde talen, en profeteerden.” (Hand. 19 : 2 – 6.)

In de omschrijving van de taken der ouderlingen in de Kerk in de laatste dagen zei de Here met betrekking

De gave van de Heilige Geest is een endowment dat ons bij naleving van Gods geboden recht geeft op de verlichting, het deelgenootschap en de leiding van de Geest en de invloed van de Heilige Geest.

De enorme betekenis van de verlening van de gave des Heiligen Geestes is moeilijk onder woorden te brengen; Johannes noemt het de doop met vuur. (Zie Luk. 3 : 16.) Jezus Christus spreekt tot Nicodemus van een „geestelijke geboorte”:

tot deze dingen, dat zij dienden „te bevestigen door handoplegging voor de doop met vuur en met de Heilige Geest, overeenkomstig de Schriften.” (LV 20 : 41.)

Tijdens Zijn oproep aan de broeders om in het zendingsveld te gaan arbeiden, zei Hij:

„Daarom geef Ik u een gebod, dat gij onder dit volk moet gaan, en tot hen zegt, zoals Mijn apostel van ouds, wiens naam Petrus was:

„Geloof in de naam van de Here Jezus Christus ...

„Bekeert u en wordt gedoopt in de naam van Jezus Christus tot vergeving van zonden overeenkomstig het heilige gebod;

„En wie dit ook doet, zal de gave des Heiligen Geestes ontvangen door het opleggen der handen van de ouderlingen der kerk.” (LV 49 : 11 – 14.)

... Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het koninkrijk Gods niet ingaan.” (Joh. 3 : 5.) Het ontvangen van de Heilige Geest is wat de zondige ziel vergeeft en geneest.

De Kerk van Jezus Christus onderscheidt zich van alle andere kerken en vormen van verering door de verlening van de gave van de Heilige Geest aan de leden van de Kerk.

Dit is wat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen onderscheidt van alle andere organisaties.

Naar aanleiding van een gesprek met president van Buren en de profeet Joseph Smith schrijft Elias Higbee in 1839 vanuit Washington een brief aan Hyrum Smith met de volgende passage: „In ons gesprek vroeg de

president waarin onze godsdienst zich van de andere tegenwoordige godsdiensten onderscheidt. Broeder Joseph zei dat wij verschilden door de wijze van dopen en de verlening van de Heilige Geest door oplegging der handen. Onzes inziens waren alle andere beschouwingen in de gave van de Heilige Geest vervat..." (*Documentary History of the Church*, vol. 4, p. 42.)

En zo is het, want de Heilige Geest is een openbaarder. De gave van de Heilige Geest „is de Geest van openbaring; ... (het) is," vervolgt de Here, „de Geest, waardoor Mozes de kinderen Israëls door de Rode Zee op het droge bracht." (LV 8 : 3.)

Het is het getuigenis, door de Heilige Geest aan alle leden van de Kerk gegeven, dat God leeft; dat Jezus Christus, Zijn Zoon, onze Verlosser en Zaligmaker is; dat Zijn Evangelie Gods heilsplan en de weg naar het eeuwige leven bevat; dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen Zijn Kerk is en de autoriteit bezit om het Evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, die de macht en de kracht van de Kerk bepalen.

Ik geef u, mijn broeders en zusters, wie en waar u ook bent, mijn persoonlijk getuigenis van de waarheid van de dingen waarvoor ik uw aandacht vroeg.

De Heilige Geest heeft mij geopenbaard dat zij waar zijn. Door Zijn macht weet ik dat God leeft; dat wij Zijn kinderen zijn; dat Jezus Christus leeft; dat Zijn Evangelie waar is; dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen Zijn Kerk is; dat president Spencer W. Kimball een van de Here geroepen profeet is om Zijn Kerk te presideren; dat de Heilige Geest een openbaarder is van en een getuigenis tot deze dingen; en dat een ieder van ons door Zijn macht, zoals Moroni het schreef, „de waarheid van alle dingen zal weten." (Moro. 10 : 5.)

Ik nodig u, nederig en oprechtt, uit om te geloven in de Here Jezus Christus, om u te bekeren en in Zijn naam te worden gedoopt, om door

oplegging der handen van de ouderlingen Zijner Kerk de onuitsprekelijke gave van de Heilige Geest te ontvangen en ik nodig u uit om daaraan Zijn leiding te volgen.

Allen, die dit doen zullen bereid zijn om de Here bij Zijn komst te ontmoeten, want Hij zegt: „En te dien dage, wanneer Ik in Mijn heerlijkheid zal komen, zal de gelijkenis worden vervuld, die Ik van de tien maagden heb gegeven.

„Want zij, die verstandig zijn, en de waarheid hebben ontvangen, en de Heilige Geest tot gids hebben genomen en niet zijn misleid – voorwaar zeg Ik u: Zij zullen niet worden nedergehouden en in het vuur geworpen, maar de dag doorstaan.

„En de aarde zal hun tot een erfenis worden gegeven; en zij zullen zich vermenigvuldigen en sterk worden, en hun kinderen zullen zonder zonde opgroeien tot zaligheid.

„Want de Here zal in hun midden zijn, en Zijn heerlijkheid zal op hen zijn, en Hij zal hun Koning en Wetgever zijn." (LV 45 : 56 – 59.)

Dat wij allen, door gehoor te geven aan de Heilige Geest, bereid zullen zijn op die grote dag staande te blijven, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus, amen.

Toespraak, gehouden op de 144ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

(Vervolg van blz 325)

Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 56.)

In de vroegste geschriften der mensheid wordt veel gesproken „over het wonder van de schrijfkunst, die door de Ouden als een hemelse gave werd beschouwd." (N. H. Tur-Sinai, in *Archiv Orientali*, Nr. 17 van 1949, p. 433.) Zo geloofden de Egyptenaren dat de schrijfkunst een geheiligd goed was, dat aan de koning was toevertrouwd in zijn hoedanigheid als „hoge priester en schrijver", ten einde hem en zijn volk steeds in contact te doen blijven met het voornemen en de wil des hemels. (Zie Hermes Trismegistus, deel I, p. 406 – 407, in T. Hoptner's *Fontes Historiae Religionis Aegyptiacae* [Bonn, 1922 – 24], p. 393.)

Zo was men van mening dat het boek van de grondlegging der tempels uit de hemel was toegezonden aan het onsterfelijke genie Imhotep, de eerste minister en raadgever van koning Zozer van de derde Egyptische dynastie en de grootste bouwmeester aller tijden, waarna dit boek „ten tijde dat de goden de aarde verlieten ten hemel werd opgenomen, maar op een later tijdstip weer door Imhotep naar de aarde werd gezonden, toen hij het op een plaats ten noorden van Memphis uit de hemel deed vallen." (Naar een tekst van H. Brugsch in *Aegypt. Zeitschrift*, Nr. 10 van 1872, p. 1 – 4.)

In Babylonië „... is de Koning de Gezondene. Hij is ten hemel opgevaren om ... het gedenkschrift van het lot en zijn opdracht in ontvangst te nemen. Daarna wordt hij uitgezonden, dat wil zeggen, hij daalt weer op aarde neer ... Aldus wordt de kennis aan de koning medege-deeld. Dit is iets van geheimzinnige aard, dat verband houdt met de grote mysteriën van hemel en aarde, de verborgenheden, en het is een openbaring van de verborgen kennis door de godheid (of goden). Mogen wij dit „primitieve openbaring" noemen?" (G. Widengren, *The Ascension of the Apostle and the Heaven-*

ly Book, Uppsala Univ. Aarssknift, 1950 – 57, p. 21.) Het denkbeeld van een primitieve openbaring (of oeropenbaring (een oorspronkelijke openbaring, die alreeds bestaat sedert het begin van het bestaan der mensheid) houdt in dat er een volledige voorkennis van de wereldgeschiedenis, van begin tot einde staat geschreven, die van tijd tot tijd aan bepaalde uitverkoren geesten is toevertrouwd, een leer waarmee de heiligen der laatste dagen ook bekend zijn. (Zie bijv. Mozes 6 : 67.) De leer der oudheid maakt voortdurend melding van de hemelse oorsprong van het geschreven woord en verkondigt dat de schrijfkunst en lettertekens aan de sterrenhemelen zijn ontleend. De „... . gedenkstenen van het lot“, die alle kennis bevatten en alle gezag verlenen, zijn de voorspelling van de wereldgeschiedenis, de sterren en de sterrenbeelden van het geschreven woord.” (A. Jeremias in *Das Alte Testament im Lichte des Alten Orients*, Leipzig, 1916, I p. 51.)

Als wij van deze oude leerstellingen overstappen op de concrete resultaten der wetenschappelijke ontdekkingen, komen wij al spoedig te weten dat de oudste geschriften altijd in tempels worden aangetroffen. Het is niet toevallig dat het bouwen van tempels in de geschiedenis met het ontstaan van de schrijfkunst samenvalt. De tempel was een observatorium, waar men zich plicht te oriënteren op het heelal. (Zie bijv. *Western Political Quarterly*, Nr. 19 van 1966, p. 603 – 607 en Nr. 4 van 1951, p. 235 – 238.) Daar wordt het firmamente nauwkeurig waargenomen, en die waarnemingen moeten dan schriftelijk worden vastgelegd, willen ze van blijvende waarde zijn. Het alfabet, de kalender en de tempel behoren van nature bijeen, daar ze alle drie zijn uitgedacht voor de verwerking van boodschappen, die afkomstig zijn van de sterren en planeten.

heims was, dat alleen aan de uitverkoren werd medegegeeld en ijverig aan alle anderen werd onthouden. „Hij die het openbaar maakt“, zo lezen wij omtrent een typisch heilig boek, „sterft een plotselinge dood en wordt onmiddellijk afgesneden. Gij zult u er verre van houden. Het mag alleen door een klerk in het schrijfvertrek worden gelezen, wiens naam naar behoren in het Huis des Levens geregistreerd moet zijn.” (Pap. Salt 825A, A. Gardiner, in *Journal of Egyptian Archaeology*, 24 : 167.) „Alleen de profeten mogen de heilige boeken lezen en kunnen ze verstaan“, luidt de regel. (Heliodoros, Ethiop., I. 28; H. Grapow, *Hieroglyphen*, p. 13. Elk schrijfsysteem op zichzelf is een doeltreffend zegel op de heilige boeken, een geheim-schrift, „een geheime formule, die de ongewijden niet kennen.” (E. Drioton, *Le Livre du jour et de la nuit*, Caïro, Inst. Fr. Arch. Or., 1942, p. 86.) De sleutel tot de macht en het priesterschap ligt „midden in de Zee van Coptos, in een ijzeren kist, waarin zich een hardhouten kist bevindt, en daarin weer een kist van ivoor en ebbehout, waarin een gouden kistje, en daarin ligt *het BOEK*.” (F. L. Griffith, *Stones of the High Priests of Memphis*, Oxford, 1900, p. 16.) De zogenaamde Shabako-tekst, misschien het oudste boek dat wij kennen, bevat in plaats van het primitieve koeterwaals dat men misschien zou verwachten, een geschiedenis, die vreedzaam genoeg aan de heiligen der laatste dagen bekend is. Het is de tekst van een ritueel toneelstuk dat in de tempel werd opgevoerd ter ere van de grondlegging van de eerste Egyptische dynastie. Het is een uitbeelding van de raadsvergadering in de hemel, de schepping der wereld, de val van de mens en de middelen waardoor hij de opstanding deelachtig kan worden en in zijn oorspronkelijke glorie hersteld. Het op een lederen boekrol geschreven boek was verborgen in de muur van dezelfde tempel, in de dagen van Menes, de eerste farao, en werd door Shabako, een latere koning,

ontdekt, die dezelfde tekst volgde bij het ritueel dat werd opgedragen bij gelegenheid van de vestiging van zijn eigen (25ste) dynastie. (K. Sethe, *Dramatische Texte zu altaegyptischen Mysterienspielen*, Leipzig, 1928, I, 5, 8.)

(Wordt de volgende maand
vervolgd.)

Aan mijn Broeder

DOOR J. E. E. TROFFAES
van de gemeente Antwerpen

*O God, Mijn Vader, Schepper, Heer,
biddend kniel ik voor U heer
U dankend voor mijn aardse lot
dat ik van U ontving O God*

*Geef mij bij vasten en gebed
de macht en sterkte van Uw werkdag
zodat ik werkend voor Uw eer
het hart der mensen tref dit keer*

*Zo geef mij dan door Uw hand
de pijn en boog die mij vermant
o richt hem door Uw Geest geleid
daar waar hij vrede brengt of strijd*

*Daar waar hij treffen kan het meest
die harten of die mensengeest
die zoekt en worstelt en ook bidt
maar vast in duivelsklauwen zit*

*Verlos hen dan door Woord en Kracht
geef hun de kennis van Uw Macht
opdat zij zien en weten Heer
dat Christus kwam op aarde neer*

*Om hier te doen Zijn Wonder Werk
dat is het stichten van Uw Kerk
het brengen van Uw Woord, 't gebod
te worstelen in het dagelijks lot*

*Geleid door Licht en Vrede van omhoog
door Engelen onzichtbaar voor het oog
gaan al die harten die gewillig zijn
belijden U, Uw naam en smart en pijn*

*En kennen't leven, 't sterven, Uw Zoon
o n s recht op de eeuwige levenskroon
het onvatbaar offer eens volbracht
door H e m die op ons a l l e n wacht*

Medische zendelingen gevraagd

DOOR MICHA BEUGER , medisch zending in Bolivia

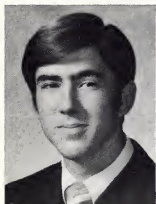
De Kerk komt handen te kort en nodigt artsen, medische studenten, verpleegkundigen, doktersassistenten, tandartsen, veeartsen, fysiotherapeuten, landbouwdeskundigen, huishoudkundigen en andere werkers en werksters in en naast de gezondheidszorg uit, om zich voor te bereiden op een medische zending. Mij is verzocht door te geven dat de procedure van solliciteren

gelijk is aan die voor de „gewone” zendelingen.

Dit werk staat nog in de kinderschoenen. Het meeste lesmateriaal zijn we zelf aan het ontwikkelen. Maar er is al veel succes geboekt. Niet alleen dat vele medische zendelingen per maand gemiddeld meer mensen tot de Kerk brengen dan de andere zendelingen, zij kunnen speciale diensten verlenen. In de mees-

te landen verzorgen zij radio- en televisieprogramma's, geven grote groepen artsen en verpleegsters les, helpen kerkelijke autoriteiten gezondheidsprogramma's tot ontwikkeling te brengen en geven hun lessen op het gebied van de gezondheid in de gezinnen, van leden en niet-leden.

Het werk bestaat uit onderwijs. Wij bieden geen directe medische hulp. Het enthousiasme van teruggekeerde medische zendelingen is niet te peilen. Een medische zending doet dus ook qua geestelijke ondervinding niet voor een „gewone” zending onder, integendeel!

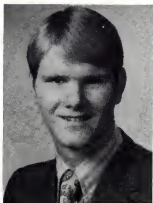

VERTROKKEN ZENDELINGEN

FINLINSON, Bruce R.
Mesa (Arizona)
EMETT, De Loy Clinton
Enterprise (Utah)
LUBBEN, Daniel Paul
Ridgecrest (Californië)
NEILSON, Mechael Allen
Smithfield (Utah)

WALSH, Richard Lee
Salt Lake City (Utah)
WILLIAMS, Norman Ruel
Nampa (Idaho)
BARTHEL, Christy Coulbourn
Mt. Vernon (Iowa)
GARRETT, Verl Jeffrie
Clearfield (Utah)

van der LINDEN, William G.
Holladay (Utah)
SCHROEDER, Robert Michael
Payette (Idaho)

DE JEUGD BIJEEEN

DOOR FOPPO WOLTERS

In het Zuiden is de eerste jeugdconferentie op districtsniveau gehouden, op 30 september. We zien dat men ook het Zuiden tot bloei brengt. Gefeliciteerd, district Zuid! We kunnen er allemaal een voorbeeld aan nemen.

Het was werkelijk een uniek programma. Elke minuut werd nuttig besteed. Zaterdagmiddag werd om twee uur begonnen met een speurtocht door het centrum van Eindhoven, waarbij men de opdracht kreeg ook met mensen die men onderweg tegenkwam te spreken over het Evangelie.

Om vijf uur ging de warme maaltijd er uitstekend in, na de vermoeiende tocht.

Enthousiast werd 's avonds meegeëdanst op goede muziek, door broeder Beijerling verzorgd.

De zondag werd met een priesterschapsvergadering begonnen. De Aäronische priesterschapsdragers stonden onder leiding van broeder Antonessen, die een les gaf over Johannes de Doper. Voorde Melchizedekse priesterschapsdragers gaf broeder Engelbert een les over Satan.

Voor de zusters was er een vergadering, waarin zuster Karssen les gaf over het bereiken van contact met God en het open houden van de communicatiekanalen.

Het thema van de conferentie werd gevormd door Mozes 1:39. De sprekers waren Henk van Dam uit Breda, Rudolf van Roosmalen uit Breda, de districtspresident, broeder Haan uit Heerlen, terwijl de regionale vertegenwoordiger van de Twaalfen, broeder de Jager, de rij besloot.

Dit was werkelijk een zeer geslaagde vergadering die van een zeer goede geest getuigde.

Tot slot van de jeugdconferentie vermeldde het programma een muziekmiddag, verzorgd door broeder Taselaar uit Maastricht met inspirerende muziek van bekende componisten van voor de eeuwwisseling. District Zuid, nog veel succes! Dit was een zeer geslaagde jeugdconferentie!

De foto's zijn gemaakt door Thea van de Molengraaf.

Zwolle was weer het middelpunt van een jeugdconferentie, 28 oktober, en we hebben met elkaar genoten van een fijne sfeer en veel opbouwende dingen.

Het goud-en-groenbal ging eraan vooraf, 27 oktober. Gebouw De Dageraad was ervoor in herfsttooi gehuld, met vele kleurrijke bladeren van dit jaargetijde. Al met al was het een geslaagde en gezellige avond. Iedereen werkte mee. Behalve de grammofoon, maar ook dat kwam voor elkaar, zodat er volop kon worden gedanst. Alles was zeer goed verzorgd, ook de inwendige mens. Ons compliment voor iedereen die daarvoor mee heeft geholpen.

De zondag werd als gewoonlijk erg vroeg met een getuigenisvergadering begonnen. Het was goed om elkaars getuigenis te horen. De herfstige atmosfeer bezorgde hier en daar koude voeten, maar dat leek te stimuleren om te getuigen van ons heil.

De jeugdconferentie stond onder leiding van broeder Kobes. Er werden weer bijzonder opbouwende toespraken gehouden en wel door Guus Kabel uit Hengelo, Anousia Bartisok uit Breda, Grietus Streuper uit Groningen en Ida Weening uit Groningen. Thera van de Molengraaf zorgde voor een muzikaal intermezzo op de piano, evenals

Iedereen danst mee

De Dageraad

Alles hoort er bij, ook de afwas

Frans Heijdemann. Margriet Heijdemann zong met piano begeleiding van Frans.

Broeder Muntinga, de gemeente-president van Utrecht, was uitgenodigd om als slotspreker op te

Het openingslied van de getuigenisvergadering in de ochtendstilte

Ontbijt in De Wiekelaar

Getuigen van de getuigenisvergadering

Wij getuigen

De dansavond

Sneeuwschoenen verkopen aan een papoea, moeilijk...

Loes Last en haar goede zorgen

treden. Hij sprak zeer boeiend, onder andere over Gods heilsplan, de kweekschool, de OOV, het zendingswerk en het tempelhuwelijk. Ook leerde hij ons hoe belangrijk het is de juiste beslissingen te ne-

men. Deze proeftijd op aarde hebben we gewild in het voorbestaan bij onze hemelse Vader. Niemand kan voor ons beslissen — wij moeten de beslissingen zelf nemen. Er waren op deze jeugdconferentie

112 leden aanwezig. Het was met recht goed daar te zijn. De foto's zijn gemaakt door Tineke Last.

